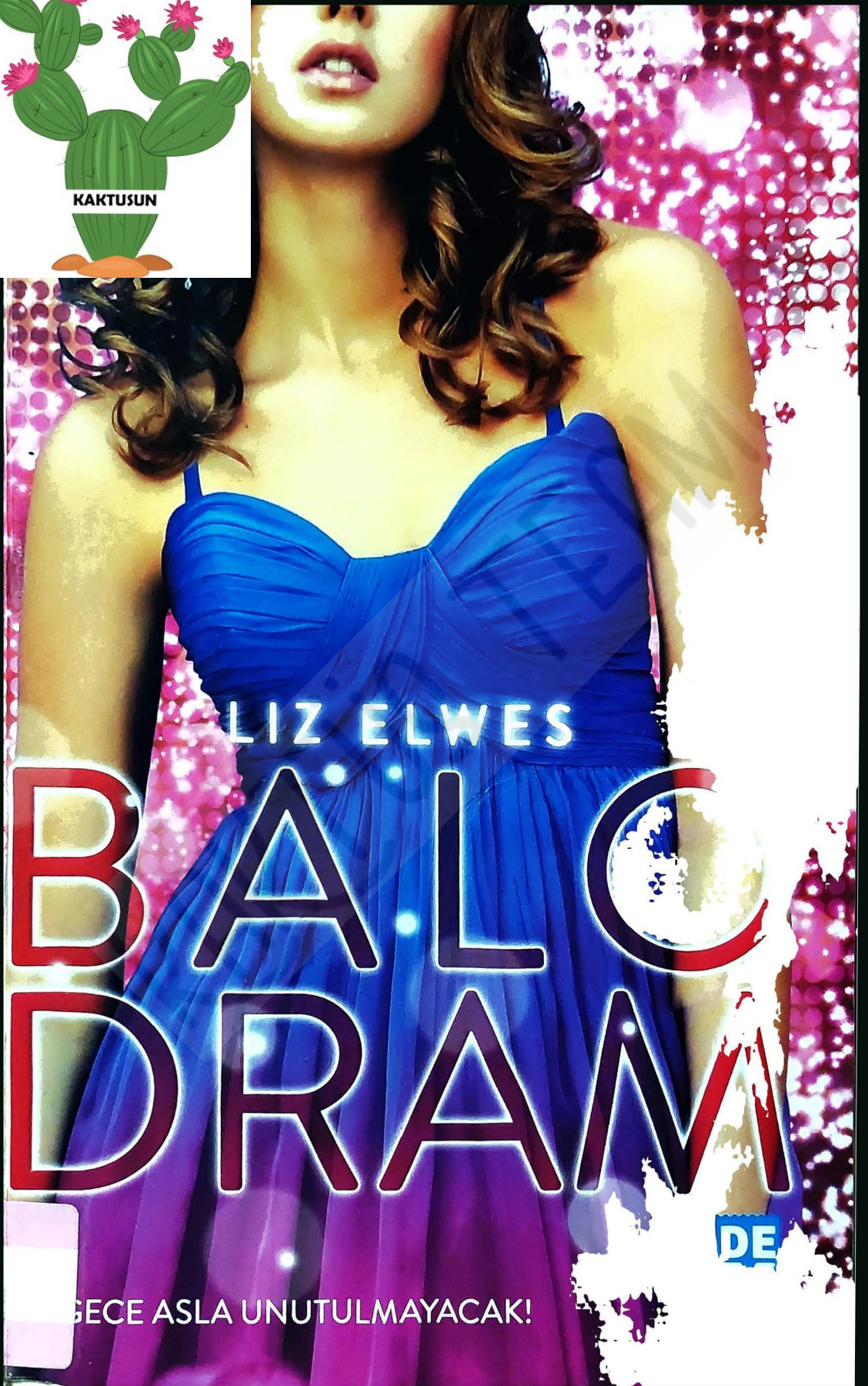

LIZ ELWES

BALCON DREAM

DE

GECE ASLA UNUTULMAYACAK!

BEŞ KIZ. BİR GECE.

HERKES BALONUN MÜKEMMEL
GEÇMESİNİ İSTİYOR AMA İŞLER
HER ZAMAN PLANLANDIĞI GİBİ GİTMİYOR.

Grace'in Balo Kraliçesi olması gerekirken,
tacını neden başkası takıyor?

Kristyn hoşlandığı çocuk onu fark etsin diye neleri göze alıyor?

Leigh ile balo komitesi bu geceyi aylardır planlıyor,
peki nasıl oluyor da Leigh baloda görünmüyor?

Charlotte bu baloya gelmeyi hiçbir zaman istemedi
ama o gizemli gencin davetine karşı koyabilecek mi?

Alex yıl boyu Chris'e âşikti. Peki bu gece rüyaları gerçek
olacak mı, yoksa balo gözyaşlarıyla mı son bulacak?

www.dexkitap

BİRİNCİ KISIM

Balo Gecesi – 19:50

1. BÖLÜM

Alex

19:50

“Anonslardan sonra dans etmek ister misin?”

Film gibiydi. O da ilk kez en yakın arkadaş rolünde olmaktan ziyade, başrol oyuncusuydu.

Kendisine dans etmek isteyip istemediğini sormuştu.

Yani, *herkesin gözünün önünde* yaklaşmış ve onunla dans etmesini istemişti. Acaba yeterince soğukkanlı bir şekilde “Neden olmasın?” diyebilmiş miydi? Sesinin biraz tiz çıkmış olabileceği konusunda endişeliydi, fakat çocuk “Harika,” diye cevap verip ona gülümsemişti. Demek ki her şey yolundaydı.

Sanki koruyucu perisi, bu balonun hayatındaki en büyülü gece olması için fazladan mesai yapmıştı. Sihirli değneklerin bir ömrü var mıydı? Eğer varsa, kesinlikle perisinininki sonuna yaklaşıyor olmalıydı. Oysa gece henüz

bitmemiști bile. Asla gerçekleşmeyeceğini sandığı en büyük dileği, o özel an hâlâ uzaklardaydı.

İlk kez gerçekten güzel olduğunu hissetti. Grace'in öğleden sonraki müdahalesi sayesinde, dalgalı, koyu kahverengi saçları sırtında hafifçe salınıyordu. Uçuşan pembe elbisesi bir prenses gibi hissetmesini sağlıyordu. Gümüş rengi topuklu ayakkabıları dans etmek için yaratılmıştı ve tırnaklarındaki parıltılar, elbisesini süsleyen kristallerle bire bir aynıydı. Gerçekten de balodaki Sindirella gibi hissediyordu.

Şimdi de uzun zamandır hayalini kurduğu prensi onu dansa kaldırmak istiyordu. Onu! Alex Robertson'ı. Bulutların üzerinde gibiydi. Çocuk kendisine yaklaşıncı bazı kızların yüzünde oluşan kıskanç ifadeyi görmüştü. Onları suçlamıyordu. Bu gece, başka herhangi birinin yerinde olmak istemezdi. Adının anons edilmesini bekleyen, yanı başındaki Grace'in bile.

Bu ana kadar her şey mükemmel gitmişti. Grace'in evinden uzun beyaz limuzinle alınmaları, arabadan inip kırmızı halıda yürümeleri. Devasa Hollywood tabelası, eğlenceli sahte Oscar'ları ellerindeyken onları çeken fotoğrafçılar, diz çöküp kile ellerini basarak izlerini bırakmaları. Tıpkı Hollywood'da bir filmin galası gibiydi, onlar da filmin yıldızlarıydı.

Tepeden tırnağa devasa Los Angeles fotoğraflarıyla dekore edilmiş bir odanın ortasındaydı. Hemen tepesinde, beyaz ve pembe balonların arasında altın rengi yıldızlar dönüyordu.

En azından, bunun kendi gecesi olacağını biliyordu.

Onun Hollywood gecesi.
İlk öpücüğünü o gece alacaktı.
Tıpkı filmlerdeki gibi olacaktı.

KAKTİUS TEAM

2. BÖLÜM

Leigh

19:50

Şu iki seçenekten biri kesindi:

* Ya ölüp yüzde yüz *cehenneme* gitmişti...

* Ya da ciddi bir komadaydı ve bütün bunlar berbat bir kâbustan ibaretti.

Leigh derin bir nefes aldı ve gözlerini sımsıkı kapadı.
“Her an uyanabilirim.”

Yavaşça gözlerini açtı ve bakışlarını aşağı indirerek yırtılmış elbisesine baktı, her tarafına çamur sıçramıştı. Homurdanarak aptal otobüs şoförüne beddua etti. O büyük çamur birikintisinin üzerinden bilerek geçtiğine yemin edebilirdi. Bir dükkânın geniş vitrin camındaki

yansımasına göz attı. Yanından bir ambulans geçti, aracın tepe lambaları, yana sarkmış sarı saçlarını aydınlattı. Yarım saat öncesinde güzel bir şekil vererek başının tepesinde topladığı saçları, şu anda sarışın bir Marge Simpson'ın şiddetli bir rüzgâra maruz kalıp yüzünün tek bir tarafına yatmış saçlarını andırıyordu.

Şiddetli yağmur altındaki sokağı aydınlatan fırtınalı ışık, yüzünün, adeta bir hayaletin yüzü gibi solgun görünmesine yol açıyordu.

“Tatlım, bu gece Cadılar Bayramı değil, değil mi?” Bir grup genç çocuğun penceresinden sarktığı bir araba, kahkahalar eşliğinde yanından geçti. Leigh keder, ıstırap ve hayal kırıklığıyla inledi. Arkalarından bağırmak istedi. “Hayır, Cadılar Bayramı değil, sizi ahmaklar – bu benim BALO GECEM!”

Arabanın arkasından hareket çekmek istedi, ancak koluna giren krampın acısı, ıslak kaldırıma diz çökmesine sebep oldu. Sanki bir bez bebekmişçesine, bacaklarını öne uzatarak soğuk taşa oturdu. Telefonu, çantasından yere düştü. Pudra rengi parlak çantası da şimdi yerde, yağmurdan ıslanmış ve kirlenmiş bir haldeydi. Telefonunu yerden alıp çalıların arasına attı. Aptal, işe yaramaz, bozuk telefon. Nasıl *burada* olabilirdi ki? *Orada* olması gerekirken, dışarıda, yağmurun altındaydı. Baloda olmaması inanılmazdı. Bütün bunlar gerçek olamazdı. Bütün çabalarından sonra mümkün değildi. Birileri kesinlikle onu arıyor olmalıydı, değil mi?

Fakat onu aramadıklarına dair acınası bir hisse kapılıyordu. Tek başınaydı. Diğer herkes oradaydı. Hem de o olmadan.

Hayatındaki en önemli gecede.

Umursamaz, soğuk yağmurun altında hıçkırarak ağlamaya başladı.

KAKTİUS TEAM

3. BÖLÜM

Charlotte

19:50

“O nerede?” Bakışlarıyla odayı tekrar, merakla taradı.

Dans pistinin ya da sahnenin etrafında değildi ve her tarafı iki kere kontrol etmişti: Yeşil ve pembe neondan Hollywood Kokteyl Barı tabelasının altını, sosisli sandviç tezgâhını ve *marshmallow* ile çikolata şelalesini. *Burada* ne dönüp bittiğini hâlâ bilmiyordu. Neler olduğunu anlamak için harcadığı çabadan ötürü sersemlemişti.

Neden kendisiyle aynı dönemdeki herkes payetli rengârenk elbiseleriyle etrafını kuşatmıştı? Neden okul müdürü Bayan Keane çalışmasını sağlamak için sahnede bir mikrofona vuruyordu? Bunların hiçbiri olmamalıydı – burada, Üçgen’de olmamalıydı.

Ya burada olmasının tek sebebi kötü bir şakaysa? Dehşet içinde ağlayabileceğini hissetti ve kendisini sakinleş-

tirmek için odanın daha karanlık kısmında bir sandalye bulabilmek umuduyla kalabalığın arasına daldı. Güneş gözlüğünü, parlak koyu renkli kâküllerinin üstünden indirerek gözlerini gizledi, hislerini bu şekilde saklayabildiğine memnundu. Bunu daha önce de sıkça yapmıştı. Güneş gözlüklerinin buraya uygun olup olmaması umurunda değildi. Zaten buraya uygun giyinmemişti. Tamen farklı bir gece için giyinmişti. Buraya gelmeyen biriyle geçireceği bir gece için. Görünüşe göre onu buraya yollamanın komik olduğunu düşünen biriyle.

Sandalyenin üstüne yığılarak uzun, bronz bacaklarını önüne çekti ve bol siyah süetten botlarına baktı. Siyah mini elbisesi ve gri ipekten eski model ceketıyla kesinlikle kalabalıktan ayrışıyordu. Fazlasıyla gergin olmasına rağmen, okul arkadaşlarının kafaları karışmışçasına atıkları bakışların farkına varmıştı.

Kesin deli olduğunu düşünüyorlardı.

Tabii hepsi bu işte ortak değilse ve arkasından gülmüyorlarsa. Odaya hızlıca göz attı, ancak güneş gözlüklerinin arkasından görebildiği kadarıyla herkes meşguldü, altın rengi bir zarfı sallayan Bayan Keane'e bakıyorlardı.

Kimse ona bakmıyordu.

Yavaşça sandalyeden kalktı. Aptal gözyaşlarına daha fazla hâkim olamayacaktı.

4. BÖLÜM

Grace

19:50

“Nefes al. Sadece nefes al.”

Grace derin bir nefes almaya çalıştı, fakat başarılı olmadı. Fazla gergindi.

Onun tarafına doğru, “Hazır ol, Grace!” diye bağırان bir ses yükseldi. Tepesindeki spot ışığının aniden yanarak uzaktaki sahneyi beyaz ışıqla doldurmasıyla kalbi hızla çarpmaya başladı.

Bu işaretle, etrafındaki herkes devasa bir kuş sürüsü gibi havalandı: Rengârenk elbiseler ve siyah smokinler aynı yöne doğru telaşla hareketlendi.

“Hadi Grace, böyle arkada kalamazsan – anons yapıldığında *yakınlarda* olmalısın.” Alex kolundan tutarak onu ışıklara doğru çekti.

Alex, “Evan’ı bulman gerekmiyor mu?” diye ekledi.

Grace'in kalbi yine hızlandı. Sözcükler, kemanındaki teller gibi kendisini sıkıca sardı. Nefes almak *zorundaydı*: Bunu yapabiliirdi. *Sadece düzenli olmasını sağla, nefes al ve nefes ver*, diye kendisine tembih etti.

"Neden gergin olduğunu anlamıyorum." Alex şimdi onu ileriye doğru itiyordu. "Sen olacağını biliyorsun. Bizim dönemimizdeki en popüler kız sensin. Ayrıca saçma bir şekilde çok güzelsin. Şimdi, ben seni öldürmek zorunda kalmadan önce ilerle!"

Grace kendi kendine, *şimdi nefes almayı bırakıp bir ayağımı öbürünün önüne koyarak adım atmaya odaklanacağım*, dedi. Bunu başarabildiğini fark edince rahatladı ve ilerleyen kalabalığa katıldı.

Fransızca sınıfından bir kız, "Sana oy verdim!" diye seslendi.

Tom da başparmaklarını yukarı kaldırarak, "Ben de!" diye bağırды. "Elbette, Evan'a da – takım bir arada olmalı."

Hafifçe gülümsemeyi başardı, ancak söylenenleri zar zor duymuştu.

Tüm hayatı bu an için yaşanmıştı. Annesi kararlı bir şekilde, "Bu hayatının en güzel anı olacak," demişti. "Bu senin kaderin."

İşte şimdi, nefes kesen dantelli elbisesi ve güzelce şekillendirilmiş soluk sarı saçlarıyla oradaydı...

"Grace! Eminim bekleyemiyorsundur. Çok heyecanlı olmalısın. Oyumu size verdim." Zoe, sahnenin ortasındaki kırmızı kadife masanın üzerinde duran iki altın tacı gösterdi. Taçların yanında mikrofonları çalıştırmak için çabalayan okul müdürü Bayan Keane duruyordu.

Hayatının hatırlayabildiği tüm kısımlarıyla iç içe olan o an nihayet gelmişti.

“Grace!” Tam önünde duran Evan elini tuttu. Siyah smokininin içinde çok uzun ve seçkin görünüyordu, sarı saçlarını arkaya doğru tarayarak hafifçe şekillendirmişti. Mavi gözleri, doğrudan onun gözlerine bakıyordu.

Mükemmel Balo Kralı. Mükemmel erkek arkadaş.

Parmaklarıyla sıkıca onun parmaklarını kavradı.

Evan’ın adı okunduğunda ve tüm salon alkışlamaya başladığında neden gergin bir kedi gibi zıpladığını bilmiyordu. Elbette Evan’ın adı okunacaktı. Başka kim olabilirdi ki?

Bayan Keane ikinci zarfı açtı.

“Ve Balo Kraliçesi de...”

Bayan Keane, sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre boyunca sessiz kaldı.

Grace, gözlerinin Bayan Keane’in yüzüne kilitlendiğini hissetti.

Tüm gücüyle, “Söyle! Söyle!” diye diledi.

Söyledi.

Zaman durdu.

Alex’in şok olmuş yüzü ağır çekimde ona doğru döndü.

İnanamayarak, “Ne?” diyebildi.

Grace gözlerini kapayıp nihayet derin bir nefes alabildi.

5. BÖLÜM

Kristyn

19:50

Kristyn, Bayan Keane'in diğer herkesten önce, henüz spot ışıkları bile yanmamışken merdivenleri tırmanarak sahneye çıktığını gördü. Bayan Keane'in sahnede ilerleyişini gözleriyle izledi. Odadaki canlı uğultuyu Kristyn duymaz olmuştu, sanki kulaklarında tıkaç vardı. Nefesini tuttuğunu fark etti. Bayan Keane, Balo Kraliçesi'nin adının yazdığı kartı çıkarıp okuduğunda hayali kulak tıkaçları bir anda çıkarılmışçasına Kristyn aniden etrafındaki tüm gürültüyü duyar hale geldi. Telaşla tuttuğu nefesini verdi.

Kendi kendine, "Bu benim. Bu gerçekten de benim," diye fısıldadı.

Altın rengi kartın üstündeki *onun* adıydı.

* * *

Hayallerinde sahneye çıkıyor ve yanındaki çocuk ona yaklaşmaya başlıyordu. Ona hayranlıkla bakıyordu, kendisi için doğru kızın o olduğunu biliyordu. Odadaki diğer kimsenin bu konuda hiç şansı yoktu.

Hayallerinde bütün bunlar gerçekleşiyordu.

Bunun, tüm hayatını rayına oturtacak an olması gerekiyordu. Kendini tamamen yeniden oluşturacağı an.

Elbette kendini değiştirebilmek isteyen tek kız o değildi. Bazen bir şeyi söylememiş ya da yapmamış olmak *istemeyen* kim vardı? Bazen temiz bir sayfa açıp yeniden başlamak *istemeyen* kim vardı?

Tavandan sarkan altın yıldızlara baktı. Parlak köşelerinde ışıklar dans ediyordu. Her birinin ortasında bir fotoğraf vardı. Balodaki herkes için parlayan bir yıldız olduğunu biliyordu. Onunki de oralarda bir yerde olmalıydı, başının üzerinde bir yerlerde fırıl fırıl dönüyordu. Leigh'e dikkatle seçtiği fotoğrafını verişini hatırlıyordu, yüz yıl öncesinden kalma bir anı gibiydi. O sırada Balo Kraliçesi olacağını söyleseler, bir kahkaha atar geçerdi.

Yine de işte şimdi buradaydı, tüm hayalleri gerçek olmuştu. Balo Kraliçesi. Yanında da Evan duruyordu.

Kalabalıkta ona bakan yüzleri inceledi. Bir insanın kendisi olmayı istememesi çok mu yanlıştı? Arkadaş edinmek için çok çabalayan yeni kız olmayı değil de asla yanlış adım atmayan bir porselen bebeği andıran havalı kız olmayı istemek?

Fakat bu sorunun cevabını zaten biliyordu.

* * *

Bayan Keane tacı eline alırken kalbi hızla atıyordu. Kalabalığa göz gezdirdi. Eğer *gerçekten* nasıl bir insan olduğunu bilseler ne derlerdi acaba? Bunu yapmasına ne sebep olmuştu? Ne düşünüyordu? Bakışlarını kendisine dikilmiş yüzlerce gözden uzaklaştırarak doğrudan göz kamaştıran spot ışığına baktı. Işıktan gözleri kamaşarak, yıldızının yavaşça tavandan düşerek yumuşak bir şekilde yere indiğini hayal etti... daha sonra herkes kasıtlı olarak onun üzerinden geçiyor ve teker teker ayaklarının altında onu eziyorlardı.

İKİNCİ KISIM

Balodan Önceki Gün
29 Saat ve 50 Dakika Öncesi

6. BÖLÜM

Leigh

14:00

“*Bana* bir pembeyi öbüründen ayıramadığımı sakın söyleme. O *marshmallow*’ların hangi renkte olmasını istediğimi biliyorum ve eğer kimle uğraştığının farkında olsaydın ‘frambuaz’ ile ‘tozpembe’ kelimelerini bir arada kullanmaya *bile* kalkışmazdın.”

Leigh boşta kalan eliyle dolabını açtı ve yüksek bir yığının ortasındaki bir kitabı almak için uğraştı. Diğer eli telefonu kulağında sabit bir şekilde tutuyordu. İhtiyaçlı olan kitabı almayı başaramayınca, yığından Fransızca metin kitabını çıkarmak için telefonu omzuyla çenesinin arasına sıkıştırdı. Daha sonra dolabın kapısını tekmeleyerek kapadı. Kitabı çantasına tikiştirdi, telefonunu tekrar kulağına sabitledi ve atkuyruğu şeklinde topladığı saçlarını savurarak sınıfa doğru yürümeye başladı.

Charlotte yanına gelerek dikkatini çekmeye çalıştı.

“Hayır!” Leigh telefonla konuşmayı sürdürdü. “Frambuaz rengiyle tozpembe aynı renk *değil*. Frambuaz rengi, tozpembeden neredeyse dünyalar kadar...”

Charlotte kolundan tutarak ona mimikleriyle bir şey anlatmaya çalıştı.

Leigh boşa kalan eliyle telefonu göstererek sessizce, “Şimdi olmaz,” dedi.

Arkadaşı kaşlarını kaldırarak iç çekti.

Leigh, Charlotte'un yüzünü görünce kötü hissetti ancak yapabileceği hiçbir şey yoktu. *Marshmallow*'larla ilgilenme işini Balo Komitesi'nden birine bırakmıştı ve sonunda neler olmuştu. Doğru yapılmasını istiyorsa bunu kendisi yapmalıydı. Aylarca öncesinde, Leigh Balo Komitesi'ne katılmak için gönüllü olduğunda bunu kızlardan bazıları gibi iş olarak görmemişti, bu altın bir fırsattı. Sadece okulun bugüne kadar gördüğü en muhteşem baloyu hazırlamak ve organizasyon yeteneklerini sergilemek için altın bir fırsat da değil, aynı zamanda üvey kardeşi gibi ticaret okuluna girmesine yardımcı olması için CV'sine yazabileceği bir şeydi. Gerçekten de listeler hazırlamadığı, bir şeyleri düzenlemediği ve müzik dersleri ile ödevlerini yaparken zaman çizelgeleri kullanmadığı tek bir an bile hatırlamıyordu. Boş zamanını bile bölümlere ayırarak organize etmekten hoşlanırdı, ancak bunu Charlotte dışında kimseye asla söylemezdi. Charlotte, Leigh'in yatak odasındaki panoda kullandığı zaman çizelgelerinden birini gördüğünde gülmüştü. “Leigh, gözlerime inanamıyorum. Gerçekten de dergi okuyacağın ve egzersiz yapacağın zamanları çizelgeyle mi belirliyorsun?”

Leigh kararlılıkla, "Evet," diye yanıtladı. "Olay *disiplin*, Charlotte. Her gün iki kez ordu eğitiminden esinlenilmiş yoğun bir egzersiz yapıyorum. Formda olmam lazım."

"Owen için mi?"

"Hayır, Owen için *değil*. Gelecekte kendi işimi yaparsam şimdiden iyi alışkanlıklar edinmem gerekiyor. Egzersiz, zihninin hızlı çalışması için önemli." Leigh duraksayarak gülümsedi. "Tamam, bu durumun Owen'ın da hoşuna gittiğine eminim."

"Senin her zaman iyi alışkanlıkların vardı, Leigh. İlkokulda bile Bayan Bishop'ın sana sınıfın zaman çizelgesini vermesini sağlamıştın ve buna uymadığı zamanlarda da ona zor anlar yaşatırdın."

"Eh, o da azıcık bile yağmur yağsa beden eğitimi dersinden kaçınırdı!" Leigh güldü.

Charlotte sırtıttı. "Lütfen İngiltere Merkez Bankası'nı, hatta bana göre daha da iyisi olan TopShop imparatorluğunu yönetirken beni unutma."

"Unutmam – sen de ünlü bir şarkıcı ve besteci olduğun zaman *beni* unutma."

"Menajerim olmayı düşünür müydün?"

"Yok, ben müzik gruplarıyla çok ilgilenmiyorum – riskli bir iş."

Charlotte kendisine bir yastık fırlatınca Leigh eğilerek yastığı savuşturdu.

Owen, Fransızca sınıfının dışında onu bekliyordu. Tam konuşmak için ağzını açmıştı ki Leigh telefonunun cebinde yine titremeye başladığını hissederek iç çekti. Elini kaldırıp Owen'ın konuşmasını engelledi, üzgün bir yüz ifadesi

takındı ve telefonu açmak için koridordaki tuvaletlere doğru yöneldi. Eğer okulda yine telefonla konuşurken yakalanacak olursa başının belaya gireceğini biliyordu.

“Alo? İkram servisi mi? Evet. Hangi kanepeleri sunacağımızı artık bir karara bağlamam gerekiyor. Hayır, *hayır!* Kokteyl sosisler *olmaz.*”

Eğer herkes onlar için ne yapmaya çalıştığını anlasaydı her şey çok daha kolay olurdu. Elbette şu an arkadaşlarıyla ilgilenemezdi. Fakat bunu, *onlar* için mükemmel bir akşam yaratmak adına yapıyordu. Neden bunun ne kadar önemli olduğunu göremiyorlardı?

Ders zili çalınca hızla Fransızca sınıfına gitti ve sırasına otururken Owen’a özür dilercesine gülümsedi. Listelerinden birini çıkararak Fransızca metin kitabının içine soktu. Hâlâ yapılmayan maddelerin üstünü fosforlu kalemle çizdi. Balonun teması Hollywood Geceleri olacaktı ve şimdiden *tealight** mumları, peri ışıklarını ve ortaya yerleştirilecek beyaz dantel görünümlü metal tutacakları hazırlamışlardı, ancak hâlâ yıldızların asılması gerekiyordu. Leigh, “Yıldızları as,” yazısının üzerini dikkatlice pembe fosforlu kalemle çizdi. Şekerlemeler için büyük kavanozları, pembe ve beyaz balonları, yıldızları ve Los Angeles silüetini gösteren duvar kâğıdını çoktan almıştı. Listesindeki “Los Angeles silüetini as,” maddesine doğru bir ok çizdi. Bunu kimin yapması gerekiyordu? Bir kontrol etmeliydi. Sabah çiçekçiyle konuştuğunda ortaya yerleştirilecek beyaz çiçekler ve dekorasyonlar hazırды, bu sebeple listesindeki bu maddenin yanına bir tik işareti attı. Bif-

* Küçük, daire şeklinde metal kaplardaki mumlara verilen isim. (ç.n.)

tekler, hamburgerler, kızartmalar, *chilli dog*'lar,* Mississipi çamur turtası,** *donut*'lar ve şekerleme kaplı *cupcake*'ler çoktan sipariş edilmişti. Yine de Leigh listeyi bir kere daha onaylatmak istiyordu, siparişin doğru bir şekilde verildiğine tam olarak ikna olmamıştı. Listesindeki bu maddeyi de fosforlu kalemle çizdi. Tatlı istasyonları, dondurma ve pamuk şeker stantları, çikolata şelalesi ve *marshmallow*'lar kesinlikle doğrulanmıştı – en azından bunlar yapılmıştı. Hollywood kokteyl barında her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için içeceklerle ilgilenen kişileri çağırması gerekiyordu, listesinde bu maddenin de üstünü çizdi. Leigh iç çekti, hâlâ yapacak çok şey varmış gibi hissediyordu.

Listesindeki her bir maddenin altında elbette ekstra bilgiyle beraber bir alt-liste vardı, ancak bu evindeki dizüstü bilgisayarda olduğu için şu an bakamıyordu. Her neyse, zaten hepsini biliyordu. Sadece yaptığı şeylerin yanındaki tik işaretini görmek ve geri kalanları nasıl çözeceğini düşünmek hoşuna gidiyordu. Hepsini tamamlayabilirse her şey mükemmel olacaktı. İkram şirketiyle yaşanan krizi yönetme biçimiyle gurur duyuyordu. Sanki kokteyl sosis istemişler gibi! Bu hiç de Amerikan teması değildi. Sadece Owen ve Charlotte'un onlarla çok ilgilenemediği için kendisine bozulmadığını umuyordu.

"Leigh Kowalski!" Kendine gelerek doğruldu. Madam Blanc yanı başında duruyordu. Leigh eliyle saklayamadan Madam Blanc listeyi kemikli parmaklarıyla çekip aldı. "*Voilà!* Göğüyoğum ki *listeğe* meğaklıyız, Leigh.

* Cheddar peynirli ve biber soslu bir tür sosisli sandviç. (ç.n.)

** Kremalı ve çikolatalı bir tür turta. (ç.n.)

Belki de son on dakikadık çalıştıkımız dilbilgisi kuğallarını *listeleyecek* kadağ naziksindiğ.”

Leigh eğer o kurallar simler, masa örtüleri ya da orta süsleri hakkında değılse sunabileceğı pek bir şey olmadıkını söylemek istedi. Bunun yerine, “Üzgünüm,” dedi. Zekice, diye düşündü.

“Ben de üzgünüm Leigh.” Madam listeyi katladı ve masasına götürdü. “Son zamanlağda hiç konsantğasyonun yok. Neden heğ zaman, ama *heğ zaman* dikkatli olan Zoe’yi öğnek almıyoğsun?”

Zoe Anderson kıpkırmızı oldu, başını eğdi. Ölmek istiyor gibi görünüyordu.

Leigh, sınıfın en utangaç kızı olan Zoe’nin örnek gösterilmekten nefret ettiğini anlayabiliyordu. Leigh, “Fakat Madam,” diye itiraz etti.

Madam elini kaldırdı. “Biliyoğum, biliyoğum – balo, balo, balo. Bunu bildiğim için sana kağşı çok anlayışlı oldum. Ama ağıtık yeteğ! Okuldan sonğ buğada kaıyoğsun. Bugün!”

“Bugün! Ama Madam, balo yarın ve hâlâ yapmam gereken o kadar fazla şey var ki.”

“Balo tek biğ gece, okul ise senin tüm geleceğın.”

Leigh, dersten sonra Owen’la beraber cezasını geçireceğı etüt odasına doğru yürürken, “Bu da *onun* ne kadar bildiğini gösteriyor,” diye söylendi. “Yani, balodan önceki gece ve *biliyor ki* ayarlanması gereken son dakika değışiklikleri olacak. *Tek* bir gece, bu sebeple de *çok* önemli – onu mükemmel hale getirebilmek için sadece bir şansın oluyor.”

Owen etüt odasının dışında onunla birlikte durdu. “Seni bekleyebilirim. Belki cezan bittikten sonra bir yerlerde kahve içmeye gidebiliriz, sanki seni son zamanlar-

da zor zor görüyorum...” Leigh inanmayan gözlerle ona doğru döndü. “Sen *deli* misin?! *Kahve!* Programım dışın-
da koskoca bir saat kaybettim. Bu zamanı telafî etmeye
çalışırken kim bilir gece kaçta yatağıma girebileceğim.
Kâbus gibi! Listemi asla tamamlayamayacağım.”

“Sana bir şey sorabilir miyim?” Owen iç çekti. “Ben na-
sıl...”

Leigh’in telefonunun ısrarla titremesi konuşmasını
böldü. Leigh, Owen’a beklemesini anlatmak adına elini
kaldırdı. “Alo. Doğru, evet, *marshmallow*’lar – ah, demek
yapabiliyorsunuz. Harika. Elbette frambuaz pembesi
kesinlikle yanıştı. Hımm... Hımm...” Owen’a sadece du-
daklarını oynatarak, “Sen nasıl ne?” diye sordu. Hemen
ardından telefonuna, “Evet! Güneşte kurutulmuş doma-
tesler ve zeytin,” diye bağırdı.

“Boş ver.” Owen döndü ve çıkışa doğru ilerledi.

Owen’ın koridorda kaybolan sırtını izlerken Leigh,
“Owen!” diye seslendi. Daha sonra derin bir nefes aldı. Ya-
rın akşamdan sonra istedikleri kadar vakitleri olabilirdi.

Telefonu kapattı.

Bir mesaj geldi. Gönderen Owen’dı.

Ben nasıl senin listende bir yer bulabilirim?

İkram servislerinden ve mekân menajerlerinden gelen
kaçırdığı aramalara baktı. Tek sorun yeterince zamanı
olmamasıydı.

Parmağıyla mesajın üzerindeki “Yok say” seçeneğine
dokundu. Owen’ın beklemesi gerekiyordu.

7. BÖLÜM

Grace

16:30

“Ne düşünüyorsun anne?” Dapdar gümüş rengi bir elbise giymiş uzun boylu bir kız deneme kabininin kadife perdeleri arasından belirdi ve kabinin dışında bekleyen kadının önünde yavaşça kendi etrafında döndü.

Yakındaki kırmızı bir ipek koltukta oturan Grace’in annesi, “Müthiş... eğer devasa bir Noel krakeri gibi görünmek istiyorsan.”

Grace kızgınlıkla annesine baktı. “Anne! O kız benimle aynı dönemden. Sessiz ol!”

“Gerçekten mi?” Annesi kırmızı Chanel oje sürdüğü tırnaklarını inceledi. “Senin dönemindeki çoğu kişi için Maison Marie’nin fazla pahalı kaçacağını düşünmüştüm. Sonuçta, burası şehirdeki en iyi dükkân.” Gümüş rengi sandaletlerini göstermek için elbisesini biraz yukarı kal-

dıran kıza tekrar baktı. "Ah, ah." Annesi arkasındaki yastıklara gömüldü ve narin bileklerini esnetti. "Kabul edelim, gümüş rengi sandaletleri her kız kaldıramıyor. Demek istiyorum ki *sen* onları giyebilirsin elbette, ama senin fiziğın her şeyi giymeye müsait. Korkarım ki" -an-nesi daha kısık sesle konuşmaya başladı- "şuradaki Bayan Yumrulu öyle *değil*... açıkçası, bir çift Pringles kutusunun şekli bile o bacaklardan iyidir..."

"Anne! *Lütfen* sessiz ol." Grace, satış elemanlarından birinin, kolunda şeffaf plastik bir kılıftaki altın ve krem rengi dantel bir elbiseyle telaşla onlara doğru koşturmasıyla daha fazla utanmaktan kurtuldu.

"Gerekli ayarlamaları yaptık ve inanıyorum ki mükemmel olacak." Satış elemanının gözleri parladı.

"Umarım öyledir, dükkândaki en pahalı elbiselerden biriydi."

Grace yine olduğu yerde büzüldü. Tek düşünebildiği bu yaygaranın ne zaman biteceğiydi. Arkadaşlarından hiçbiri cuma öğleden sonra baloya hazırlanmak için izin almamıştı, ancak annesi kahvaltı sırasında bu konuda çok ısrarcı davranmıştı. "Yapılacak çok şey var, Grace. Cumartesi tüm bunları yapacak vaktin olmayacak. Oradaki en güzel kız olman gerekiyor."

Grace hayretle, "Fakat derslerim ne olacak?" diye sordu. Normalde bu etkili olmalıydı, annesi Oxford'a gitmesi konusunda çok kararlıydı ve asla çalışma programında istisnalara izin vermezdi. Bu haftada bile ekstra müzik, spor ve matematik ile İngilizce derslerini almıştı.

Annesi, "Kalabalıkta ayırt edilmeni sağlayacak özel

bir şeyin olmalı. Oxford için rekabet acımasız," diye yüzüncü kez hatırlattı.

Babası kibarca, "Gerçekten sıkı çalışıyor," dedi.

Annesi hızlıca ona doğru döndü. "Hayatında bir yere varmak istiyorsa öyle de yapmalı!"

Babası, "Sadece diyorum ki Denise," diye devam etti, "bazen daha önceden programlanmamış biraz zamana da ihtiyacı var..."

"Saçmalama, Doug. Bu hayatta kendini zorlaman gerekiyor – belki bu *senin* kariyerin için de bir ders olur. Grace'in bunu anlaması lazım."

Grace, "Fakat her gece ekstra bir şey var," diye feryat etti. "Sabah erkenden kalkıp spor kulübüne, sonra da matematiğe ve sonra keman kursuna gittiğim cumartesi günleri de öyle. Her gün planlı, hayatımdaki her dakika programlanmış... kendime... kendime ayıracak zamanım yok."

Annesi kararlılıkla, "Sana Evan'ı görmeyi için *biraz* zaman ayırıyorum, değil mi? Evan çok işe yarayacak bağlantılar sunuyor. Ona ayırdığın zamana değecek," dedi. "Bizim bu fedakârlıkları yapmamız gerekiyor."

Grace kendi kendine, "*Biz!*" diye düşündü.

Grace annesinin tavrını değiştirmeye çalışmaktan vazgeçmişti. Tek çocuk olduğu için, annesinin ilgisi üzerinden hiç eksilmemişti ve kendisine özel hiçbir şeyi olamamıştı.

Tek bir şey hariç. Hafifçe gülümsedi – sonra satış elemanının kendisine sorarcasına baktığını görünce toparlandı. Şimdi bu konu hakkında düşünemezdi.

Annesi elbiseyi göstererek, "Hadi," dedi. "Dene bakalım."

Şimdi altın rengi kadife perdelerin arkasından ortaya çıkma sırası Grace'teydi. Dükkândaki herkes bakmak için durmuştu.

Annesi ellerini göğsüne götürdü. "Grace, çok güzel görünüyorsun." Ona sarılacakmış gibi ayakta durdu, fakat giysisini ve saçını bozmamak için omzuna dokunmakla yetindi. "Okulda senin yanına yaklaşabilecek tek bir kız bile olmayacak."

Birkaç anne ve kız bunun üzerine birbirine baktı, ancak dükkânda o öğleden sonra Grace'in çarpıcı görüldüğünü reddedebilecek kimse yoktu.

Aynanın önünde yavaşça dönerken krem rengi ipeği kaplayan filigran desenli altın ve krem rengi dantel hafifçe hışırdadı.

Satış elemanı hayranlıkla, "Fransız danteli gerçekten en iyisidir, Bayan Gardener. Fiyatına değer," dedi.

Grace'in annesi elbisede kalmış bir parça kumaşı alırken, "Grace'im her zaman en iyisine layık," dedi. "Artık neredeyse bir yetişkin oldu."

Grace deneme kabininde elbise omuzlarından aşağı kayarken, *Öyleyim*, diye düşündü. *Bana neden hâlâ bir çocukmuşum gibi davranıyorsun?*

Paketlenmesi için uysalca elbiseyi uzattı ve üstüne kot pantolonuyla beyaz tişörtünü geçirdi. Tam pembe hırkasını aldığı anda telefonu çaldı.

"Merhaba! *HELLO!* dergisinden Grace Gardener'la bir röportaj yapmak üzere arıyorum."

"Merhaba Alex, neredesin?"

"Asıl sen neredesin? Öğleden sonra izinli olacak kadar

şanslısın. Biz burada *dans le monde** en sıkıcı Fransızca dersinde acı çekerken, sen kuğu gibi gezinip güzelleşiyorsun. Şu sırada Maison Marie'de bir koltuğa uzanmış çikolata yiyip şampanya mı içiyorsun?"

"Burada işimiz neredeyse bitti."

"Elbise bir rüya gibi büyüleyici mi?"

"Elbise hoş."

"Başka neler yapıyorsun? Lütfen, lütfen bana solar-yumda işlerin kötü gittiğini ve bir Oompa-Loompa** gibi göründüğünü söyle!"

"Kapa çeneni!"

"Hadi. Dökül bakalım. Ayaklarımı annemin içinde bir sürü yumuşatıcı yağ olan ve masaj yapan ayak banyosuna sokmak üzereyim, dolayısıyla önümüzdeki on dakika boyunca hareketsiz duracağım."

"Tamam, tamam. Şey, bronzlaşma işi tamam ve sadece hafifçe havuç rengi oldum. Manikür yaptırdım. Ashında bu oldukça hoştu. Saçımı üstü hafifçe parıldayan soluk bir sarıya boyattım. Stil Evi'nde beni folyolara sarıp bir uzaylı gibi görünmeme yol açarlarken neredeyse bir ömür bekledim."

"Saçını yıkatırken başına masaj yaptılar mı?"

"Evet – harikaydı. Ayrıca taze sıkılmış elma ve mango suyu içip somon füme sandviç yedim."

"Hayıranır! Tillie's Tresses'te çay ve bayat sindirim ilacı alabilirsen bile şanslısın."

Grace güldü. "Yarın Stil Evi'nde saçlarını yaptıracığını biliyorsun, o yüzden mükemmel görünmeyecekmişsin gibi davranma. Şehirdeki tüm kuaförlerin randevu def-

* Fransızcada "Dünya çapında." (ç.n.)

** Roadl Dahl'ın yazdığı Charlie'nin Çikolata Fabrikası kitabında fabrikada çalışan cücelere verilen isim. (ç.n.)

teri dolu. Herkesin neye benzeyeceğini görmek için sabırsızlanıyorum.”

Kısa bir süre konuşmadan durdular. Sonra Alex, “Bu gerçekten de oluyor, değil mi Grace? Lisedeki ilk günümüzden beri bunu iple çekiyorduk. Şimdi Harper Lisesi’ni arkamızda bırakıyoruz ve birer yetişkin olacağız,” dedi.

“Biliyorum. Hayatımızın geri kalan kısmının ilk günü gibi.”

“En azından sen okulu bitirmeden önce bir erkek arkadaş bulmayı başardın.”

“Sen de bulacaksın.”

Yine bir sessizlik oldu.

“Bu gece sinemada buluşma planımız hâlâ geçerli mi?”

“Elbette. Evan da geliyor.”

“Annen onu bu kadar sevdiği için çok şanslısın.”

Grace tersçe, “Onu, babası başarılı bir avukat olduğu için bu kadar seviyor,” dedi.

Alex, “Ve o da senin gibi Oxford’a gitmek için çabalıyor,” diye ekledi.

“O da var.”

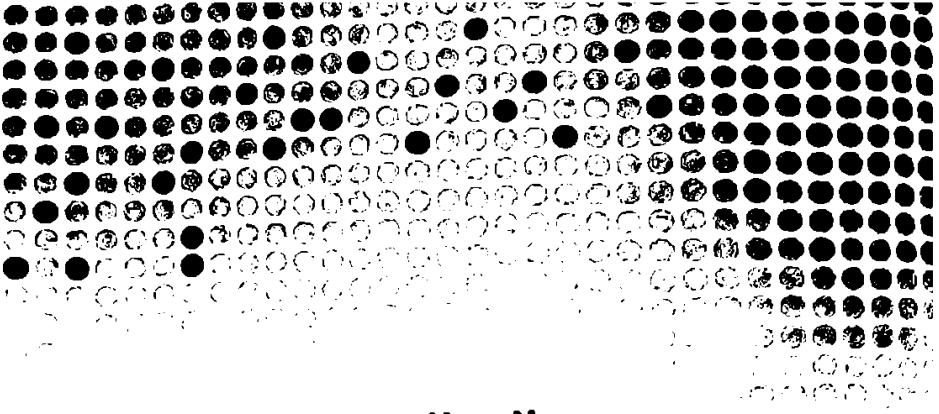
“Ayrıca inanılmaz yakışıklı, çalışkan, yüzme takımında ve – Vay be! Sanırım o mükemmel çocuk denilen şey.”

“Annem ilişkimize *fazlasıyla* hevesli. Evan geldiği zaman dükkândaki herkese ne kadar da şahane bir çift olduğumuzu anlatacak da anlatacak.”

“Ama öylesiiiiiz.”

“Bu utanç verici.”

“Grace! Grace!” Annesi dışarıdan sesleniyordu. “Müsait misin?” Grace annesinin kıkırdadığını duydu. “Evan burada.”

8. BÖLÜM

Kristyn

16:45

Kristyn'in Evan'ı okuldan Maison Marie'ye kadar takip etmeye niyeti yoktu, bu onu bir nevi deli bir tacizci yapardı. Fakat Evan dönüp de dükkâna girdiğinde kendine engel olamadı. Sonuçta, balo için ayakkabı alması gerekiyordu. Belki tasarımcı ürünlerini inceleyip kendine daha ucuz bir çift ayakkabı ayarlamaya çalışabilirdi. Ya da belki, ailesinden biraz borç alırsa daha hoş ayakkabılara da parası yetebilirdi. O gece iyi maaş alacağı bir yerde garson olarak çalışmaya başlayacaktı ve ailesine borcunu hızla ödeyebilirdi. Balo elbisesi için aldığı borcu ödeyebilmek için son dört aydır kahve dükkânında sıkı bir şekilde çalışmıştı, belki şimdi ayakkabılar için yine ona borç vermeye razı olurlardı. Gardırobunun kapısında asılı olan balo elbisesini düşününce mutlu hissetti. Elbi-

seyi internetten satın almıştı. Sadece bir tane üretilmiş eski moda bir elbise. Kimsede onunki gibi bir elbise daha olmayacağını biliyordu. Bu elbise gibi muhteşem şeyleri keşfetmeye karşı bir yeteneği vardı. Stilist olmayı hayal ediyordu, ancak bunu nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Ablası her zaman, “Neden daha fazla çalışmak için bir koleje gidesin ki?” derdi. “Sana kuaför salonunda bir iş bulurum ve böylece adamakıllı para kazanabilirsin.” Ebeveynleri de her zaman Jessie’yle hemfikir olurdu.

İçeri girmesiyle beraber dükkânın kapısındaki zil gürültüyle çınlayarak yerinden zıplamasına yol açtı – neyse ki Evan elbiselerin ve smokinlerin olduğu arka tarafta gözden kaybolmak üzereydi ve şansına arkasını dönüp bakmadı.

Her bir ayakkabı çifti, Sindirella’nın cam ayakkabıları gibi özenle sergilenmişti. En yakınındaki ayakkabıyı alıp, ince altın rengi bir kurdeleyle bağlanan elle yazılmış fiyat etiketini görmek için arkasını çevirdi. 560 pound! Fiyatı görünce gözleri yuvalarından oynadı. Ayakkabıyı aceleyle altın rengi kadife yastığın üstüne geri koydu. Kaşlarını korkunç bir şekilde siyaha boyamış satış elemanının tepkisini gördüğüne ve şimdi küçümseyerek ona güldüğüne emindi. Satış elemanının kasada duran kızın yanına gidip bir şeyler söyleyişini izledi. Kız sırtıttı. Kristyn koşarak dükkândan çıkmak istedi, fakat bunun yerine başka bir ayakkabıyı alıp inceledi – biraz daha ucuzdu, ancak hâlâ kendisi için fazlasıyla pahalıydı.

Bir kez daha, sosyetik dükkânların neden her zaman bu kadar sessiz olduğunu düşündü. Pahalı kadife perdelere ya da ucuz okul ayakkabılarının içine gömüldüğü

kalın halıdan dolayı mıydı? Bir çift zarif Jimmy Choo tasarımı topuklu ayakkabıyı inceliyor gibi yaptığı sırada, dükkânın sessizliğinde çalışanların bakışlarını ensesini delen lazer ışınları gibi hissediyordu.

“Onları denemek ister misiniz?” Yanına sessizce yanaşan, Korkunç Kaşlar’dı.

Ne yaptığıının farkına varmadan, kararlılıkla, “Evet, lütfen,” dedi.

Ne yapıyordu?! Şimdi her şeyi daha da kötüleştirmişti, hem kendisi hem de satış elemanı bundan bir sonuç çıkamayacağını biliyordu. Fakat bir kere bu oyuna başlamıştı ve Evan da dükkânın arkasından her an çıkabilirdi. Onu görürse belki durup selam verirdi. Muhtemelen. Evan’ın neden buraya geldiğini merak etti. Smokinini mi alıyordu?

Satış elemanı iç çekerek, “Oturun,” dedi ve kırmızı ipek döşemeli altın rengi koltukları işaret etti. “Sizin için getireyim. Kaç numara giyyorsunuz?”

Kristyn numarayı söyleyip oturdu, sırtı elbiselerin olduğu bölüme giden koridora dönüktü. Önündeki kenarları yaldızlı aynaya baktığında kimin gelip gittiğini görebiliyordu. Eğer Evan gelecek olursa doğal bir şekilde kalkıp bir şeyler söyleyebilirdi.

Tam *gerçekten* ne söyleyeceğinin pratiğini yaparken, giysilerin olduğu bölümden gelen yüksek bir ses sükûneti bozdu. “Grace, o elbisenin içinde tam bir *melek* gibi görünüyordun. Sürekli bunu söylediğimin farkındayım – ama öyleydi. Sen sadece görmek için bekle, Evan!”

Grace. Elbette. Kristyn, bunu daha önceden tahmin edemediği için hayal kırıklığına uğradı. Tabii ki Evan’ın burada olma sebebi bu olacaktı.

"Anne, artık işimiz bitti mi? Bu öğleden sonraki her şeyin ardından çok yoruldum ve daha bir de sinemaya gideceğiz." Grace'in net sesini duydu.

"Evet, işimiz bitti, *nihayet*. Okuldan neden öğleden sonrası için izin alman gerektiğini şimdi anladın mı? Yapılacak o kadar çok şey vardı ki. Bize küçük bir servete mal oldu, ancak sen en iyisine layıksın. Zaten bu hayatında bir kere olacak bir gece. Şimdi, yarın kuaförde randevumuz var, elbise *üstüneyken* gidip saçına fön çektireceğiz. Maïson Marie elbiseni kuaför salonuna yolluyor. Daha sonra evimizde yapılacak balo sonrası parti için Carousel'den ikram servisi getirtceğim. Limuzin siparişini de verdik, ancak hâlâ yapılacak çok şey var. Neden sinemadan sonra sen ve Evan gidip Café Luigi'de bir şeyler yemiyorsunuz?"

"Luigi?" Grace'in sesi etkilenmemiş gibiydi. "Şey, tamam. Bu hoş olur."

"Çalışmadığın zamanı daha sonra telafî edersin, fakat Evan ile baş başa geçireceğiniz biraz zamana ihtiyacınız olduğunu biliyorum... yine de daha sonra lütfen hemen eve dön. Yarınki provana kadar yapılacak daha çok şey var, müzik pratiğini de yapmalısın. Ayrıca, *kesinlikle* makarna yeme, Grace. Bana söz ver. Ekmek de yeme. Yarın giyeceğin elbiseye sığmak istiyorsun, değil mi?"

Kristyn aynadan Grace'in Evan'la birlikte çıktığını, arkalarından da Grace'in annesinin geldiğini gördü. Elle-riyle koltuğun kollarını sıkıca kavrayarak oturduğu yere iyice gömüldü ve gözlerini sımsıkı kapadı. Kapı zili çaldı ve bir an sonra gitmişlerdi.

Tekrar gözlerini açtığında, satış elemanı ona bakıyordu. Elinden geldiğince vakur bir şekilde sandalyede

doğruldu. İçten içe satış elemanının ayakkabının uygun numarası kalmadığını söylemesini umuyordu, böylece bir an evvel bu dükkândan çıkıp gidebilirdi. İkisi de ayakkabıları almayacağını biliyordu. Annesinin de orada olmasını diledi. Kaç kere annesine birlikte alışverişe gitmeyi teklif ettiğini bilmiyordu. “Ah, Kristyn, çok isterdim – ama çalışıyorum.”

Annesi her zaman çalışıyordu. Bakımevindeki yeni işinde uzun saatler boyunca çalışması gerekiyordu, babasının depodaki işi de aynı şekilde uzun vardiyalar gerektiriyordu. Elbette, Jessie’nin de Stil Evi’ndeki işi vardı. Bu şehre taşınmalarına babasının işi yol açmıştı. Yılın başında Harper Lisesi’ne başlamanın onun için zor olduğunu kimse fark etmemişti. Ailesi yarın onun balosu olduğu gerçeğiyle ilgilenemeyecek kadar meşguldü. Kulak misafiri olduğu diyalogu düşününce büyük bir üzüntü hissetti. Çocuğunu okuldan alıp şımartacak bir anneye sahip olmanın ne kadar harika olması gerektiğini düşündü. Tüm ilgiyi üstüne çekecek bir ablaya sahip olmamak da öyle olmalıydı. Grace ne kadar şanslı olduğunun farkında değildi. *Onun* masaları silmesine gerek yoktu. Kendisi dışında herkes çok şanslıydı. Oysaki Kristyn bir mola bile veremiyordu. Gerçekten, bunu istemek çok muydu? Sadece *bir mola*.

Satış elemanı elinde bir çift siyah satenden topuklu ayakkabı tutuyordu. Sıkıcı bir şekilde, “Çok şanslısınız,” dedi. “Sizin numaranıza uygun son çift buydu.”

Kristyn iç çekerek, “Elbette öyleydi,” dedi ve okul ayakkabılarını çıkarmaya başladı.

9. BÖLÜM

Charlotte

16:45

“Evet, şey, ben de senin listende olmak istiyorum, Leigh.” Charlotte okuldan sonraki gitar dersini bitirmiş, otobüs durağının oradaki duvarın üstünde onunla birlikte oturuyordu.

“Ne? Ah, bir de sen başlama. Cezanın beni bir saat geciktirmesi zaten yeterince kötü. Kahve içecek zamanım gerçekten yoktu.”

“Bir saat mi!” Charlotte kafasına siyah bir bere geçirdi. “Aman Tanrım! Superman’i çağır – belki senin için dünyayı tersine çevirebilir!”

Leigh mavi gözleri kısılmış bir şekilde Charlotte’a baktı. “Gerçekten hiçbir fikrin yok, değil mi?”

“Çok da önemli olmayan bir şey hakkında bir sürü yaygara koptuğunu biliyorum.” Yediği cips Leigh’in boğazına

kaçtı – fakat Charlotte konuşmasını bitirmemişti. “Demek istiyorum ki balo nedir ki? Gerçekten nedir? Sadece herkesin bir araya geldiği, yiyip içtiği ve dans ettiği bir gece. Ah, Balo Kralı ve Kraliçesi olmak için yaşanan saçma sapan rekabeti de unutmamak lazım. Sanki *bu* bir sürpriz olacakmış gibi... ama olmayacak.”

Leigh gömleğinde kalan cips kırıntılarını silkeledi. “Şey, tüm bildiğin bu. *Senin* dışındaki herkes için, Bayan Parti Bozucu, asla unutulmayacak bir gece olacak, büyü-lü bir gece...”

“Ah, lütfen!”

“Rüyaların gerçekleşebileceği *büyülü* bir gece. Bir geçiş töreni. Hayatının bir bölümünün sonunu ve diğer bölümünün başını işaretleyecek. Sen de bunun yaygara koparmaya değmeyecek bir şey olduğunu söylüyorsun.”

“Bunun senin için önemli olduğunu biliyorum Leigh, buna saygı göstermeye çalışıyorum.”

Leigh kaşlarını kaldırdı, burnunu çekti ve ağzına bir cips daha attı.

Charlotte devam etti. “Fakat senin de bunun *benim* için önemli olmadığını kabul etmen gerek. Hangi araçla gideceğinin ne önemi var: Limuzin, otobüs, Ferrari, kay-kay... ne fark eder? Sadece insanların senin üzerinden para kazanması için bir fırsat. Elbiseni nereden ne kadar aldığın, saçını nerede yaptırdığın, yanında kiminle gideceğin kimin umurunda? Bütün bunlar o kadar... o kadar... *yüzeysel* ki.”

“Şey, aslında birçok kişinin umurunda – çünkü bunun hayatlarındaki değişimi işaretlemek için önemli olduğunu düşünüyorlar. Bunun özel bir şekilde kutlanması ge-

reliyor. Bir film yıldızı gibi özel hissetmek eğlenceli de bir şey. Çoğumuz film yıldızları gibi yaşamıyoruz ve bir geceliğine giyinip kuşanıp görkemli hissedebilir ve bunun bizim gecemiz olduğunu bilebiliriz. Cidden, Charlotte, gelmezsen sonradan çok pişman olacaksın. Gerçekten. Lütfen gel. Lütfeeeeen. Benim için.”

Yine mi bu? Charlotte otobüsünün geldiğini görünce sevindi. Leigh’e hızlıca sarıldı, çantasını omzuna astı ve otobüse bindi. “Bütün o balodramla* ilgilenmiyorum.” Balodaki tüm çılgınlık için kullandığı kelime buydu. Neyse ki bütün bunlar yarın sona erecekti ve herkes normale dönebilecekti.

Charlotte defterini ve kalemını çıkardı. O sırada ne hissettiğiyle ilgili bir şarkı sözü yazmaya başlamak niyetindeydi. Kızgın, bıkkın ve bir anda fark ettiği üzere, yalnız. Leigh’i özlüyordu. Balodan önceki Leigh’i. Fakat bir şeyi daha özlüyordu – ve garip olan da bunun ne olduğundan emin bile olmayışydı.

Leigh olsa söylerdi. Leigh bunun bir erkek arkadaş olduğunu söylerdi. Fakat bu deliceydi.

Hiç tanışmadığınız bir çocuğu nasıl özleyebilirdiniz ki?

Otobüs kahve dükkânının önünde durdu.

“Aklıma gelen çılgınca fikre inanmayacaksın.”

Defterinden başını kaldırıp kendisiyle aynı dönemden iki kızı gördü, Lexie ile Lindsay önlerdeki boş koltuklardan birinde oturuyordu. Önünde oturan devasa adam yüzünden onu görmemişlerdi ve buna memnundu, o ikisi kesinlikle en sevdiği kişiler değildi.

Lindsay, “Harika bir planım var,” diye bağırdı. “Balo

* Yazar “balo” ile “dram” kelimelerini iç içe geçirmiş. (ç.n.)

için *sahte* bir çıkma teklifi! Çok komik olmaz mı?"

"Fakat bunu kime yapacaksın? Ayrıca nasıl yapacaksın?" Lexie'nin kafası karışmış gibiydi.

"Henüz emin değilim. Hâlâ davet edilmemiş olacak kadar salak birine. Bunu düşünmem lazım. Belki çok zeki olduklarını düşünen kibirli kızlardan birine. Hani sürekli öğretmenlere yalakalık yapanlara. Bayan McDonnell'in sevdiklerinden birine – çünkü o benim baloya gitmemi engelliyor."

"Tarih testini geçmezsen tabii."

"Evet, hepimiz biliyoruz ki o, bir mucize olmadıkça bunun gerçekleşmeyeceğine inanıyor. Benim orada olmamı istemiyor. Aptal inek! Annem bile okula gelip bunun adil olmadığını söyledi, fakat – inanabiliyor musun? Dinlemediler bile! Bayan Keane derslere katılımımın çok zayıf ve son tarih sınavındaki notumun çok düşük olduğunu söyledi."

"Bundan önce de pek çok uyarı aldın..."

"Evet, *biliyorum*, fakat bunu gerçekten *yapacak* kadar cesur olduklarını bilmiyordum! Birine kendi balosunu yasaklamak?! Bu insan haklarına ya da öyle bir şeylere aykırı olmalı."

Lexie, "Bu gece test için bolca çalışabilirsin," diye şansını denedi.

"Test yarın öğlen! Bayan McDonnell bunun için özellikle geliyor. Jed'in de teste girmesi lazım. Onun da baloya gidebilmek için son şansı. Jed'in baloda olmadığını düşünsene."

"Bu gece çalışacaksın o zaman, değil mi?" Lexie söylemeye asla cesaret edemeyecek olsa da Lindsay'nin Jed'e

Aşık olduğunu ve baloya onunla birlikte gitmeyi umduğunu biliyordu.

“Şaka mı yapıyorsun? Bundan daha iyi bir planım var. Az evvel Kristyn’i Maison Marie’de gördüm. Neden orada olduğunu bilmiyorum – Maison Marie onun bütçesinin çok ötesinde.”

Charlotte yüzünü buruşturdu. Bazen Kristyn’in neden Lindsay’yle takıldığını merak ederdi, Kristyn yeterince iyi biri gibiydi ve Lindsay’dan çok daha akıllı olduğu kesindi.

Lexie, “Yani?” diye sordu.

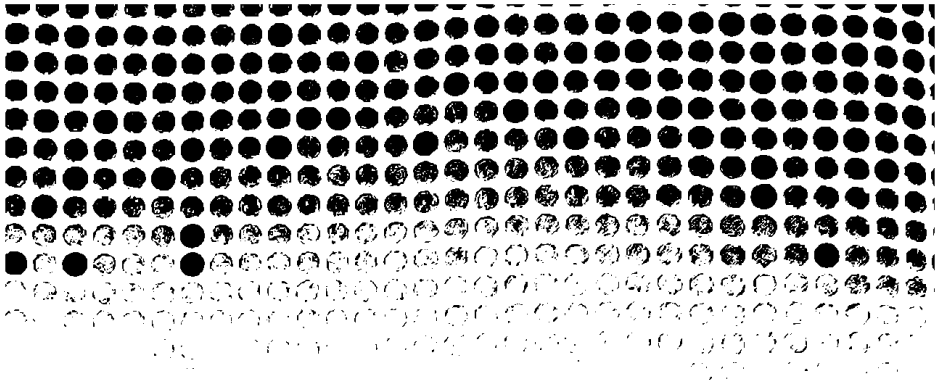
“Tarih sınavında yüksek not almıştı. Bu gece gidip evinden testi alacağım. Üstünde çalışmak için alacağımı sanıyor ama ben gizlice testi de yanımda götüreceğim.”

“Yakalanacaksın.”

“Hayır, yakalanmayacağım. Kafam çalışıyor. Dişçi-den o makyaj malzemesini aşırıldığım zamanı hatırlıyor musun?” Lindsay parmaklarını salladı. “Bir sihirbaz gibiyim. O baloda olacağım, merak etme. Şimdi, şu sahte teklif konusuna dönersek, elimizde sadece yarın var. Bakalım... aptal yerine koyması eğlenceli olacak kimleri tanıyorum?”

Lexie daha güvenli olacağını düşünerek, “Onun yerine kimin elbisesinin en çirkin olacağını konuşsak olmaz mı?” diye sordu.

Charlotte beresini gözlerinin üstüne indirdi ve otobüsün penceresine yaslandı. Kim bilir kaçınıcı kez balodan ve baloya dair her şeyden nefret etmekte ne kadar haklı olduğunu düşündü. Keşke okulda böyle düşünen tek insan kendisi olmasaydı.

10. BÖLÜM

Kristyn

17:00

Kristyn ayaklarındaki Jimmy Choo imzalı ayakkabılara bakıyordu. Zarif yüksek topuklu burnu açık ayakkabılar çok güzeldi ve elbisesiyle çok hoş duracağına hiç şüphesi yoktu. Yarın benzer bir şey bulabilmek için etrafa bir bakınacaktı. Ayakkabılar önemliydi, fakat elbisesi o kadar güzeldi ki görünüşünün başka bir bölümü için çok da strese girmeyecekti. Beyaz saten, uzun kestane rengi saçlarını ve yeşil gözlerini iyice ortaya çıkaracaktı. Gümüş rengi payetli askıları ve göğüs çizgisinin altında payetli bir kurdelesı vardı. Çok şıktı. İlk kez, okuldaki diğer herkesin yanında “en iyi ikinci” gibi hissetmeyecekti. Jessie bile elbiseyi beğenmişti, hatta eve ulaştığı anda *ödünç* alıp alamayacağını sormuştu. Kristyn kararlı bir şekilde,

"Kesinlikle ve kesinlikle *hayır*. Bu benim özel elbisem ve onu ilk giyen *ben* olacağım," demişti.

Arkasında, Maison Marie'nin kapısındaki zilin çınlaması tekrar yerinden sıçramasına sebep oldu.

"Kristyn! Pencereden seni gördüğümü sandım." Lindsay ayakkabılarına baktı. "Vay, havahymış. Onları alacak mısın?" Sesindeki şaşkınlığı saklamak için uğraşmamıştı.

Kristyn, Korkunç Kaşlar'a baktı; artık küçük oyunlarını bitirme zamanı gelmişti. Kararlılıkla, "Hayır," dedi. "Tam olmaları gerektiği gibi değiller."

Satış elemanı bilmiş bir ifadeyle sırıttı.

Kristyn kızarak ayakkabıları çıkarmak için eğildi.

Lindsay hemen yanındaki koltuğa oturdu. "Burada ne yapıyorsun? Balo alışverişi için biraz geç oldu."

"Fikir almak için ayakkabı bakıyorum. Giyebileceğim bir çift ayakkabım var, fakat elbisemle giymek için onlar doğru ayakkabılar mı emin değilim."

"Grace'le Evan'ı çıkarken gördüm. Grace'in annesi para veriyordu. Sanırım erkek arkadaşını elinde tutmak için bu da bir yöntem."

"Ne demek istiyorsun?"

"Buluşmalarda harcadığın parayı annene ödet. Sanırım bundan pek kimse şikâyetçi olmaz."

Kristyn ihtiyatla, "Evan'ın öyle olduğunu sanmıyorum," dedi. Bulduğu her fırsatta okuldaki tek arkadaşı olduğunu vurgulayan Lindsay'yi gücendirmek istemiyordu. Jimmy Choo imzalı ayakkabıların kayışlarını çözme-yi başardı ve ayakkabıları satış elemanına uzattı.

“Sanırım değil.” Lindsay yüzünü buruşturdu. “Yine de onda ne bulduğunu anlamıyorum.”

Kristyn kaşlarını kaldırdı. Evan’dan delicesine hoşlanan *kendisi* bile, Evan’ın Grace’te ne bulduğunu görebiliyordu.

“Tamam, Grace *epey* güzel. Hey, bizim de annemiz o kadar para harcasa biz de o kadar güzel görünürüz. Eminim balodan önce yapılması gereken her şeyi hiçbir masraftan kaçınmadan halletmiştir.”

“Hımm...” Kristyn mırıldandı. “Onları burada konuşurlarken duydum. Bugün her yere gitmişler – bütün gün şımartılmış...”

Lindsay hemen bu bilginin üstüne atladı. “Tabii ki öyledir. Mükemmel Prenses’le kim nasıl yarışabilir? Evan’la çıktığını gözümüze sokmak için sürekli okulda caka satıyor.”

“*Aslında* tam da öyle...”

“Çok bencil. Şu balo hakkında bile endişelenmiyor. Lexie onun tüm bu yaygara bittiğinde rahatlayacağını söylediğini duymuş. İnanabiliyor musun! Belki Evan’ı Balo Kraliçesi olabilmek için kullanıyordur. Sanki o umurunda değilmiş, sadece tacı önemsiyormuş gibi.”

Son dart yuvasını bulmuştu. Kristyn heyecanla, “Grace’in onu takdir etmemesi hiç adil değil,” dedi. “O sadece yakışıklı değil, her zaman herkese karşı çok nazik. Komik de... sanki seninle konuşurken – dünyadaki tek insan senmişsin gibi oluyor...” Kristyn kendini durdurdu, çok fazla şey söylemişti. Ancak çok geçti.

“Kesinlikle haklısın. *Senin* gibi biriyle çıkıyor olmalı. Onu gerçekten takdir edecek, zaten cepte olduğunu dü-

şünmeyecek biriyle. Grace onu cepte gibi görüyor, değil mi? Her şey ona veriliyor, hiçbir şey için çalışması gerekmiyor. Onu bir kahve dükkânında çalışıp masaları silerken göremezsin...”

Kristyn’in yanakları kızardı, Lindsay’ye bunu söylememiş olmayı diledi. Bir keresinde kendisi pis bir kovanın yanında durmuş yerleri paspaslarken Evan, yanında Chris’le beraber kahve dükkânına gelmişti. Üstünde kahverengi naylon önlüğü vardı. Bunu hatırlayınca iyice kızardı. Çok aşağılanmış hissetti. Hayallerinizdeki erkeğin sizi o şekilde görmesi pek isteyeceğiniz bir şey değildi. Chris, Evan’ı dirseğiyle dürtüp onu işaret etmeye başlamıştı, fakat Evan onu susturmuş ve çok sevecen davranmıştı. Öyle ki neredeyse yerleri silmenin dünyadaki en iyi işlerden biri olduğunu hissettirmişti... Evan işte öyle bir çocuktur – fakat Evan’ın asla *Grace*’i elinde bir bulaşık beziyle masalardaki kahve lekelerini ve kek kırıntılarını silerken görmeyeceğini bilmek canını acıtırdu. Cumartesi günleri muhtemelen *onun* yatağına bir tepside çay ve kahvaltı götürülüyordu, televizyonda en sevdiği programları izlerken sırtını beyaz keten yastıklarla destekliyordu.

Kristyn hafta sonları *kendi* yatağından çıkmak istemediği tüm o erken saatleri düşündü, fakat kalkması, otobüse yetişmesi, bir önlük takması ve bulaşık yıkayıp masaları temizlemeye başlaması gerekiyordu. Grace ise kolaylıkla bu gösterişli butiğe geliyor ve annesi ona dükkândaki en pahalı elbiseyi hemencecik alıyordu. Bu hiç adil değildi!

Lindsay, “Bu adil değil!” diye feryat etti. Kristyn düşüncelerinin yüksek sesle dile getirilmesine şaşırarak

döndü. "Sen ondan çok daha içten biriyken Grace gibi bir kızın baloya Evan'la gitmesi adil değil. Grace çok şımarık – ama sen, sen gerçekten arkadaşlarına hak ettikleri değeri veriyorsun. Sen gerçekten *sadık* birisin. Bence Evan için idealsin – *o kadar* nazıksın ki hep arkadaşlarına yardımcı olmaya çalışıyorsun. İkiniz *çok* iyi bir çift oldunuz. Oysa Grace bir şeyi istemenin ve bunun için deli gibi çalışmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyor. Rüyalara yaraşır bir prenses hayatı yaşıyor ve bunu hiç takdir etmiyor."

Kristyn, Grace'in dükkândan çıkarkenki ses tonunu düşündü. Sesi yorgun gibiydi. Sanki baskı altındaymış gibi. Sanki!

"Ayrıca, benim baloya gelebilmek için şu aptal tarih testini geçmem gerekmesi de *hiç* adil değil. Düşünebiliyor musun! Ben, baloyu kaçıracağım? Tüm gece bunun için çalışmam gerekiyor. Hatta en iyisi, gideyim de başlayayım." Lindsay yüksek sesle iç çekti ve bir anda her an ağlayabilecekmiş gibi durmaya başladı.

Kristyn okul ayakkabılarını giyerken, "Merak etme," diye onu sakinleştirdi. "Eğer gerçekten çalışırsan o testi geçersin."

Lindsay bir mendil çıkardı. "Tuttuğum bütün notları kaybettim – sanırım köpeğim eşyalarımı filan karıştırdı... Onları hiçbir yerde bulamıyorum."

"Notlarını mı kaybettin?" Kristyn'in nefesi kesildi. "Fakat nasıl çalışacaksın?"

"Asıl ihtiyacım olan o tarih testi – fakat iyi not almış birinin olmalı. Böylece cevaplarını çalışmak için kullanabilirim."

Kristyn bir anlığına durdu. Kendi çözdüğü testi vermek konusunda çok rahat hissetmiyordu – fakat Lindsay onun arkadaşıydı, değil mi?

“Şey... benimkini alabilirsin. Fakat bu gece çalışıyorum, dolayısıyla şimdi gelip alman lazım.”

“Yapamam. Müsait değilim -yapmam gereken bir iş var- fakat daha sonra gelip testi senin evinden alırım.”

“Sanırım testi kapının arkasında bırakırsam, annemden sana vermesini rica edebilirim.”

Lindsay zıpladı. “Teşekkürler Kristyn, sen bir tanesin. Harika bir arkadaş olduğunu biliyordum. Şimdi kaçmam lazım... Lexie’yle buluşacağım.” Tam kapıya ulaştığında arkasına döndü. “Jessie de evde olacak mı?”

Ceketini giymekle uğraşan Kristyn gerildi. “Olabilir, fakat sana söyledim, hiçbir arkadaşımın saçını bedavaya yapmayacak. Ona *sordum*.”

“Tamam, sadece *merak ettim*!” Lindsay kapıyı açtı, kapının zili çınlarken “Hoşça kaaal!” diye bağırdı.

Kristyn de dükkândan çıkıp gün ışığına ulaştığında telefonu çaldı.

“Alo – anne? N’aber?”

“Kristyn? Neredesin?”

“Anne! Bir sorun mu var? Sesin garip geliyor. İyi misin?”

“Evet. Herkes iyi. Kimseye bir şey olmadı. Fakat bir durum var.”

“Ne? Ne oldu, anne?”

“Sana söylemeden önce, Jessie’nin çok ama çok üzgün olduğunu bilmeni istiyorum.”

11. BÖLÜM

Alex

18:30

Alex hiç öpüşüp öpüşmeyeceklerini merak etti.

Taylor Lautner her zaman kalbinin daha hızlı atmasına yol açardı ve şimdi beklediği an gelmişti. Hafifçe eğilirken kapalı gözkapakları titreşiyordu... Alex'in hafifçe başı döndü.

"Patlamış mısır?" Grace önüne doğru kırmızı-beyaz çizgili bir kova uzattı.

Alex neredeyse konforlu koltuğundan sıçrayacaktı. "Hayır, teşekkürler."

Grace için hava hoştu. Evan'ın yanında rahat bir şekilde oturuyordu. Alex kimsenin yanında oturmuyordu ve romantizmin dünyasını bu tür filmleri izleyerek öğrenmesi gerekiyordu.

İşlerin şu an olduğu nokta, ulaşıp ulaşabileceği tek

yardı – ve neden? Hiçbir çocuk ona çıkma teklif etmemişti. Bunu düşününce Alex fikrini değiştirdi, patlamış mısırdan koca bir avuç dolusu aldı ve melankolik bir şekilde patlamış mısırları birer birer yemeye başladı. Sağlıklı beslenmek konusunda da endişelenmesine gerek yoktu. Görünüşe göre pis bir apartman dairesinde tek başına ölecekti, gri, yaşlı bir hanım olarak kedileri tarafından yenmiş vaziyette bulunacaktı. Mezar taşına, “Burada HİÇ ERKEK ARKADAŞI OLMAMIŞ Alex Robertson yatıyor,” yazacaklardı.

Sorunu neydi ki? Alex kendini durdurdu. Hiç o yola girmek istemiyordu, öbür türlü tüm gece sinemada oturarak zaten çok iyi bildiği şeylerin listesine kafa yorardı. Listeye yeni şeyler de eklerdi.

“Fazla endişeleniyorsun.” Annesi o sabah kendisine kızarmış ekmek uzatırken bunu söylemişti.

Alex, kim bilir kaçınıcı kez, annesinde bu ürkütücü aklından geçenleri anlayabilme yeteneğinin olmamasını diledi.

“Görürsün, baloya gidecek ve hoşça vakit geçireceksin. Keşke ne kadar güzel bir kız olduğuna seni inandırabilseydim.”

“Oo, anne yavaş ol. Onu boş yere umutlandırmamalıyız...”

Alex erkek kardeşinin koluna vurdu.

“Çok komik, Harry. Ha. Ha. On üç çok *komik* bir yaş, öyle değil mi?”

Harry üzerinden çilek marmeladı damlayan, tereyağı sürülmüş sıcak kızarmış ekmeğini Alex’in yüzüne tehli-

keli bir yakınlığa gelecek şekilde salladı.

“İkiniz de şunu kesin.” Annesi masaya oturdu. Izgara biftek tabağına yer açmak için tereyağını ve krem çikolatayı kenara itti.

Alex, “Bugün karbonhidrat yok mu anne?” diye sordu.

“Öyle. Bundan sonra benim için sadece protein var. Protein, protein, protein.”

“Sadece protein mi?” Harry duraksadı. “Bu kulağa pek de sağlıklı gelmiyor.”

“Ve portakal.”

Alex ve Harry birbirlerine bakıp sıırttı. Kendilerini bildiklerinden beri anneleri biraz kilo vermesi gerektiğinden yakınıp dururdu.

Alex masumca, “Dün kahvaltıdaki büyük yulaf lapası kâsesine ne oldu? Şey... yüksek lifli diyetti, değil mi?” diye sordu.

Harry sırtarak, “Emin değilim,” dedi. “Sanırım dün akşam çöp tenekesinde bir Kit-Kat ambalajı gördüm.”

Annesi, zarif yüzünün etrafındaki koyu kahverengi bukelleri geriye attı. “Aslında, burada *benim* hakkımda konuşmuyoruz, *senin* ve baloda ne kadar keyifli bir zaman geçireceğin hakkında konuşuyoruz. Çok güzel bir kızsın. Harry, çeneni kapa.” Annesi Alex’in ellerini kendi elleri arasına aldı. “Bunu bilmeni istiyorum. Hiç şüphem yok, yarın öbür gün bir çocuk sana çıkma teklif edecek. Gerçekten, ama gerçekten hoşlandığın bir çocuk. Bu konuda hiç şüphem yok. Dünya böyle. Siz kızlar bunun ne zaman ve nasıl olacağını düşünerek o kadar fazla zaman harcıyorsunuz ki. *Bu olacak!* Kutsal baskülümün üzerine söz veriyorum. Bana güven. Biliyorum. Ben çok yaşlı ve

bilgeyim. Strese girmeyi kes ve bu esnada kendin olmanın tadını çıkar, seni harika kız!" Annesi Alex'e sıkıca sarıldı.

Harry ayağa kalktı ve Alex'in arkasında durdu. "Ben senin yerinde olsam endişelenmeye devam ederdim," diye fısıldayarak Alex'in tabağındaki son kızarmış ekmek parçasını aşırı.

Annesi, "*Harry!*" diye bağırdı.

Yine de ekranda dünyanın en mükemmel çiftinin gösterildiği ve okulun en mükemmel çiftinin yanında oturduğu bu karanlık sinemada annesine inanmak güçtü. O ne biliyordu ki? Okuldaki neredeyse herkese en az bir kere çıkma teklif edilmişti. Hiç umurunda değilmiş gibi onların sohbetine katılmak gittikçe daha da zorlaşıyordu.

Bugün bile resim dersinde bu konuda konuşuyorlardı ve Chris'in de sınıfta olduğunu gayet farkındaydı. Son beş yıldır ona âşık olduğunu kimseye söylemediği çocuk. Sorun şu ki bu konuda yalnız değildi. Birçok kız ondan hoşlanıyordu – hem onları kim suçlayabilirdi? Formda, atletik, gür sarı saçlara ve mavi gözlere sahip fazlasıyla özgüvenli bir çocuktü.

İçinden beyaz krizantemlerin fışkırdığı devasa bir testi resmediyorlardı.

Alex'in arkadaşı Tom sınıftaki herkese, "Hey, en sevdiğiniz çiçek ne?" diye sordu.

Alex hiç düşünmeden, "Kırmızı güller," dedi. Sonra Chris'in de bunu duyabileceğini bildiği için kıpkırmızı oldu. Yanlışlıkla onunla göz göze geldi ve Chris ona göz kırptı.

"Kırmızı güller, ha? Bunu bilmem iyi oldu," dedi.

Neden dersinin kalan kısmında "güller" in aptalca bir şeymiş olup olmadığı konusunu düşünerek kendine eziyet etti. Gerçekten en sevdiği çiçek onlardı, fakat şimdi "lale," hatta Charlotte gibi "orkide" demiş olmayı diliyordu. "Gül" çok sıradan ve biraz da saçma geliyordu. Acaba Chris ona gülüyor muydu? "Keşke Tom bunu hiç sormasaydı," diye düşünüyordu.

Alex, Lindsay ile Lexie'nin onun masasına bakarak kırdadığını ve birbirlerine dirsek attığını görebiliyordu. Keşke Chris onu duymamış olsaydı. Şimdi onun çiçek tercihi kadar sıkıcı olduğunu düşünecekti. Ah, neden, neden "gül" demişti ki?

Çiçekle alakalı her şeyi unutup ekrandaki filme odaklanmaya çalıştı. Romantizmin gerçek hayatta da var olduğunu biliyordu, yoksa neden bu konu hakkında bu kadar çok film çekmeye uğraşırlardı ki? Grace ve Evan'ın toplum içinde yakınlıklarını sergilememesine tekrar sevindi. Bu konuda her zaman çok düşünceli davranırlardı. Acaba Alex'in daha önce kimseyi öpmediğini bildikleri için miydi?

Grace daima, "Bu konuda endişelenme," derdi. "Zamanı geldiğinde, ne yapman gerektiğini bileceksin."

Sizin için endişelenmemek kolay. Alex kendi kendine düşündü. Senin bir erkek arkadaşın var, muhtemelen daha önce en az bin kere onu öpmüştündür. Senin için öpmek sıradan bir şey – sen BUNU NASIL YAPACAGINI BİLİYORSUN. Peki ya bilmeseydin? Ya dişleriniz çarpışırsa, burunlarınız birbirine toslarsa, ya doğru açıyı tutturamazsanız? Alex daha önce birinin olası bir felaket senaryosunda açılardan bahsettiğini duymamıştı, fakat

doğru açıyı tutturamayıp yanlışlıkla birinin kulağını
öpme düşüncesi onu korkutuyordu. Grace, *eğer o doğru*
kişiyse bunların hiçbirinin önemi olmayacağı konusunda
onu ikna etti. Şey, en azından *bu konuda emindi.*

Ekranda Taylor Lautner, “Herkes için doğru biri vardır,”
dedi.

Taylor’ın haklı olmasını umdu. Annesinin de. Sine-
manın karanlığında parmaklarını çaprazlayıp bir dilek
tuttu.

12. BÖLÜM

Grace

20:00

Grace, Café Luigi'nin sessiz oluşuna memnundu. Garson onları kırmızı-beyaz plastik örtünün üstünde bir mumun yandığı bir masaya götürdü. Koyu turuncu duvarlarda şarap şişeleri sıralanıyordu ve İtalya'nın kötü bir şekilde çizilmiş resimleri vardı. Grace bu kafeyi severdi; garsonlar dost canlısıydı ve annesinin stratejik olarak görünmeyi seçtiği yerlerdeki garsonlar gibi kendisini küçük ve rahatsız hissetmesine yol açmazlardı.

Evan menüye bakarak, "Annenin bizim için bunu yapması çok güzel," dedi.

"Şey, yapması lazım. Senin Tanrı olduğunu düşünüyor."

Evan donup kaldı. "Yani bu kötü bir şey mi? Tüm amacın bu olduğunu sanıyordum."

“Evet, elbette bu iyi bir şey. İyi bir şey *olageldi*, fakat...”

“Fakat ne?”

Grace iç çekerek peçetesini kucağına serdi. “Uzun bir gün oldu. *Senin* aileden n’aber?”

Evan elini sarı saçlarından geçirerek omuz silkti. “Bildiğin gibi... Oxbridge* bla bla bla. Daha çok çalış, daha çok çalış... okulunun, yüzme takımının ve müzakerelerinin üstüne daha çok düş. Üst düzey bir kolejde her şey daha da zor olacak. Tek umursadıkları şey Oxford’a gitmem sanki. Dürüst olmak gerekirse, eğer oraya gidemezsem bana bir daha asla aynı gözle bakmayacaklar gibi geliyor. Özellikle de babam – onun gözünde bir hayal kırıklığı olurum.”

“Biliyorum. Başlarda ben de gitmek istiyordum, fakat daha sonra bunu kendim için değil de sadece annem için yapıyormuşum gibi hissetmeye başladım.”

“Ben de öyle. Hiç kardeşin olmaması da durumu kötüleştiriyor. Mükemmellikten başka hiçbir şeye yer yok. Bu sebeple seninle çıkmamdan hoşlanıyorlar. Biz mükemmel çiftiz.”

Grace mönüye baktı. “Ebeveynlerimiz öyle düşünüyor.” Tekrar Evan’a baktı. “Evan, kusursuz evlat olmaya çalışırken kendini çok zorlamandan korkuyorum. Her şeyde en iyi olmak zorunda değilsin.”

“Evet, zorundayım. Aynı şeyi senin için de söyleyebilirim. Fakat benim senden çok daha fazla çabalamam gerekiyor.” Grace’e uzun uzun baktı. “Sebebini de biliyorsun.”

Grace, “Ah, Evan,” diye iç çekti.

* Yazar, Oxford ile Cambridge üniversitelerinin isimlerini karıştırarak kelime oyunu yapıyor. (ç.n.)

Siparişlerini almak üzere gelen garson konuşmalarını böldü.

Grace kararlı bir şekilde, "Bir lazanya, bir de mantarlı linguini* lütfen," dedi. "İki de kola. Biraz ekmek de alabilir miyiz?"

"Kesinlikle!" Garson gözleri parlayarak hızla uzaklaştı.

"Şey, *garson* birlikte mükemmel olduğumuzu düşünüyor, değil mi?" Evan gülümsedi.

Grace sert bir şekilde, "*Herkes* birlikte mükemmel olduğumuzu düşünüyor, Evan," dedi. "Son altı ayın tek amacı bu değil miydi?"

"Biliyorum, Grace. Biliyorum. Fakat kendim için başka bir yol göremiyorum... en azından şimdilik."

"Evet, görebilirsin! Başka bir yol bulabilirsin!" Grace öne doğru eğildi. "Bulmak zorundasın. Böyle devam edemezsin, *ben* de edemem. Artık buna katlanamıyorum."

Evan'ın rengi attı. "Grace..."

"Hayır, beni dinle. Bütün bu balo olayı düşünmemi sağladı. Büyüyoruz. Artık birer çocuk değiliz. Hayatımızın geri kalanını, sadece ebeveynlerimizi tatmin ettiği için birileri olarak geçiremeyiz. Bir yerde durmamız lazım. Bu balo ilerliyor olduğumuz anlamına geliyor. *Benim* ilerlemem lazım. Senin de öyle."

"Fakat Grace, bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın? Senin için daha kolay. Benim kaybedecek çok daha fazla şeyim var..."

Grace, Evan'ın ellerini tuttu. "Hayır! *Kazanacak* çok daha fazla şeyin var. Anlamıyor musun? Daha fazla yalan söylemek yok... Nasıl rahatlayacağını göremiyor mu-

* Bir tür makarna. (ç.n.)

sun? Sadece kendin olacaksın."

"Diyorsun ki eşcinsel olacaksın."

Grace duraksadı. "*Sen* diyorum, Evan. Eğer eşcinsellik senin bir parçasıysa, bunu kabul etme zamanı geldi. Bununla gurur duyman lazım."

Evan sandalyesinde geriye yaslanıp boş bir kahkaha attı. "Babamın da bununla gurur duyacağını düşünüyor musun? Yüzme takımındaki arkadaşları mı? Tom ve Chris gibi adamların? Gerçekten bununla *gurur* duyacaklarını mı düşünüyorsun?"

"Ailen kabullenecektir. Seni seviyorlar. Bunu kabul etmek zorundalar. Okuldakilere gelince, buna değer kişiler arkadaşın olmayı sürdürecektir. Diğerleri zaten arkadaşın olmayı hak etmiyordur ve onlardan kurtulmuş olursun."

"Senin için söylemesi kolay Grace, ama ben tüm arkadaşlarımı seviyorum. Onlarla takılmaktan *hoşlanıyorum*. Senin erkek arkadaşın olduğum için havahı olduğumu düşünüyorlar. Bunun sahte olduğunu anladıklarında ya gerçek beni tanımayı reddederlerse? Bu, kaybetmek için çok fazla."

"Senden, *sen* olduğun için hoşlanıyorlar! Bunun benimle ilgisi yok. Seni tamamen kabul etmezlerse, bu zaten arkadaşlığını hak etmedikleri anlamına gelir. Hayat birçok riskle dolu ve gördüğüm üzere çevrene açılmanın büyük bir risk olduğunu düşünüyorsun. Fakat öyle değil. Asıl risk hayatının geri kalanını dehşete düşmüş bir halde ve gerçekten kim olduğunu saklayarak, anlaşılıp anlaşılmayacağını merak ederek geçirmek. İşte ben *buna* risk derim."

Evan elleriyle yüzünü kapattı. "Ah Tanrım, babama ve anneme söylemeyi *düşünmek* bile..."

Grace'in sesi yumuşadı. "Bunun kolay olacağını söylemiyorum, fakat ben senin yanıdayım. Ayrıca bu Oxford'a gitmene engel olmayacak, değil mi? Artık hiçbir şeyi saklamaman gerekmeyince hissedeceğin rahatlamayı düşün. Sadece bunu düşün."

Evan ellerini masaya koydu. "Haklısın. Haklısın." Mavi gözleriyle Grace'in gözlerine baktı. "En başından bu karmakarışık ilişkiyi kabul ettiğin için sana borçluyum Grace. Tanıdığım en anlayışlı insansın; başka bir kızın benim için bunu yapacağını hayal bile edemiyorum. Senden başka kimseye bunu itiraf ettiğimi düşünemiyorum." Evan iç çekti.

Grace çabucak, "Evan, sen benim en iyi arkadaşlarımdan birisin ve bana açıldığın için çok memnunum. Fakat benim de bu ilişkiyi kabul etmek için *kendi* sebeplerim olduğunu unutma," diye yanıtladı. "Sadece kibar davrandığımdan yapmadım. Bu ilişki ikimiz için de işe yaradı – fakat söylediğim gibi, balo konuyu tekrar düşünmeme sebep oldu..."

Evan başını salladı. "Peki, *sen* dünyaya sırtını ne zaman açıklayacaksın? Tanrım, annenin *hiç* hoşuna gitmeyecek."

"Bilmiyorum – fakat bir gün kendim için bunu yapmam lazım."

"Fakat balodan önce değil, değil mi?" Evan ellerini dua ediyormuşçasına birleştirdi. "Biliyorum bunu istemek çok, ama çok fazla..."

Grace iç çekti, fakat sonuçta Evan onun arkadaşındı.

Bedeli ne olursa olsun, arkadaşlarına sadık kalırdı.

“Lütfen? Sana *yalvarıyorum*. Mezun olana kadar bekleyelim. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var.”

Grace, Evan’ın gözlerindeki korku ve çaresizliği görek derin bir nefes aldı. “Tamam.”

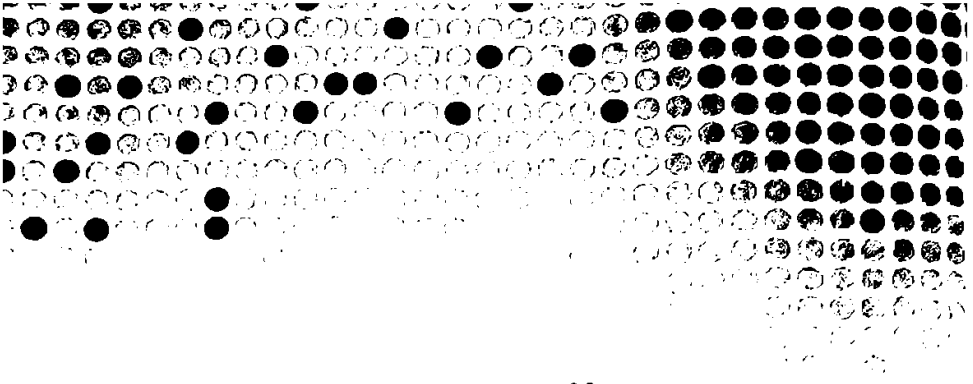
“Okulu bitirdiğimiz zaman, sana söz veriyorum ki çevreme açılacağım ve bu sahte hayat sona erecek.”

“Söz mü?”

“Söz, Grace.”

Fakat Evan’ı zar zor duydu. Şimdiden yapmak zorunda kalacağı bir diğer konuşmayı düşünüyordu.

Bunu iple çektiği söylenemezdi.

13. BÖLÜM

Leigh

20:30

Leigh, Owen'ın kendisine kızgın olduğu düşüncesinden nefret ediyordu. Owen ona *asla* kızmazdı. Her zaman çok rahattı, onun sürekli bir şeyleri düzenleme ihtiyacını şirin bulurdu. Her şeyi düzgün yapma takıntısı konusunda daha önce hiç sinirlenmemişti.

Kalın, koyu renk saçlarının bir buklesinin yakasının üstünde garip bir şekilde kıvrıldığı gün saçını düzeltmek için onu odada kovalarkenki gülüşünü hatırlamak içini ısıttı. Çantasını kalkan yapıp sırtırken, "Git başımdan, seni kaçık!" demişti.

Hayır. Owen ona kızgın olamazdı.

Baloyu atlattıktan sonra bunun üstesinden gelirdi. Bu geçici bir durumdu. Balonun gelmiş geçmiş en iyi balo

olduğunu gördüğünde neden Leigh'in başka hiçbir şeye vakti olmadığını anlayacaktı. Önündeki büyük maun yemek masasına baktı. Ortasında dizüstü bilgisayarı duruyordu; yani ana gemisi. Bilgisayarın çevresindeki yayılmış hesap tabloları, zaman çizelgeleri, fosforlu kalemeler, mönüler, davetli listeleri ve "yapılacaklar" çizelgesi büyük masanın her bir santimini kaplamıştı. Her şeyi çıkarmanın sakinleşmesine yardımcı olacağını düşünmüştü, fakat şimdi tüm bunlara bakınca giderek artan bir panik duygusu hissediyordu. Mükemmel olmak *zorundaydı*. En en iyisi olmayacaksa bir şeyi organize etmenin ne anlamı vardı? Ertesi gün herkes, "Bu, gelmiş geçmiş en iyi balo değil miydi?" diye sormayacaksa anlamı neydi ki?

Owen'a bu sabah ne söylemişti? Son dakika değişiklikleri sebebiyle stres altındaydı ve onun, sonuçta birilerinin filan evlenmesinin filan söz konusu olmadığına dair söylendiğini duymuştu. Owen'a, "Hayır Owen, değil. Çünkü *evlendiğinde* işler yolunda gitmezse tekrar evlenebilirsin. Dikkatinden kaçmış olabilir, ancak baloyu iki kere yapamazsın. *Tek* bir şansın var. Bu sebeple de önemli," diye patladığı zamanki utanç verici ses tonunu hatırlayınca olduğu yerde büzüldü.

Owen da, "Benden daha mı önemli?" diye cevabı yapıştırmıştı. Leigh bir cevap vermeyince de öfkeyle uzaklaşmıştı.

Bu konuşmayı hatırlamak huzursuz olmasına sebep oldu. Bunu unutması gerekiyordu, yoksa hâlâ yapması gereken bir sürü işin üstesinden gelemeyecekti.

Notlarından birini aldı.

Pamuk şeker ve sosisli sandviç arabaları için kırmızı ve beyaz çizgili tente kumaşı

Georgia'nın babası markette çalışıyordu ve yarın sabah kumaşı okula getirecekti. Bu notu bırakıp bir başkasını aldı.

Altın yıldızlara yapıştırılacak fotoğraflardan son kalan üçünü takip et

Davetlilerin listesini buldu, kırmızı kalemle üstüne düzgün bir çizgi çektiği isimlerin fotoğrafları balonun yapacağı yerdeki yıldızlara yapıştırılmış, altın rengi kurdelelerle bağlanmış ve asılmak için hazır bekliyordu. Üç kişinin adı çizilmemişti. Bunların ilki, Charlotte Lau'ydu. Onu aramanın bir anlamı yoktu, baloya gelmeyeceğini söylemişti. Leigh, Charlotte'un yıldızına yapıştırmak için çoktan fotoğraflarından birini indirmişti. Bir şekilde onun orada olacağına emindi. Diğer iki isimse Zoe Anderson ile Ben Mathers'tı. İkisi de fotoğraflarını gönderemeyecek kadar utangaçtı. İç çekti, sınıfın iletişim bilgilerini buldu ve telefonuna uzandı.

"Leigh, hâlâ balo için uğraşmıyorsun, değil mi?" Kapı girişinde, siyah deri evrak çantası ve Merkez Bankası'nda giydiği takım elbiseyle üvey babası duruyordu. Öz babası da bir doktordu. Yani, üzerinde hiç baskı yoktu.

Leigh derin bir nefes alarak, "Başka ne yapıyor olacaktım?" dedi.

"Nasıl gidiyor?"

"Biraz rahatlayıp bununla uğraşabilirsem çok daha iyi olacak. Yapmam gereken çok şey var."

"Şey, bugün Fransızcaya konsantre olsaydın, yapman gereken çok şey olmazdı... Annen bana aldığın cezadan bahsetti."

"*Biliyorum!* Hatırlattığın için sağ ol. Kimse farkında değilse diye söylüyorum, ben..."

"Gelmiş geçmiş en iyi baloyu düzenlemeye çalışıyorsun. Biliyoruz, biliyoruz. Fakat, balo mükemmel olmak zorunda değil, Leigh. Balo, eğlenmek isteyen insanlar için var – birkaç şey yanlış gitse de çok önemli olmayacak. İşin çoğunu hallettin. Biraz ara ver."

Leigh, şömine rafında duran Dee'nin uzun kollu Harvard tişörtü içindeki fotoğrafına bakıp dişlerini sıktı. "Ve beni saçma sapan bir baloyu organize eden kız olarak tanısınlar. Yok, ben almayayım. Dee her zaman detayların çok önemli olduğunu söylerdi."

"Şey – sen Dee değilsin."

"Ah, çok teşekkür ederim. Ne demeye çalışıyorsun? Dee her şeyi benden daha iyi mi yapıyor? Harika. Desteğin için çok sağ ol."

"Hayır, öyle demiyorum. Dee'nin mükemmeliyetçi biri olduğunu biliyorum, fakat bazen onun bir... bir bakış açısı olmadığını düşünüyorum. Hayatta nelerin önemli olduğuna dair bir bakış. Haftalardır balo dışında hiçbir şeyle uğraşmadın. Çok hoş arkadaşların var ve Owen da harika bir çocuk..."

Leigh inledi. "Bu gerçekten muhteşem. Eğer izin verirseniz ben de Dee kadar iyi bir iş çıkarabilirim. Şimdi, *lütfen* işime dönebilir miyim?"

"Tamam, tamam." Üvey babası yenilgiyi kabul ettiğini göstermek üzere ellerini kaldırdı ve mutfakta kayboldu.

Leigh masayı tekrar gözden geçirdi. Üstüne yine bir gerginlik çöktü. Şimdi, nerede kalmıştı?

Elindeki telefon çalarak yerinden sıçramasına sebep oldu.

"Merhaba, Leigh. Bil bakalım ne oldu?"

"Charlotte! Merhaba. Lütfen fikrini değiştirdiğini ve baloya geleceğini söylemek için aramış ol, çünkü açıkçası başka bir şeyi dinleyecek vaktim yok."

"Ne? Sen ciddi misin? Heyecan verici bir şey yaptım ve seninle paylaşmak istedim."

Leigh, "Baloya geliyor musun, gelmiyor musun?" diye patladı.

"Gelmediğimi biliyorsun." Charlotte'un sesi alınmış gibiydi. "Müziğimle ilgili bir şey yaptım. Çok uzun zamandır sana anlatmak istiyordum, fakat sen öyle..."

"Charlotte, benimle alay mı ediyorsun? Bir yığın şeyin önünde oturuyorum ve hâlâ yapılacak ne kadar çok şey olduğunu düşündükçe kafayı yiyecek gibi oluyorum. Sen gelmiyorsun bile, bir de benimle *müziğin* hakkında konuşmak istiyorsun!"

"Şey, benim için önemli olduğunu göz önüne alınca bilmek isteyeceğini düşünmüştüm. Fakat şu an senin için önemli olan tek şey kendisin sanırım."

Leigh telefonda bağırdı. "Kendim değil, balo!" Charlotte telefonu suratına kaparken çıkan tıkırtıyı duydu. Telefonu güm diye en büyük hesap tablosunun üzerine bıraktı ve birkaç dakika başını ellerinin arasına alarak

öylece durdu. Derin bir nefes alıp gözlerini kırıştıtararak gözyaşlarını uzaklaştırdı. Doğrulup tekrar fotoğraf listesine uzandı.

Bunu yapabiliirdi. Sadece odaklanması gerekiyordu. Tüm bu strese değerdı.

Yarın herkes ona teşekkür ediyor olacaktı.

KAKTİUS TEAM

14. BÖLÜM

Alex

21:00

Alex filme hiç gitmemiş olmayı diledi. Film onu hiç neşelendirmediği gibi, kendine güvensiz olduğu noktaları pekiştirmişti. Sinemanın dışında Grace ve Evan'a veda ederken yalnız hissetmişti – istediği *onları* gibi bir ilişkiydi. İşte o gerçek olandı. Yarın baloya birlikte gidebileceği bir erkek arkadaşı olmamasını kafaya takmanın aptalca olduğunu biliyordu. Arkadaşlarıyla olacaktı, fakat... şey, bir erkek arkadaşı olsa hoş olurdu.

Otobüsün camından dışarıyı izlerken Lindsay'nin terası tuğladan yapılmış küçük bir evin kapısını çaldığını gördü. Acaba orası Kristyn'in evi miydi? Kristyn'in Lindsay'ye bu akşam yeni bir işe başlayacağını söylediğini duymamış mıydı? Otobüs ilerleyince Alex omuz silkti.

Beş dakika sonra evinin olduğu sokakta yürüyordu. Hava hâlâ ılıktı. Bir komşusu bahçesindeki çimleri biçerek akşam havasına yeni biçilmiş çim kokusu katıyordu. Sokağındaki tüm evlerin, önlerinde çitleri ve düzenli biçilen çimleri olan derli toplu ön bahçeleri vardı. Kendi bahçe çitlerindeki beyaz kapıya ulaştı, yan komşunun kuyruğu her zaman küstahça dimdik olan tekir kedisinin önünden geçmesini bekledi ve kapıyı açtı.

Sonra durdu, dikkatlice baktı, sonra biraz daha baktı; ön bahçesinde ne olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Çimenlerin üstünde, kırmızı güller bir araya getirilerek oluşturulan büyük harflerle tek bir kelime yazılmıştı: BALO?

“Bir çıkma teklifi mi? Biri baloya benimle gitmek mi istiyor?” Kalbi de beynine yetişerek hızla çarpmaya başladı. Vahşice etrafına bakındı. “Bir ÇIKMA TEKLİFİ aldım!?” İçinden çimenlerin üstünde dans edip bağırarak şarkı söylemek geçiyordu. *O olmalı*. Buna dair kanıtları kafasında tarttı. Gülleri sevdiğini söylediğinde resim dersinde o da vardı. Tek tepki veren de oydu. “Bunu bilmesinin iyi olduğunu” söylemişti. Onunla alay ettiğini düşünmüştü, fakat görünüşe göre içtendi! Güldü. Bir de bu konu yüzünden utandığını düşününce... Ne kadar da gereksizdi – bir aptal olduğunu düşünmemişti. Gidip bu gülleri almış ve bu muhteşem teklifi yapmıştı. Chris! Çok çok uzun bir süredir âşık olduğu çocuk – ona çıkma teklif etmişti. Başkası olamazdı. Okulda başka hiçbir çocuğa bakmamıştı. Sadece ona.

Fotoğraf çekmek üzere telefonunu çıkardı, bu anı asla unutmayacaktı. Bir sürü fotoğraf çekti, sonra gülleri top-

lamaya başladı. Onları odasındaki büyük beyaz vazoya koyacaktı. Onlara her baktığında Chris'i düşünecekti. Baloda bir erkek arkadaşı olacaktı.

"Gerçekten utanç verici, değil mi?" Yukarıda, Harry yatak odası penceresinden sarkmıştı. Yavaşça başını iki yana salladı. "Bu jest çok *yavan*."

"Çeneni kapa ve defol Harry."

"Haklısın – en iyisi trajik olay yerinin yakınlarında görünmemek." Pencere kapandı.

"Hey, bekle! Harry!"

Pencere tekrar açıldı. "Ne var? Ayrıca çabuk ol, benim de düşünmem gereken bir itibarım var."

"Bunu kimin?.."

Harry iç geçirdi. "Gerçekten kim olduğunu bilsem susar mıydım sanıyorsun? Böylesi bir eziğin kim olduğunu tüm dünyaya yayardım. Delillerden kurtulmak istedim, fakat annem izin vermedi. Görünüşe göre 'bu beni ilgilendirmez'miş." Harry elleriyle tırnak işareti yaptı.

Alex annesinin de gülleri gördüğünü düşününce hafifçe kızardı. *Boş ver*. Dünyanın sonu filan değildi. Mutfığa girerken kendini hazırladı. Düşündüğünden daha kötüydü: annesi *ve* babası oradaydı. Sebebini bilmiyordu, fakat iki ebeveyninizin de sizinle ilgili bu tür bir şey için sevinmesi, *her zaman* bunun korkunç bir deneyim olacağı anlamına gelirdi.

Annesi ona bilgiç anne gülümsemelerinden birini bahsetti. Alex de geri gülümsemeyi başardı, sadece bunu atlatması gerekiyordu. Sonra odasına gidebilecek ve Grace'i arayabilecekti.

"Görüyorsun ki ben tüm annelerin içinde en bilge ola-

nyım. Senin harika bir kız olduğun ve bunun gerçekleşmesinin bir an meselesi olduğu konusunda haklıydım...”

“Tamam, anne! Anladım. Çok teşekkür ederim.”

“Sadece söylüyorum... o kadar. Şanslı çocuk kim?”

Alex kızarınca cildi parlak pembeye döndü. “Bilmiyorum. Siz onu görmediniz, değil mi?”

Babası başını iki yana salladı. “Hayır. Biz geldiğimizde eylem çoktan gerçekleştirilmişti. *Tam* bir romantik. Bir fikrin olmadığına *emin* misin?” Soruşturan gözleri bir ipucu bulmak için Alex’in yüzünü taradı.

“Hayır. Hiçbir fikrim yok. Bunları suya koymam lazım.”

Annesi dolabı karıştırıp büyük beyaz vazoyu buldu ve Alex’e uzattı, hâlâ gözleri parlıyordu. “Odana götüreceksin, değil mi?” Kızarmış ve marmelat sürülmüş tam buğday ekmeğinden bir ısırık aldı.

Alex vazoya musluktan su doldururken önündeki fırsatı gördü. “Karbonhidrat yememeye ne oldu?” diye mırıldandı.

Annesi elindeki delilin kalanını da ağzına tıktırırken, “Sağ ol, Sherlock,” dedi. “Şimdi kaybol!”

Alex vazoyu dikkatlice tutarak uzaklaştı.

Soluk mavi odasında bir dergi yığınınını yere bırakıp vazoyu, yatağından rahatlıkla görebildiği beyaz makyaj masasının üzerine koydu. Her baktığında güller, “Chris senden hoşlanıyor. Chris senden *gerçekten* hoşlanıyor,” diye fısıldıyordu. Hâlâ çim biçme makinesinin uğultusunu ve kuşların penceresinin dışındaki ağaçlara yerleşirken çıkardıkları sesleri duyabiliyordu. Baloda giyeceği elbise, gardırobunun kapağına asılı duruyordu. Yataktan kalkıp

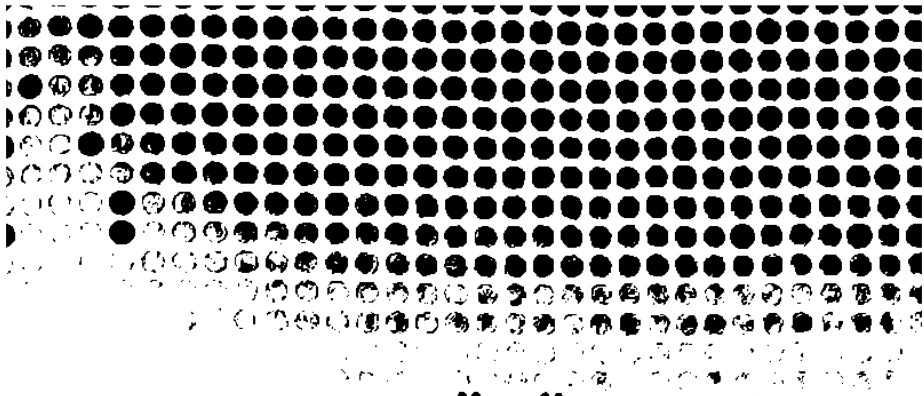
elbiseyi alarak üzerine doğru tuttu. Nihayet gerçekleşmişti. Olmuştı. Yarın uzun zamandır hayalini kurduğu çocuk onu kollarına alacaktı. Onunla birlikte olmak istiyordu, en sevdiği çiçek hakkında söylediklerini dikkate almıştı. Kim bilir kaçınıcı kez güllere baktı, güller bu sefer yüksek sesle "Chris seni öpecek," dedi. Alex'in kalp atışları hızlandı. Hayalleri gerçek oluyordu. Grace'i aramak üzere telefonu eline aldı – fakat daha sonra yatağının yanındaki masaya geri koydu. Mükemmel bir andı, bir süre daha tek başına bu anın tadını çıkarmak istemişti. Elbisesini gardıroba geri astı.

Saate baktı, 20:30'du. Neden daha geç değildi ki? Bu gece uyumasının yolu yoktu. Neden yarın daha erken geleliyordu?

Aynadaki yansımasını yakaladı.

Aman Tanrım! Düzgün göründüğünü düşünüyordu. Fakat şimdi! Saçı için şekillendirici yoğun bakım yağı kullanması, yüz bakımı yapması, vücuduna peeling uygulaması ve nemlendirici sürmesi, ayrıca makyaj provası yapması gerekiyordu. Zamanında hazır olmak için yapması gerekenleri yapacak vakit asla bulamayacaktı. Bir havlu kaptı.

Başlama zamanı.

15. BÖLÜM

Grace

21:30

“Grace! Seni bugün göremem sanıyordum.”

Grace köpeğin tasmaşını gergin bir şekilde eline do-
ladı; bunu iple çekmiyordu. Alçak bir duvarın yanında
dururlarken, Labrador cinsi sarı köpeği mutlulukla ayak
bileklerini kokladı. Arkalarındaki restoranın kapısının
üzerindeki “Defne Ağacı” yazan tabela yanıyordu. Du-
varlardaki aralıklarda sıralanan defne ağaçlarında peri
ışıkları parıldıyordu. Restoranın dışındaki terasta beyaz
keten masa örtüleri, gümüş takımlar ve kristal bardakla-
rın olduğu masalarda yemek yiyen insanlar vardı.

“Beni yanlış anlama – günüme neşe kattın. Fakat bu
biraz riskli değil mi? Bu restorana gelmek için evinden
epey yürümen gerekiyor. Ayrıca, seni yarın zaten görece-
ğim, değil mi?” Beyaz şef önlüğü giymiş ve upuzun kir-

piklerinin arasından bakan uzun, ince çocuk onu çok iyi tanıyordu.

"Annem balodan sonra vereceğimiz parti için ikram şirketiyle konuşuyor, ben de Boris'i gezdireceğimi söyledim. Ayrıca seni görmem gerekiyordu. Sana söylemem gereken bir şey var, bundan hoşlanmayacaksın – ama sonuna kadar dinleyeceğine dair *lütfen* bana söz ver."

Çocuk kaşlarını çattı, koyu kahverengi gözleri aniden temkinli bir şekilde bakmaya başladı. Sonra Grace'in endişeli yüzüne bakınca ifadesi yumuşadı. Elini tutmak için uzandı, uzun parmakları onunkileri sardı. "Tamam. Devam et. Evan'la konuştun mu?"

"Evet, konuştum. Artık hayatını koca bir yalan olarak yaşamaması gerektiğini söyledim – insanlara açılması ve aramızda bir ilişki varmış gibi davranmamamız gerektiğini."

"O ne dedi?"

"Ben konuşmamı bitirene kadar bekleyeceğini söylemiştin."

"Haklısın. Özür dilerim."

"İnsanlara açılacağını, bunu yapacağını söyledi. Fakat..."

Çocuk inledi.

Grace kendini toparladı. "Fakat biraz zamana ihtiyacı var."

"Ne?! Şaka yapıyor olmalısın, Grace! Seninle baloya gelemeyecek miyim? Uzun bir süredir tek istediğim buydu. İkimizin de istediği, değil mi?"

"Sadece kısa bir süreliğine, Jason. Sonra bundan kurtulacağız."

"Evet, fakat balo gecesi *yarın*, Grace. Bunu çok uzun bir süre bekledim – ikimizin bir arada olmasını, bunu herkesin bilmesini. Sence bu kadar büyük bir sır olmak bana nasıl hissettiriyor?"

Grace dudaklarını ısırды. "Üzgünüm, fakat annem konusunda elimden bir şey gelmiyor ve Evan'ı da yüzüstü bırakamam, şimdi olmaz."

"Fakat *beni* yüzüstü bırakabilirsin, öyle mi?"

Grace iç çekti. "Öyle olmadığını biliyorsun."

Mutfaktan biri, "Hey Jason – bu tavuklar kendi kendilerini pişirmeyecek, biliyorsun," diye seslendi.

Jason kapıya dönüp "Bir dakika!" diye bağırdı. Sonra tekrar Grace'e döndü. "Gitmem lazım – bu işi kaybedersem asla Michelin yıldızlı" bir şef olamayacağım."

"Kaybetmeyeceksin. Sen sahip oldukları en iyi aşçı yamağısın – seni göndermek için deli olmaları lazım."

Jason onu yakınına çekti. "Umarım sen de aynı şekilde hissediyorsundur."

Grace başını Jason'ın beyaz ceketine koydu. "Son altı ay hayatımın en güzel dönemiydi," dedi. "Bu kadar zaman bekledikten sonra gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Jason derin bir nefes aldı. "O zaman sadece kısa bir süreliğine, değil mi?"

Grace başıyla onayladı.

"Hâlâ annenle sorununun üstesinden gelmen gerekiyor. Bir şefle çıkmaya pek memnun olacaklarını sanmı-

* 1900'lü yılların başında, Michelin lastiklerinin başındaki isim Andre Michelin'in yarattığı ve yemek sektörü için çok önemli olan puanlama sistemi. Bir Michelin yıldızı "Kategorisinde çok iyi bir restoran," iki Michelin yıldızı "Tekrar ziyaret etmeye değer mükemmel bir mutfak," üç Michelin yıldızı ise "Özel bir seyahate değer kadar olağanüstü bir mutfak" anlamına geliyor. (ç.n.)

yorum. Bayan Oxbridge için istedikleri tam olarak bu değildi, değil mi? Bir sosyal konutta yaşıyorum, ailem pazarda bir Jamaika yemekleri tezgâhı işletiyor, üst düzey bir koleji bitirmedim... senin için istedikleri gibi bir bankacı ya da doktor değilim.”

“Sen üst düzey bir koleji yarıda bıraktın, çünkü şehirdeki en iyi restoranda çırak olma şansını yakaladın!” Grace öfkeyle bağırdı. “Ayrıca seni bildim bileli yemek yapmak istiyorsun. Tom’un doğum günü için yaptığın yemek, yediğim en lezzetli yemektir. Hâlâ tadı damağımda – misket limonlu ve hindistancevizli tavuk, çok taze ve çarpıcıydı, herkes bayılmıştı. Koleje gidebilirdin, geçen yıl GCSE’lerinin* hepsinden yüksek notlar aldın. Sadece ne istediğini bilecek kadar şanslısın ve bunun için uğraşmak için gereken hevese sahipsin. Oysa geri kalan çoğumuzun ne olmak istediğimize dair hiçbir fikrimiz yok. Sen tanıdığım en kendini adanmış ve en hırslı insansın.” Aniden durdu ve sırtıttı. “Aslında, şimdi düşündüm de sen ve annemin pek çok ortak yönü var.”

“Bu durumda, belki de onunla anlaşabiliriz. Söz konusu hırssa, aradığınız kişi benim. Kimse varmak istediğim yere ulaşınca dek asla beni durduramayacak.” Grace’in yüzünü nazik bir şekilde ellerinin arasına aldı. “Olduğum kişiyle gurur duyuyorum. Uzun süre gölgelerde saklanmaya uygun bir yapım yok, Grace... Sana çok değer veriyorum. İlişkimizle gurur duyuyorum ve bunu dünyaya bağırarak istiyorum...”

“Hey! İçeri gelmeye niyetin var mı?” Mutfaktan gelen ses bu sefer daha ısrarcıydı.

* General Certificate of Secondary Education’in kısaltması. İngiliz eğitim sisteminde 14-16 yaşları arasındaki öğrencilerin aldığı akademik bir nitelik sertifikası. (ç.n.)

Jason'ın ceketini tuttu. "Ben de öyle, Jason, hem de her şeyden çok. Lütfen. Sadece kısa bir süreliğine – sonra dünyaya söyleyebiliriz. Lütfen. Bunun Evan için ne kadar zor olacağını biliyorsun. Gerçekten çok zor. Biraz daha zamana ihtiyacı varsa... *lütfen?*"

Jason gözlerinin içine bakınca, gözlerine her baktığında olduğu gibi içi heyecanla titredi. "Sen çok özel bir kızsın Grace – bunu biliyorsun, değil mi? İnsanlar hakkında bu kadar endişelenmen beni çıldırtıyor; fakat bu aynı zamanda senin için deli olmamın da sebepleri arasında. Neden her kız senin gibi değil ki?"

"Şey, bu benim için bir sorun olabilir." Grace güldü.

Nazikçe Grace'i kendisine çekip öptü, yumuşacık bir öpücüktü – Grace bunun sonsuza kadar sürmesini isterdi.

"Hey! Jason, buraya geri dönecek misin, dönmeyecek misin?"

Grace gönülsüzce geri çekildi. "Artık gitsen iyi olacak."

"Sana böyle veda etmeye dayanamıyorum."

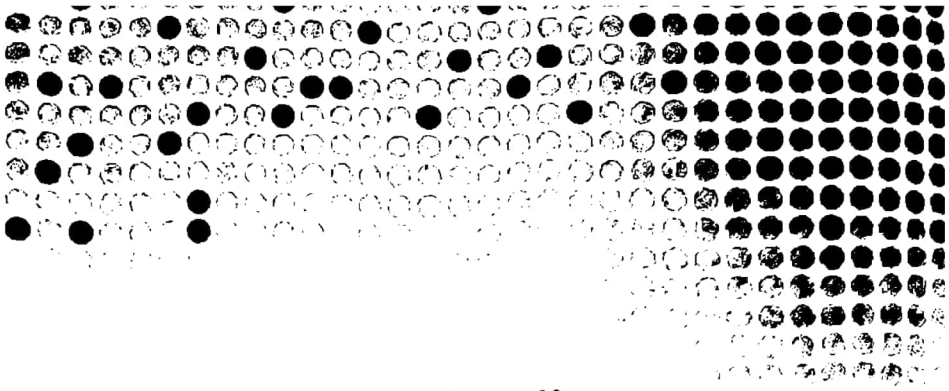
"Yakında bunu yapman gerekmeyecek. Yakında tüm bunlar bitecek."

"Söz mü?"

Telefonu çınlayınca Grace elektrik verilmişçesine yerinden sıçradı, sonra gelen mesaja bakarak iç çekti. "Gitmem lazım, yoksa beni aramaya çıkacak." Jason'ın yumuşak kahverengi gözlerinin bulutlandığını fark etti. "Lütfen bana öyle bakma, Jason."

Telefonu çalmaya başlayınca kulak tırmalayıcı ziliyle ilgilenmek üzere döndü ve sokakta yürümeye başladı.

"Evet, anne. Özür dilerim. Üzgünüm. Evet, geliyorum."

16. BÖLÜM

Kristyn

21:45

“Çok solgun görünüyorsun.” Diana ona hoşnutsuzlukla bakıyordu. “Bak, saat neredeyse 21:45. Neden çıkıp biraz temiz hava almıyorsun? Bu akşam geldiğinden beri birçok yeni bilgiye maruz kaldın. Hepsini aklında tutmanın zor olduğunu biliyorum. Beş dakika dışarı çık. Döndüğünde burada olacağım.”

Dışarıda Kristyn birkaç derin nefes aldı. Buraya hiç gelmemeliydi. Sadece yatağına uzanıp ağlamak istiyordu. Lindsay’yi aramayı düşündü, ama o da pek sempatik bir arkadaş sayılmazdı. Telefon konuşmasının, Lindsay’nin tarih testi ve bunun ne kadar adaletsiz olduğu hakkında şikâyet edip durmasıyla sonuçlanacağına emindi ve bu akşam hiç başka birinin sorunlarını dinleyecek havada değildi. Kendininkine kıyasla herkesin hayatı çok daha hoştu.

Elbisesi mahvolmuştu.

Jessie'nin solgun yüzü ve yalvaran gözlerinin de faydası dokunmamıştı.

Kristyn ayakkabıcıdan eve süratle geldikten sonra annesi onu kapıda karşıladı. "Kristyn, bak, bu bir kazaydı..." Kollarını onu oyalamak istermişçesine kaldırmıştı – fakat Kristyn annesinin yanından paldır küldür geçerek odasına çıkmak üzere merdivenlere koştu.

Gardırobuna baktı, güzel elbisesi orada değildi.

"Nerede?" diye feryat etti. "Nerede?"

Jessie kapıda göründü. Kolunda bembeyaz bir saten elbise vardı – tek sorun, elbisenin artık öyle olmamasıydı. Şimdi elbisenin ön kısmında devasa, pis bir kahve lekesi vardı, kahvenin telvesini emen kumaş, kara sıçrayan çamuru akla getiriyordu.

Kristyn elbiseyi alıp dehşetle inledi.

"Kristyn, çok üzgünüm. Fakat birkaç gündür Fallon Fernandez açık alanda çekilecek çok önemli bir seri çekim için saçını yaptırmaya geliyor. Bugün saçını yapmayı bitirdiğimde, senin elbisenin boyun kısmındaki parıltının çekim için mükemmel olacağını düşündüm..."

Kristyn yavaşça başını kaldırdı.

Jessie, hâlâ birkaç saniyesi daha olduğunu anlayınca hızla konuşmasına devam etti. "Sadece birkaç dakika sürecekti – haberin bile olmayacaktı – fakat o aptal stajyer üstüne kahve döktü. Gerçekten, Kristyn, her şeyi denedik fakat lekeyi çıkaramadık. Çok, ama çok üzgünüm."

Kristyn elbiseyi Jessie'nin yüzüne doğru salladı. "Bu elbise için ne kadar çok çalıştığımı biliyor musun? Bu elbise için? Kaç sabah erkenden kalktığımı, kaç masa sildi-

ğimi, ne kadar bulaşık yıkadığımı?" Kahve dükkânında Chris'in onunla alay edişinin verdiği acıyı tekrar hissetti. Şimdi gözlerinden yaşlar akıyordu ve buna engel olamıyordu.

"Biliyorum. Biliyorum!" Jessie'nin sesi acı doluydu. "Söz veriyorum, sana başka bir elbise alacağım. Sana elbisenin her bir kuruşunu geri ödeyeceğim!"

Kristyn, "Bana bu elbiseyi geri getiremezsin!" diye bağırdı. "Bundan sadece tek bir tane üretildiğini biliyorsun. Bana asla, ama *asla* bu yaptığını telafi edemezsin!" Yatağına oturup hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı, asla duramayacağını düşünüyordu. Uyanamadığı bir kâbus gibiydi – bütün o çalışma, elbiseyi giyeceği günü ve bir kez olsun güzel görünecek oluşunu iple çekişi. Evan'ın onu bu elbisenin içinde görmesi. Okuldaki insanlar tarafından nihayet fark edilecek oluşu. Tüm o hayaller. Hepsi mahvolmuştu. Tıkanırçasına, "Artık baloya gidemem," dedi. "Artık baloya gitmek istemiyorum."

Jessie gözyaşlarına boğuldu.

Kristyn, "Sus! Yeter! *Senin* niye ağladığını bilmiyorum," diye bağırdı. "Mahvolan *senin* hayatın değil. Neden sadece tek bir şeyin benim olmasına izin veremedin? *Tek bir şey?* Fakat hayır, gidip bunu bile elimden almak zorundaydın, değil mi? *Değil mi?*"

Jessie ağlayarak, "Yarın işten sonra seni alışverişe götüreceğim – sana harika bir elbise alacağız," dedi.

Kristyn soğuk bir tavırla, "Hayır, almayacağız. Baloya gitmiyorum, dolayısıyla bunu unutabilirsin. Şimdi, eğer sakıncası yoksa bugün yeni bir işe başlıyorum."

Annesi gergince, "Gitmek zorunda mısın canım?" diye

sordu. “Bence bu halde gitmemelisin.”

Kristyn, “Evet, zorundayım. Eğer hayatımdaki başka bir şey için param olmasını istiyorsam gitmeliyim. Buna mecburum. Ayrıca onunla aynı çatı altında bir dakika daha durmak bile istemiyorum,” diye gürledi. “Şimdi beni yalnız bırakın.” Odanın karşısına doğru bir dosya fırlattı. “Lindsay gece bunun için gelecek, ona verin.”

Nasıl işe hazırlandığını ve evden çıktığını hiç bilmiyordu. Annesinin elbiseyi uzaklaştırdığına memnundu, yeniden gözyaşlarına boğulmadan elbiseye bakamıyordu. Bütün o zaman ve çaba – bir hiç uğruna. Ayrıca, Jessie'nin şehirden alacağı hiçbir elbise onun gibi görünmeyecekti.

Restorana ulaştığı zaman giderek gerilmeye başladı. Kahve dükkânına hiç benzemiyordu. Dışarıda beyaz tahta kutuların içinde peri ışıkları olan defne ağaçları vardı. Ağaçlar, kesinlikle daha önce yemek yediği yerlere benzemeyen bu restorana müşterileri buyur ediyordu. Acaba bunu başarabilecek miydi? Maaşı iyiydi ve bahşişler de iyi olacaktı, masalarda oturan herkesin hali vakti yerinde gibi görünüyordu. Burada yiyebilmeleri için öyle de olması gerekiyordu – şef aşçı ünlü biriydi. Dahası, başka bir garsonla çalışıyor olması da Kristyn'i rahatlatmıştı – yaşlıca, sürekli gülümseyen gri saçlı kadının adı Diana'ydı. Mola vermesi onun izniyle olmuştu. Suratsızca restoranın dışına doğru yürüyordu ki birden donakaldı. Grace yoldan yürüyerek yaklaşıyordu.

Grace? Burada ne yapıyordu ki? Kristyn defne ağaçlarından birinin arkasına sindi, bu gece görmek istediği en son kişi Grace'ti. Yepyeni tasarım elbisesi evinde güven

içinde duran ve muhteşem bir erkek arkadaşı olan Grace: *Onun* balosu mükemmel olacaktı.

Restoran kapısından biri çıkıyordu. Şeflerden biriydi, hafif bir Jamaika aksanı vardı. Diana onu mutfakta gezdirirken tanışmışlardı. Jason, Zeki bakışlı kahverengi gözleri ve gülümseyişiyle dikkatini çekmemesi imkânsızdı. Kibar da bir çocuktı. Bir telaş havasının hâkim olduğu restoranın mutfağında hummalı işinden zaman ayırıp ona şans dilemiş ve çalışmak için iyi bir yerde olduğunu söylemişti, bu hareketi Kristyn'in daha iyi hissetmesini sağlamıştı.

Grace'i karşılamasını izledi, Jason'ın bir önceki sene Harper Lisesi'ne gittiğini biliyordu. Kristyn iyice sessizleşti, konuşma ve birbirlerine dokunma şekillerinden birbirlerini çok iyi tanıdıklarını anlayabiliyordu. Neler dönüyordu?

Jason, Grace'in yüzünü ellerinin arasına aldı! Fakat Grace'in Evan'ı vardı. Jason'la ne yapıyordu? Evan'ı aldatıyor olamazdı. Yoksa olabilir miydi? *Cidden mi?* Evan'ı aldatmak! Biri neden böyle bir şey yapardı ki? Okuldaki en yakışıklı, en tatlı çocuğu aldattığına göre ne kadar da soğuk ve kötü niyetli bir insan olmalıydı. Ya da Evan, Bayan HerŞeye-Sahip-Olmalıyım için yeterli değil miydi? Grace'in daha fazlasına sahip olması gerekiyordu, değil mi? Hem de bazı insanların HİÇBİR ŞEY'i yokken. Kristyn öfkelenmeye başladı. Bencil ve düşüncesiz insanlardan gına gelmişti. Telefonunu çıkardı. Bu neden Grace'in yanına kalsındı ki? *Neden her şey onun istediği gibi olmak zorunda?*

Jason ve Grace, tam öpüşürlerken fotoğraflarının çekildiğini fark etmedi.

Kristyn telefonu cebine koydu.

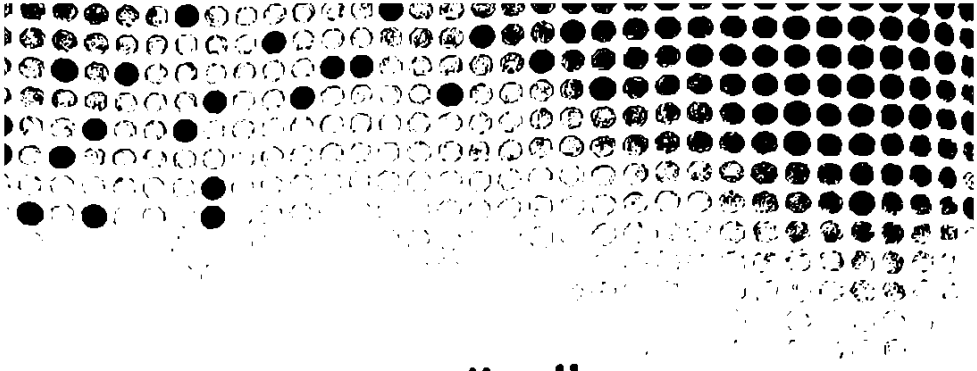
Elinde delil vardı.

Grace'in Evan'ı hak etmediğinin *kanıtı*.

Gerçeği bilse belki başka biriyle ilgilenebilirdi.

Kalbi umutla titredi.

KAKTİUS TEAM

17. BÖLÜM

Grace

06:45, balo günü

“*Gideceksin.*” Grace’in uzun pembe bir sabahlık giymiş annesi, yüzü kalın bir maskeyle kaplanmış halde yatak odasının kapısında duruyordu.

Grace telefonuna baktı, saat 6:45’ti. “Fakat anne, bu gece balo var. Sadece bir kereliğine biraz daha uyusam olmaz mı?”

“Bugün geç saatlere kadar uyu, haftaya geç saatlere kadar uyu. Yakında bir bakmışsın her gün öyle. Hayır, atletizm antrenmanına gideceksin ve bu konuda itiraz kabul etmiyorum. Bu gece sana ışıltı katacak.”

“*Zaten* bir ışıltım var! Çok pahalı sahte bir ışıltı. Lütfen, anne, sadece *bir* cumartesi sabahı – *ayrıca* aldığım özel ders için gece geç saatlere kadar o matematik proje-siyle uğraştım.”

“Çay ister misin canım?” Annesinin kemikli omzunun üzerinden babasının sevecen yüzü göründü.

Annesi, “Yatakta çay içmek için vakti yok!” diye parladı. “Çayı aşağıya indir, evden çıkarken içer.”

Babası iç çekti ve dönüp alt kata indi.

Grace kuştüyü yorganını kafasının üstüne kadar çekti. “Gitmiyorum.”

Annesi yorganı çekip aldı. “Ah, evet gidiyorsun. Gidiyorsun, çünkü olabileceğin en iyi hale geleceksin kızım. Gidiyorsun, çünkü tanıdığım bazı kişiler gibi ‘yeterince iyi’ olmayacaksın. Bir kerecik komşularımızın gözüne rahatlıkla bakabilmek istiyorum.”

“Hey! Babam öyle değil. Her zaman bizimle gayet güzel ilgilendi. Bunu sadece arkadaşlarına böbürlenebilmek için istediğin *tek* işe girmedeği için yapıyorsun. Bunun için onu zorladın, oysa babamın o işten nefret edeceğini biliyordun.”

Annesinin gözlerindeki parıltı tehlikeli bir hal alınca Grace çok ileri gittiğini anladı. “Asla bilemeyeceğiz, öyle değil mi? Fakat sen – sen başarılı olacaksın. Tek hedefim bu. Benim biricik projem.”

“Anlamıyorsun anne, değil mi? Ben senin projen, arkadaşlarına böbürleneceğin bir şey olmak istemiyorum. Sadece senin... senin... kızın olmak istiyorum.”

“Saçmalama – tabii ki sen benim kızsımsın. Bu balonun senin için mükemmel olması adına elimden gelen her şeyi yapmadım mı?”

Grace, telefonu çınlayınca kaşlarını çatı. Bu saatte kendisinden başka kim uyanık olurdu ki? Telefonun ekranına bir göz attı ve hemen doğruldu. “Haklısın anne, haklısın. Şimdi kalkıyorum – hemen, şu anda kalkıyorum.”

Muzaffer annesinin bakışları altında, kendisine birkaç dakika gibi gelen bir sürede odasında hızla koşup yeleğini, şortunu ve eşofmanını giydi ve evden dışarı çıktı.

Annesi bu tartışmada galip geldiğini düşünüyordu.

Oysaki bir bilseydi...

Evden çıktığı anda Jason'a mesaj attı: "Bir saat içinde benimle atletizm sahasında buluş."

Yüzünü kaldırıp gözlemci banklarında oturmuş onu izleyen Jason'ı gördüğünde zorlayıcı bir koşuyu bitirmişti. O tarafa doğru yavaşça koştu.

Jason, "Büyük olay ne?" diye sordu. "Dün gece 1'e kadar çalıştım, umarım bir cumartesi sabahı bu kadar erken kalkmamı gerektirecek kadar önemli bir şeydir."

Grace cebinden telefonunu çıkarıp ona uzattı.

Ekrandaki fotoğrafa baktı. Sırıtarak, "Gerçekten yavaş ve sıkı bir adamım, değil mi?" dedi.

"Sus, Jason!" Telefonu kaldırdı. "Komik değil. Bir mesajla birlikte gelmiş..."

"Kimden?"

"Bilmiyorum. Numarayı tanımıyorum. Mesaj, 'Seni ikiye bölme yalancı. Seni gördüm. Dediklerimi aynen yapmazsan, bu fotoğrafı tüm okula yayarım,' diye başlıyor."

"Peki. Ne yapmanı istiyor?"

"Gün içinde mesaj atıp bana ne istediğini söyleyecekmiş."

"Onlara defolup gitmelerini söyle. Seninle öpüşürken bir fotoğrafımız varsa ne olmuş yani?"

Grace'in nefesi kesildi. "*Ne mi olmuş?* Yani Evan baleden hemen önce tamamen aşağılansın mı? Bu çok acımasız. Ayrıca bu sahte ilişkinin bir zamanlar bize de yardımcı olduğunu unutma. Annem Evan'ı gördüğümü dü-

şünmese bu kadar sık dışarı çıkmama asla izin vermezdi. Ona borçluyuz. Ona daha uzun süre tanıyacağıma dair söz verdim. Sözümünden dönemem.”

Jason elini Grace’in elinden çekti ve kollarını başının üstüne kaldırarak ondan uzakta tuttu, sanki bir anda ona alerji duymaya başlamıştı. “Herkesi memnun etmek zorundasın Grace, değil mi? Herkesi, fakat ben hariç.”

“Bu doğru değil, Jason. Fakat sen hiçbir zaman benim yerimde olmayı, altında kaldığım baskıyı anlayamadın – Evan da aynı baskıyı yaşıyor. Anlayamıyorsun.”

“Bunun BANA nasıl hissettirdiğini anlıyor musun? Senin utanç verici sırrınmışım gibi hissediyorum. Grace’in ailesinin Jason’dan haberi olmamalı. Bana öyle geliyor ki Evan’ın sırrını saklamak istemen, ailenin benden haberi olmaması senin de işine geliyor... Seni durduranın sadece Evan olmadığını düşünmeye başlıyorum.”

Grace’in yüzü kızardı. “Bu doğru değil!”

“Gerçekten mi? Bana öyle gibi görünüyor, Grace.”

“Çok kolay olduğunu sanıyorsun. Seni dinleyen ve hayatta kendi kararlarını vermeni hoş gören anne ve babanla senin için çok da kolay – fakat herkes için durum böyle değil, biliyorsun. Bununla mücadele etmek o kadar kolay değil.”

Jason ümitsizce, “Sebebini anlamıyorum. Gerçekten istesen yapabilirdin,” dedi.

Ağır bir sessizlik çöktü. Grace, sessizliği zayıf bir itirazla bozdu: “Evan’ı korumaya çalışırken, yapması gereken şeyi hazır olduğunda yapmasını sağlamam için uğraşırken bana hiç destek olmadın...”

Jason öfkeyle burnundan soluyarak, “Benimle alay

nı ediyorsun? Evan için altı ay boyunca hayalet sevgilin olmaya katlandım,” dedi. “Neyse. Unut bunu. Benden bu kadar. Ya gizemli şantajcıya ‘Hiç durma,’ diye mesaj atarsın, ya da aramızdaki her şey biter.”

“Ne! Hayır, Jason, lütfen!”

“O zaman tamam. Ben gidiyorum. Kıymetli balonun tadını çıkar. En azından artık annenin beni öğrenmesi konusunda endişelenmene gerek kalmadı. Bu senin için çok rahatlatıcı olmalı.”

Grace, Jason uzaklaşırken arkasından, “En azından ben arkadaşlarımı önemsiyorum,” diye bağırdı.

Jason, “Harika,” diye bağırdı. “Annenin karşısında durmayı öğrenemezsen elinde sadece bu olacak.”

Telefonuna bakarken gözlerinin dolduğunu hissetti. İşler bu noktaya gelmemeliydi. Kim ondan böyle bir mesaj gönderecek kadar nefret ediyor olabilirdi? Ne yapmasını istiyordu?

Jason’ın arkasından koşmak için ani bir istek duydu. Ayağa kalktı, Jason’ın ne yöne doğru gittiğini görmek için deli gibi etrafına bakındı.

“Grace! Grace! Ne yapıyorsun?” Yolun girişinde durup el sallayan annesinin sesi yaz sabahı havasının içinden kulaklarına ulaştı. “Matematik öğretmeninin erken gelmesini sağladım, böylece keman pratiği için daha çok vaktin kalacak. Şimdi gitmemiz lazım!”

Grace derin bir nefes aldı. Telefonunu cebine geri koydu ve yolda yürümeye koyuldu.

Annesi, “Yanından uzaklaşan çocuk kimdi?” diye sordu. “Umarım seni rahatsız etmemiştir. Görünüşünü hiç beğenmedim.”

18. BÖLÜM

Charlotte

09:00

Charlotte kötü bir ruh haliyle uyandı.

Bunun sebeplerini parmak hesabıyla saydı.

En yakın arkadaşı değerli zamanından birkaç dakikayı telefonda onunla konuşmaya ayıramıyordu, şu aptal balo Leigh'i Charlotte ve onun hayalleriyle ilgilene-meyecek kadar meşgul ediyordu. Leigh şarkı yazmanın Charlotte için ne kadar önemli olduğunu biliyordu, fakat o kadar meşguldü ki Charlotte ona bir yarışmaya katıldığını söyleyememişti bile. Charlotte boş e-posta kutusuna bakarken karamsarca, "Bundan bir şey çıkacağından da değil gerçi," diye düşündü.

Ayrıca, okulda hoşuna giden tek bir çocuk bile yoktu ve biriyle başka nerede tanışabileceğini bilmiyordu. Bu durum hiç umurunda değil gibi davranmaktan da bıkmıştı.

Son olarak, kahrolasica balo da bu geceydi. Bu, *gerçekten de* hiç umurunda değildi.

Gördüğü kadarıyla, balo herkesin kötü yanlarını ortaya çıkarmıştı. Otobüste kulak misafiri olduğu Lexie ve Lindsay'yi düşündü.

Gerçekten, herkesin en kötüsünü.

Fakat bu onu hiç ilgilendirmiyordu ve bunun bir parçası olmama kararını sürdürecekti. İstediklerini yapsınlar. Bu onun sorunu değildi.

Balo da onu hiç ilgilendirmiyordu.

Annesinin kalktığını duydu ve onun, Charlotte baloya gitmediği için az da olsa memnun olup olmadığını merak etti. Elbise, ayakkabılar ve diğer şeylere harcamak için çok fazla paraları yoktu.

Neyse ki Charlotte'un tercihi zaten eski moda şeylerden yanaydı. Hiçbir zaman sabahları ne giyeceğini düşünerek strese girmezdi, sadece giyinirdi ve üstündekiler bir şekilde olması gerektiği gibi olurdu.

Duş aldıktan sonra dar siyah pantolonunu, salaş siyah süet botlarını ve üstünde beyaz küçük yıldızlar olan kırmızı bir tişört giydi. Üstüne eski moda kot ceketini geçirip, parlak küt saçlarını örten beresini taktı. Biraz kırmızı ruj, hızlıca çekilen eyeliner ve biraz da maskaradan sonra çıkmaya hazır hale geldi.

Odasından çıkarken çarpıştığı annesi ona gülümsedi ve "Çok Greenwich Village'vari," dedi.

Charlotte annesine sıırıttı. "Günün birinde, anne, günün birinde..."

Küçükken, Manhattan'ın müzisyen ve sanatçılarla dolu bohem bir kesimi olan Greenwich Village'de yaşarlardı. İki

yanında ağaçların dizildiği sokaklardaki kırmızı tuğladan evleri, bu evlerin kapılarına çıkan yüksek basamakları ve kenarlarında çiçek saksıları olan siyah yangın çıkışlarını hatırlıyordu. Oradan her bahsettiğinde annesinin bakışları değişirdi. Orası annesine, Charlotte'un babasıyla geçirdiği güzel zamanları hatırlatıyordu.

Vinyl Village'e vardığında, Charlotte dükkânın sahibi Cathy'ye el salladı. Charlotte, Cathy ona yarışma hakkında sorular sormayı kestiği için minnettardı. Bu sabah da e-posta kutusuna hiçbir şey gelmemişti. Bunu unutacak ve hayal kırıklığıyla başa çıkacaktı. Cathy, Charlotte'un bir şeylerle oyalanmak istediğini anlamış gibiydi ve ona, yeni CD'leri raflara yerleştirip yerleştiremeyeceğini sordu. Charlotte CD'leri alfabetik olarak raflara yerleştirmeye başladı. Dükkânda yeni bir şeyler olup olmadığını anlamak için güzel bir yöntemdi, ayrıca dünyanın geri kalanının bir süreliğine de olsa uzaklaşmasını sağlıyordu.

Çocuğu görmeden önce varlığını hissettiğine yemin edebilirdi.

Biri hafifçe nefesini oraya vermişçesine ensesindeki tüyler diken diken olduğunda rafların yanında bir CD'nin kapağında yazanları okuyordu. İçgüdüsel olarak arkasına döndü ve kendini üstünde gümüş rengi bir kartal olan, kokusundan yeni yıkandığı anlaşılan lacivert bir tişört giymiş bir çocuğun göğsünün bir santim uzağında buldu.

Daha önce en az yüz kez çocuklarla fiziksel olarak yakın olmuştu, koridorda yanlarından geçmişti, okulda aynı sırada oturmuştu. Fakat birinin dibinde nefes al-

mak istemesi daha önce hiç olmamıştı.

Yakınlığından utanarak geriye doğru sıçradı ve "Özür dilerim!" dedi.

"Hey, özür dilemene gerek yok. Benim suçum. Elimde olmadan Human Animals CD'sine baktığınızı fark ettim."

Charlotte kontrolünü geri kazanmaya çalışarak gözlerini yukarı kaldırdı ve bir çift açık yeşil gözle karşılaştı. Hep güneşte kalmış gibi kırıkmış, etrafı kalın kirpiklerle çevrili gülümseyen gözler. Düz bir burun ve bembeyaz dişlerle dolu bir ağız. Güneşten rengi açılmış sarı saçları topuz yapılmıştı.

"Onların burada çok tanınmadıklarını sanıyordum."

"Sen... Amerikalısın," demeyi başardı. *Harika*, diye düşündü. *Çok iyi, Charlotte. Gerçekten harika.*

"Evet, Kaliforniyalıyım. Bereni sevdim – şey, umarım bunu söylememin bir mahzuru yoktur" Çocuk kızardı.

O da mı savunmasız yakalanmış gibi görünüyordu? Charlotte, kendisine öyle geldiğini düşündü, sonra toparlandı. "Onları dinlemeye yeni başladım – bence çok iyiler. Fakat CD'yi ilk kez görüyorum. Kapağı harika. Maymunlar-parmaklıkların-ardındaki-insanlara-bakıyor imajını sevdim."

"Öyle mi?" Gülümseyerek tüm odayı aydınlattı ve CD'ye uzanarak, "Bakabilir miyim?" dedi. CD'yi verirken parmakları birbirine değdi ve bronzlaşmış kolu Charlotte'unkine sürtünürken çocuğun kollarındaki tüylerin güneşten sarardığını fark etti.

Aptal olmamalıyım, diye düşündü. Sessizliği doldurmak için telaşla, "Başka hangi grupları dinliyorsun?" diye sordu.

Çocuk ona gülümseyince gerginliği geçti. Sanki Amerikalı bir çocukla müzik hakkında sohbet etmek dünyadaki en doğal şeydi. Neden bahsettiğini bilen biriyle konuştuğu için rahatladı, onu yıllardır tanıyormuş gibiydi. Aynı zamanda, aşına olmadığı yeni bir hisle de karşı karşıyaydı. Damarlarında adrenalin akıyordu, daha önce hiç böyle hissetmemişti. Uyuyan Güzel'in öpülünce uyanmasına şaşmamak gerekirdi. Aaaah! Neler düşünüyordu böyle! *Sakin ol, Charlotte. Sadece sakin ol.*

Amerikan aksanlı yüksek bir ses, "Hey! Jackson, gitmemiz lazım. Hemen! Aracımız geldi!" diye konuşmalarını böldüğü anda, dışarıdaki büyük siyah kamyonet de kornasını çaldı.

Daha ufak tefek, koyu saçlı bir çocuk sarışın olanı kolundan tutarak sokağa doğru çekti, bir yandan Charlotte'a özür dilercesine gülümsüyordu. "Partiyi böldüğüm için özür dilerim, fakat geç kalacağız ve bu HİÇ hoş olmayacak."

Jackson kapıya doğru giderken döndü ve "Adını bile bilmiyorum Bereli Kız, fakat bu akşam 19:30'da Üçgen'de olacağım. Benimle orada buluşur musun? Lütfen?"

Nefesi kesilmiş bir halde kalakaldı.

Kapıda arkadaşından kurtuldu ve doğrudan Charlotte'a baktı. "Lütfen?"

Başını sallayarak, "Tamam. Bu gece. 19:30," demeyi başardı.

Çocuk rahatlayarak gülümsedi. "Harika. Görüşürüz, Bereli Kız."

Charlotte'un kalbi heyecanla attı.

Baloyu boş ver.

Bekleyeceği çok, çok daha heyecanlı bir şey vardı.

Sırrını kendine saklayarak, *"Would You Know Me?"* şarkısını mırıldanmaya koyuldu.

KAKTİUS TEAM

19. BÖLÜM

Alex

10:00

“Gerçekten, Alex, o kadar da kötü değil.”

“*O kadar kötü değil mi? Bu bir felaket! Şuna baksana.*” Alex iki eliyle saçını çekiştirdi. Kafasındaki havlu mutfak zeminine düşerek uzun, yılanı benzeyen yağlı buklelerini ortaya çıkardı.

“Mmm... aslında, oldukça kötü.”

“Çeneni KAPA, Harry!”

Annesi havluyu alıp Alex’e uzattı. “Alex, endişelenmene gerek yok, çünkü bugün kuaföre gidiyorsun. Orada bunu saçından çıkarırlar. Böyle bir şey hiç olmamış gibi olur.”

Harry, “Ne kadar zeytinyağı koyman gerektiği yazıyordu?” diye sordu. “Bunu söyleyerek risk alıyor olabilirim, fakat zeytinyağını dergide yazdığından biraz daha fazla koymuş olabileceğini düşünüyorum...”

Harry'ye ters ters baktı, sonra biraz sinirli bir şekilde cevapladı. "Belki, çok az."

"Çok az, bir kova dolusu kadar. O yağda tüm okula yetecek kadar patates kızartabilirsin."

Alex, kendisine bakan annesinin gülmemek için çabaladığını fark etti. "Şey, Alex, artık kimse saçının yeterince beslenmediğini söyleyemez."

"Sizi bu kadar eğlendirebildiğim için çok seviniyorum. Çok kibarsınız. Gerçekten de çok kibar. Ben de burada gece yağ yüzüme geldi ve cildimin sivilcelenmesine yol açacak diye endişeleniyorum."

"Yani, şimdikinden daha çok sivilcelenir diye mi?"

"Harry, tam bir geri zekâlısın. Hiç sivilcem yok, çok teşekkür ederim, fakat çenemde bir tane çıkacakmış gibi hissediyorum. Baloya hazırlanmak için aylardır bir anti-sivilce kürü uyguluyorum – o kadar temiz ki yüzümün üstünde ameliyat bile yapabilirsin."

Annesi, "Kalıbımı basarım ki yastık kılıfın aynı temizlikte değildir," dedi. "Bir koşu onu çamaşır makinesine at."

Alex üst kattayken kapı çaldı.

Alex salona geri indiğinde – ve Tom'u salonda bulduğunda annesi, "Yan evdeki çocuk," dedi. Tom'la göz göze gelen Alex sırtarak gözlerini devirdi. Annesi, Tom her geldiğinde sektirmeden bunu söylerdi. Bu çok da sık olurdu, sonuçta Tom en yakın arkadaşlarından biriydi.

"Bu Medusa şekli de nereden çıktı?" Tom sırtarak mutfak masasına oturdu. Harry ona doğru yaklaştı. Yüzme takımında yer alan uzun boylu, atletik Tom onun kahramanıydı.

"*Et tu, Brute?*" Alex iç geçirdi.

Harry, "Saçında salata yapmaya çalışıyordu," diye araya girdi. "Çünkü, zavallı kandırılmış bir çocuk ona baloya birlikte gitmeyi teklif etti. Çocuk salataya pek düşkünmüş."

"Bir çıkma teklifi, ha? Bu yeni bir haber. Kimden geldi?"

"Gizli bir hayranından, fakat sakın korkma – beyaz önlüklü adamlar yakında gelip onu alır. Toplum için uzun süre tehlike teşkil etmez."

Tom güldü.

"Harry! Hadi, futbol antrenmanı vaktin geldi." Anneleri elinde bir spor çantasıyla kapıda duruyordu. "Eğer seni oraya bırakmamı istiyorsan gelmek için 60 saniyen var, yoksa bu teklifimden vazgeçerim. Baban hobi için kiraladığı bahçede ve onu da almam gerekiyor."

Harry sıçrayarak kalktı ve çıktılar.

Alex, "İyi görünecek, biliyorsun – yani, saçım. Bu akşam," derken kızardı.

Tom başını salladı. "Bu iyi. Şey, berbat görüldüğü için demedim – demek istediğim, senin saçın genelde... iyi görünür."

"İyi!" Yapabileceğinin en iyisi bu mu? Cidden, Tom, bu gece çok güzel olmam lazım. Bu önemli, çünkü aslında çıkma teklifinin kimden geldiğini biliyorum."

Tom öne eğildi. "*Biliyor musun?* Kimden? Harry'nin söylediklerinden anladığıma göre bilmiyor olmalısın."

* Latince, "Sen de mi Brutus?" Efsaneye göre, M.Ö. 15 Mart 44 tarihinde Marcus Brutus'un liderliğindeki senatörler tarafından bıçaklanarak öldürülen Romalı senatör Julius Caesar'ın son sözleri bunlar olmuştur. Yakın arkadaşı olan Brutus tarafından bıçaklanan Caesar'ın bu sözleri, daha sonra ihaneti anlatan bir deyiş olarak kullanılmıştır. (ç.n.)

"Ah, fakat biliyorum." Havluyu kafasına geri sardı.
"Chris'ten."

"Chris!" Tom gerçekten şaşırılmış gibiydi.

Alex yanakları kızarmış bir halde ona döndü. "Evet, Chris – neden şok olmuş gibisin? Bana böyle bir teklifte bulunmayacağını mı düşünüyorsun? Sence onun için yeterince iyi değil miyim?"

Tom çayını içerken neredeyse boğuluyordu. "Hayır! Hayır! Sadece onun seninle o kadar ilgilendiğini hiç fark etmedim..."

Alex daha da kızardı. "Neden edesin ki? Çocuklar böyle şeylere dikkat etmez. Neden kimin *bana* baktığına dikkat edesin ki? Fakat o dikkat etti – neden biliyor musun?"

"Beni aydınlatıver."

"Dün sanat dersinde kırmızı güllerin en sevdiğim çiçek olduğunu söyledim."

"Ve?"

"Ve Chris beni duydu. Bunun hakkında bir yorum yaptı. Neyse, dün eve geldim ve TA-TAM! Ön bahçemde güller 'BALO?' diye soruyordu. Bunun hakkında ne düşünüyorsun, Sherlock?"

"Bence, Chris düşünceli ve romantik jestleriyle tanınan biri değil; işte bunu düşünüyorum."

"Şey, onunla hiç gerçek anlamda konuşmuyorsun, değil mi – yani, bu konuda ne bilebilirsin ki? O olduğuna eminim. Başka kim olabilir ki? Bana çıkma teklif etmek için böyle muhteşem bir yol buldu. Panikten ne yapacağını bilmiyorum, Chris beni fazlasıyla aşıyor..."

Tom sandalyesini geriye itti. "Sus lütfen. *Seni aşıyor* mu – bu duyduğum en saçma..."

“Hadi ama, birçok kız ondan hoşlanıyor. Şimdilik beni seçti – fakat bu geceden sonra, onunla gerçek bir randevuya çıktığımda ve gerçek beni gördüğünde ne olacak? Balo giysisiz, saçları yapılmamış, süslü püslü olmayan her zamanki Alex’i...” Panikle ellerini uzatıp Tom’un kolunu tuttu. “Aman Tanrım! Ya beni böyle görseydi?”

Tom düzgün, beyaz dişlerini göstererek sırıttı. “Yani ayıcıklı-Paddington-tulumuyla-oturan-ve-saçından-yüzüne-yağ-damlayan Alex’i.”

Alex şakayla karışık Tom’un kolunu çimdikledi. “Evet. Demek istediğim bu. O böyle bir kızdan hoşlanmaz, değil mi? Beni asla, ama asla olduğum gibi görmemeli.”

“Ne? Sen delirmişsin, Alex.”

“Ciddiyim, Tom. Onunla çıkan tüm kızları biliyorsun... onların hepsi çok daha...” Kaşlarını çattı ve kafasındaki havluyu yüzüne indirdi.

Tom öne doğru eğildi. “Çok daha ne?”

Alex kendini tamamen havluyla gizledi ve alnını masaya dayadı. Havlunun altından, “Deneyimli,” diye homurdandı. “Ayrıca güldüğünü biliyorum. Kes şunu. Çok ciddiylim.” Tom’un kendini toplayıp toplamadığını görmek için hızlıca havlunun altından çıktı. “Peki Chris kadar harika birinin, bilirsin, bana karşı ilgisini koruması için ne yapabilirim? Benim havalı olduğumu düşünmesini istiyorum – ki öyle olmadığımı biliyorum. Fakat ne demek istediğimi anlıyorsun...”

Tom kahverengi perçemini yüzünden çekti. “Şey, onunla bir erkek arkadaş olarak ilgilendiğini hiç çaktırma – bu her zaman çalışır.”

“Bunun için çok geç – bütün dönem beni fark etmesi için ona bakıp durdum.”

“Fark ettim.”

Tekrar havluyla yüzünü kapadı. “Tanrım, tam bir sa-lağım. Kimsenin bana çıkma teklif etmemesine şaşma-malı.”

Tom havlusunun bir kenarını hafifçe kaldırdı ve bir damla yağın Alex’in burnundan süzülerek damlamasını izledi. “Sen çok havalısın. Havalı olmayan biri varsa o da Chris.”

“Şey, bence kırmızı güllerle yapılan bir çıkma teklifi süper havalı ve Chris’ten başka hiçbir çocuğun bunu yap-masını istemezdim. Bence o doğru kişi, Tom.”

“Öyle mi?”

“Gerçekten öyle.”

“O bir ahmak.”

Alex’in yüzü asıldı. “Biliyor musun, Tom,” -gözleri alevlendi- “biliyor musun ki ben ne kadar uzun zamandır ondan hoşlanıyorum ve bu anı bekledim? Gerçekten hoş-landığım çocuk tarafından baloya davet edildim ve sen bunu mahvediyorsun. Lütfen yapma. İyi bir arkadaş ol ve benim adıma sevin.”

Tom sandalyesini geriye doğru esnetti. “Haklısın, Alex – fakat iyi arkadaşlar aynı zamanda birbirinin arkasını da kollar.”

Alex somurttu.

“Şimdi gidiyorum. Yüzme takımının buluşmasından önce, bu gece için içkileri içeri sokmaya yardım edeceğimi söyledim. Sen de gelmek ister misin diye soracaktım – fa-kat belli ki çok meşgulsün.”

Alex uzanıp Tom’un kolunu tuttu. “Chris gerçekten de harika, biliyorsun, Tom. Biraz korkutugumu anlamıyor

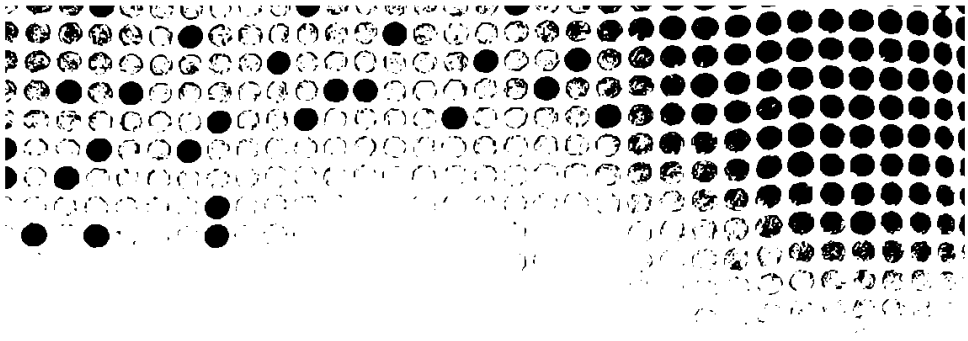
musun? O kadar uzun süredir bu geceyi bekliyorum ki..."

"Hayır. Senin biraz korkmanı anlamıyorum. Çünkü Chris buna değmez."

Tom çıkarken kapının çarptığını duydu.

Hiçbir şey için teşekkürler, diye düşündü; kocaman bir hiç için teşekkür ederim. İlk kez dilediği bir şeyi elde ediyordu ve Tom bunu mahvetmeye çalışmıştı. Merdivenleri çıkmadan önce ayağa kalkar ve havlusunu bir türban gibi başına sararken kendi kendine, "Chris'ten hoşlanıp hoşlanmaması umurumda değil," dedi. "Sonuçta ben ondan hoşlanıyorum."

Makyaj masasının üstündeki gülleri gördü ve gülümsedi.

20. BÖLÜM

Grace

13:00

Okula girmek kolay olmuştu.

Hol işçilerle doluydu ve Bayan Keane'in ofisine giden koridorlara doğru hızlıca aralarından süzölmüşü. Ne yaptığını sormayı geç, kimse onu fark etmemişti bile. Tüm notları A olan bir öğrenci olmanın avantajı buydu – kimse onun yanlış bir şey yapacağını düşünmüyordu.

Köşeye yaklaşırken yüksek bir kız sesi duydu. Hızlıca bir sınıfa girip kapıyı arkasından yavaşça kapadı.

“Evet, Lexie, geçtim. Çok kolay oldu, Kristyn sağ olsun. Kâğıtların altında onun notlarının durduğunu kimse fark etmedi. Madam sınavlara not vermekle ve Jed'in test boyunca terlemesini izlemekle meşguldü. Fakat o da geçti! Balo o da geleceğine göre gerçekten muhteşem olacak...”

Lindsay telefonu kulağında geçerken Grace görünmek için kapının üstündeki küçük camın altında kalacak şekilde eğildi.

“Şimdi Stil Evi’ne gidiyorum. Kristyn orada. Baloya gidebileceğime dair iyi haberi vermek için uğramışım gibi yapacağım – ama aslında ablasının saçımı yapmasını sağlamak istiyorum. Kristyn dün elbisesini mahvettiğini söyledi, sanırım şu an ablası ona borçlu sayılır. Ablasının benim de saçımı yapması için ona biraz baskı yapacağım. Bir arkadaşta o kadar umutsuzca ihtiyacı var ki benim için her şeyi yapacaktır.”

Grace bir an bekledi, sonra sessizce kapıyı açıp yoluna devam etti. Saatine baktı. Salondaki buluşmaya daha vakit vardı.

Bayan Keane’in ofisinin kapısını açmayı denedi, fakat kilitliydi. İçeride kimse yokken her zaman kilitli olurdu – fakat ailesiyle birlikte Oxford’a giriş hakkında konuşmak için oraya gittiklerinde müdürü beklerken, Bayan Summerfield’in arkasındaki bir kancadan anahtar alıp en üstteki çekmeceyi açtığını görmüştü. Grace ilk anahtarı buldu ve çekmeceyi açtı. Oradaki anahtarı aldı – ve bir an sonra müdürün odasında bir başıyaydı.

Hızlı davranması gerekiyordu.

Talimatları içeren mesaj, matematik dersinin hemen sonrasında gelmişti. Talimatlar oldukça açıktı.

Oy kutuları masanın üzerindeydi. Birinde “Balo Kralı,” öbüründeyse “Balo Kraliçesi” yazıyordu. İkinci kutuyu aldı ve yere oturdu. Oradan geçen herhangi biri tarafından görülmek istemiyordu.

Kutuyu açtı ve içindeki kâğıtları sınıflandırmaya ko-

yuldu. İşini bitirdiğinde üzgünce gülümsedi. Annesi görse mutlu olurdu. Grace, Balo Kraliçesi olacaktı. Alex'in ve Leigh'in oylarının da fena olmadığını görünce sevindi. Balo Kraliçesi olmanın aslında eğlenceli olabileceğini düşününce içine bir hüznün çöktü. Fakat kendini hemen toparladı. Evan'ın balo gecesi aşağılanmasını istemiyordu ve şu anda Evan'ın kendini ifşa etmesine gerek de yoktu. Eğer Evan sırrını bir süre daha saklamak istiyorduyorsa saklayabilirdi. Artık, bu şekilde devam ettikleri sürece kaybedebileceği bir şey yoktu.

Hızlıca yeni kâğıtların üzerine "Kristyn" yazmaya ve bunları kutuya koymaya başladı. Orijinal kâğıtlardan Kristyn'in en yüksek oy sayısına sahip olmasına yetecek kadarını kutudan çıkarmıştı. Daha sonra kâğıtların geri kalanını da kutuya atarak kutuyu iyice salladı. Kutuyu masaya geri koydu, kapıyı arkasından kilitledi, anahtarları yerine yerleştirdi ve oradan ayrıldı.

Eve dönerken, Kahve Evi'nin camından içeri bakıp da Charlotte ve Tom'un gülümseyişlerini görmek Jason'ı özlemesine yol açtı. İçinde derin bir sızı oluştu. Mesaj atıp kendisiyle görüşmek isteyip istemediğini sormayı düşündü. Fakat ne değişirdi ki? Evan'ı yüzüstü bırakamazdı.

Alex'in hazırlanmasına yardımcı olmak dikkatini dağıtmasına da yardımcı olmuştu, ama suçlu da hissetmişti. Alex en yakın arkadaşıydı, buna rağmen ona Jason'dan hiç bahsetmemişti... Bahsetse, bu Evan hakkında da birçok şeyi ortaya çıkarırdı ve Evan'ın sırrını açığa çıkarmak ona düşmezdi. Alex'e Jason'dan bahsetmeyi hep istemişti, ona her zaman her şeyini anlatırdı. Bugün birbir-

lerinden sakladıkları şeyler olduğunu hissetti ve bundan nefret etti. Jason gibi, Alex'i de kaybedemezdi.

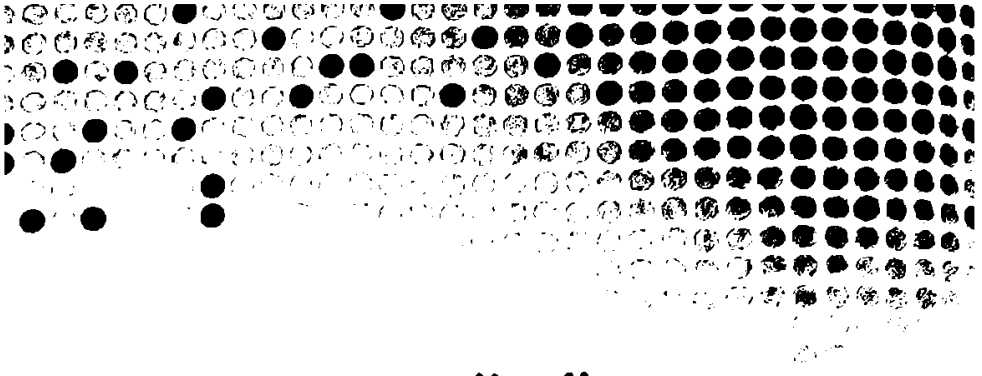
Hiçbir şey görüldüğü gibi değildi. Bütün gece rol yapması gerekecekti. Arkadaşlarının güzel giysiler içinde kırmızı halıya gelişini, hatta ona hayran kalışını görecekti – fakat Evan onun erkek arkadaşı değildi ve Jason da artık onunla birlikte olmak istemiyordu.

Hayatı yalanlardan ibaretti. Sırları tarafından köşeye kısıtılmış olduğunu hissediyordu.

“Gülümse, hayatım!” Annesi yatak odasının kapısında elinde bir fotoğraf makinesiyle belirdi.

Grace o yöne dönüp gülümsedi.

Hayatım da en az o fotoğraf kadar yalan, diye düşündü.

21. BÖLÜM

Leigh

14:00

Charlotte'un salona gelip gelmeyeceğinden emin değildi.

Dün akşamki konuşmalarından sonra hiçbir fikri yoktu.

Leigh sabah birçok mesaj atmıştı, ancak Charlotte'tan cevap gelmemişti.

Her ne kadar baloya gitmeyi reddetmiş olsa da Charlotte haftalar öncesinden ona geceye hazırlanması için yardımcı olmaya söz vermişti. Charlotte bir makyaj dehasıydı; kimse siyah eyeliner'ı onun gibi çekemiyordu. Fakat dünden sonra Charlotte'un ortaya çıkmayacağından emin olmuştu – her ne kadar sebebini biliyor da olsa, bencil tarafı tüm bir günü hazırlanmak için ayırdığını ve şimdi makyajını kendisi yapmak zorunda kalacağını düşünüyordu. Balonun organizasyonunu üstlenmiş kişi olarak mükemmel görünmesi gerekiyordu.

Listesini taradı. İki gün önce bronzlaşmıştı, yani bu maddeyi aradan çıkarabilirdi. Bronzlaşarak elbisesini ortaya çıkarmak için tam kıvamında bir altın rengi parıltı yakalamıştı. Başını eğerek elbisesine bir göz attı. Kraliyet mavi-siydi, askısız ve payetli bir korsesi ve kabarık tüllü bir eteği vardı – gerçek bir Amerikan balo elbisesiydi, annesi ve üvey babası elbiseyi New York’tan getirtmişti. Dev bir kutuda gelmişti, kutudan çıkarıp eteğin beyaz kaplama kâğıdından kurtulması için elbiseyi salladığında o güne kadarki bütün doğum günleri birleşip tek bir ana sığmış gibiydi.

Kuaförün aynasına bakarak başını yavaşça bir o yana bir bu yana çevirdi. Uzun sarı saçları mavi mücevherli tokalarla şık bir şekilde tepesinde toplanmıştı. Saçını balo giysisi üzerindeyken yaptıran tek kız o değildi; kimse Stil Evi’ne çuvalla para bayıldıktan sonra taşlarının, fiyonklarının ve tokalarının başlarının üzerinden geçirecekleri pahalı balo elbisesinin kumaşına takılmasını istemiyordu.

Etrafı uğultulu sesler çıkaran insanlarla çevrili bir kadının önünden geçmesiyle beraber birdenbire gözleri açıldı. Hepsinin üstünde siyah giysiler vardı; grubun ortasındaysa ufak tefek, kıvrımlı bir vücuda sahip, neon sarısı Versace bir tulum giymiş ve saçları arkasında egzotik bir çiçekmişçesine salınan bir sarışın vardı. Leigh manikürcüsüne, “Bu Fallon Fernandez değil mi? Bu hafta albümü sıralamada birinci değil miydi?” diye fısıldadı.

Manikürcü başıyla onayladı, ancak gözlerini Leigh’in mükemmel biçimli oval tırnaklarına sürdüğü mavi ojedan ayırmadı. Salonda ünlüler olmasına alışkındı. “Büyük saç spreyi reklamı için hazırlıklarını tamamlamaya geldi,” diye yanıtladı.

Star abartılı jestlerle oturdu ve anında stilistler, makyözler ve sürekli telefonda konuşuyor olması sebebiyle Leigh'in starın kişisel asistanı olduğunu düşündüğü bir kadın tarafından etraflı sarıldı. Salonun baş stilisti Jessie onunla konuşuyordu. Kristyn'in de salonun arkasında oturduğunu gördü, kestane rengi saçlarına parıltılı ve pahalı görünümlü bir şekil verilmişti. Hâlâ kot pantolonuyla durduğuna göre belli ki balo giysisini daha sonra giymeye karar vermişti. Bir sandalyede arkasına yaslanmış, ellerini sandalyenin beyaz deri kenarlıklarına koymuş makyaj yaptırıyordu. Leigh, Kristyn'in parlak kırmızı ojeli tırnaklarına dikkat etti.

Leigh aniden Kristyn'in Jessie'nin kardeşi olduğunu hatırlayarak onun ne kadar şanslı olduğunu düşündü. Saçlarını Jessie'nin yapmasını isterdi, fakat Jessie'nin programı her zaman aylar öncesinden dolmuş oluyordu ve fiyatları diğer stilistlerin neredeyse iki katıydı. Leigh salonun kapısının açılmasını ve birinin yığıyla giysi getirmesini büyülenmişçesine izledi. Sıradan giysiler de değil – Leigh tuvaletlerin üstünde Chanel etiketinin yanı sıra Dior, Versace ve Vivienne Westwood etiketlerini de fark etti. Biri aksesuarla dolu bavulları açıyordu. Bavulların içi Alaaddin'in mağarası gibiydi: Kutular dolu mücevherat, kırmızı, yeşil ve elmas taşlar ile bir sürü saç aksesuarı. Şimdi de siyah kemik gözlük takmış gergin görünümlü bir adam bir raf dolusu derin, canlı renkte ayakkabı getiriyordu: Sarılar, pembeler, maviler, gümüş ve altın renkleri...

Kristyn'in de doğrulup izlediğini gördü. Kim izlemezdi ki? Her şey tam anlamıyla muhteşemdi.

“Merhaba, ezik. Dünyadaki en kötü arkadaş oluşunu affetmeye karar verdim.”

O kadar dalmıştı ki Charlotte'un yanı başında belir-
diğini fark etmemişti. Leigh, içten bir şekilde haykırdı.
“Charlotte! Buradasın! O kadar mutlu oldum ki!”

Charlotte sarılmak için bir hamlede bulundu.

“Ay! Yapma. Saçlarım! Tırnaklarım!”

Manikürcü işini bitirdi ve Charlotte'a oturmasını işa-
ret etti. Charlotte iç çekti ve makyaj çantasını aynanın
önündeki çıkıntıya koydu.

Leigh, “Fallon Fernandez'i gördün mü?” diye fısıldadı.

Charlotte, “Hımm,” diye yanıtladı. “Bir sanatçı olarak
hiç tipim değil. Aşırı süslü ve ayağa düşmüş. Ayrıca, on-
dan kime ne? Bana söyleyecek hiçbir şeyin yok mu?”

Leigh kafası karışmış bir halde ona baktı.

Leigh'in yüzündeki boş ifadeyi gören Charlotte yavaş-
ça nefesini bıraktı. “Yani, ‘Özür dilerim,’ ya da ‘Dün sana
karşı çok acımasız davranmama karşın bugün buraya
geldiğin için teşekkür ederim nazik dostum,’ gibi?”

Leigh iç çekti. “*Üzgünüm*. Sadece, dün akşam doğru
dürüst konuşamadım, yapmam gereken çok fazla şey var-
dı. Çok stres altındaydım.”

“Hımm... Bu akşam benim de süper havalı bir yerde
olmam lazım, o yüzden şu işi halledelim. Önce makyaj ba-
zıyla başlayalım.” Leigh'in alına yavaşça krem sürmeye
başladı. “Yine de şunu söylemek istiyorum; bazen, arka-
daşlık balodan daha önemlidir. Senin şansına, bu sabah
başına güzel bir şey geldi – gerçekten güzel, balodan çok
daha iyi bir şey – ve kendimi oldukça bağışlayıcı hissediy-
yorum.”

Fakat Leigh dinlemiyordu, giysilerinin kombinasyonunu belli ki beğenmemiş olan Fallon'un öfkeli bir şekilde başını sallayıp durması dikkatini dağıtmıştı. Güçlü olmak, herkesin sürekli etrafında dönmesi ne kadar harikaydı. Leigh hayranlıkla iç geçirdi. O aşamaya sıkı çalışmayla ve en iyisi dışında hiçbir şeyi kabul etmeyerek gelmek de muhteşemdi. Bu yolda yapılan fedakârlıklar ne olursa olsun...

"Leigh! Beni dinliyor musun?"

Leigh belli belirsiz başını salladı.

"Hayır, dinlemiyorsun. Şimdi gözlerini kapat – *eyeliner* çekeceğim."

"Lütfen mükemmel olsun."

Charlotte bıkmışçasına iç geçirdi. "Mükemmel. Mükemmel. Hiçbir şey mükemmel değildir, Leigh. Bu yüzden balodan nefret ediyorum – bütün o yapay 'Her şey mükemmel olacak' zırvasıyla dolu."

"Mükemmel *olacak*."

Charlotte omuz silkti.

Leigh, elmacıkkemiklerinin üzerine allık süren Charlotte'a "Hayır," dedi. "Söyle bana. Bununla ne demek istiyorsun?"

"Sadece, eğer Bayan Havalı Popüler'sen balo senin için mükemmel olur, fakat diğer insanlar, özellikle kendine güveni daha az olanlar için güvensizliklerini daha da belirginleştiren ve kendilerini kötü hissettiren bir akşam olur. Bu nasıl iyi bir şey olabilir ki?"

"Sen neyin peşindesin? Herkes harika zaman geçirecek. Her şeyi ayarladım!"

"Her şeyi ayarlayamazsın. Sen Tanrı değilsin. Şimdi

hareket etmeyi kes, eyeliner dağılacak.”

“Unuttuğum tek bir şeyi söyle – tek bir şeyi. Açıkçası, uğraşmak zorunda kaldığımı tüm son dakika değişikliklerini düşündükçe çılgına dönüyorum. Sen... sen o kadar bencilsin ki son dakikada neyin o kadar paniğe ve işe yol açtığını bile önemsemiyorsun.”

“Ben! Bencilim?”

“Evet, sen. Bu benim için çok önemli, ikram servisiyle alakalı büyük bir krizle uğraştım ama sen yaptığım işe çamur atmaktan başka hiçbir şey yapmadın. Güya benim arkadaşım olacaksın, yaptığın şey bu yüzden bencilce.”

“Ne! Benimle telefonda bile konuşmuyorsun ama ben yine de buraya senin...” Charlotte allık fırçası havada kalmış bir şekilde durakladı. “Biliyor musun? Unut bunu. Seninle konuşurken yapacak daha iyi şeylerim olduğunu fark ettim. Kendi makyajını kendin yap.” Tüpleri, maskarayı, eyeliner’ı ve çeşitli makyaj malzemelerini çantasına atıp hışımla kapıdan çıktı.

Leigh salonda herkesin kendisine baktığını tam olarak idrak edemedi telefonunu çaldı.

Balonun yapılacağı mekândan arıyorlardı. Kulağında karşısındakinin sesi yakılandı: “Yıldızları asma için buraya gönderdiğiniz kızın gitmesi gerekti, yıldızları asma işini bitiremedi ama sadece on tane yıldız kaldı. Belki onları balonun sonunda...”

Leigh inledi. “Tüm yıldızları asmadan olmaz – bu hiç doğru değil.” Aynadaki yansımasına baktı. Charlotte işin zor kısmını halletmişti, geri kalanını daha sonra kendisi yapabilirdi. “Bunu kendim yapabilirim. Evdeki işlerimi halleder halletmez orada olacağım.”

Üzerindeki payetli eteğe ve yüksek topuklu mavi saten ayakkabılara baktı. Merdivenleri tırmanmak için doğru bir giysi değildi – ama o yıldızların asılması gerekiyordu.

Tabii ki Charlotte bunun önemli olmayacağını söyleyecekti.

Fakat önemliydi, en azından onun için.

22. BÖLÜM

Charlotte

14:30

Charlotte hışımla Stil Evi'nden çıktığında, tüm sokağa, “Baloya gidiyorum!” diye bağırarak Lindsay’yle çarpıştı.

Charlotte’un makyaj malzemeleri kaldırıma saçıldı.

Lindsay gökyüzüne doğru, “Tarih testini geçtim ve baloya gidiyorum!” diye bağırdı.

Charlotte, Lindsay’in ayağının altında kalmak üzere olan pahalı bir ruj kurtarmak için hamle yaptı.

“Nasıl geçebildin, Lindsay?” Charlotte ayağa kalkarken bir anda patladı. “Hile yapmışsındır eminim.”

Lindsay yapmacık bir korku jestiyle geri çekildi. “Oh, ne kadar da sert sözler. Ayrıca, sen burada ne yapıyorsun ki? Baloya berenle geleceğini düşünmüştüm.”

“Ben... Ben... ah, boş versene. Jed sınav için çok çalıştığını söylüyordu – geçebildi mi?”

Lindsay'nin gözleri kısıldı. "Evet, geçti – ayrıca bundan sana ne? O senden hoşlanmıyor bile."

Charlotte başını geriye attı ve kahkahalara boğuldu. Lindsay homurdandı, onu itip geçti ve salona girdi.

Telefonu çınladı. Tom'dan bir mesaj gelmişti: "Seni Kahve Evi'nden görebiliyoruz. Yüzme antrenmanımızı bitirdik. Gelip bize katılsana."

Charlotte kendi dönemindeki çocukların çoğuyla iyi anlaşıyordu, özellikle de Tom'la. Bir anlığına düşündü... Gece için hazırlanması gerekiyordu, ancak Leigh'le görüşmesinin kısa kesilmesi ona biraz zaman kazandırmıştı.

Kafeye girdi, Evan ile Ben ona oturacak yer sağlamak için kırmızı deri bir koltuğu masanın kenarına getirdi. Charlotte etrafına bakındı; Chris, Tom, Evan ve Ben oradaydı. Kimse o kadar çalışma ve egzersizin avantajlarını görmezden gelemezdi. Keşke Ben o korkunç devasa tişörtleri ve bol pantolonları giymeseydi. Bir stil faciasıydı. Charlotte bir köpekbahçı dişi kolyesi bile gördü. Aman Tanrım.

Chris, güneşten yanmış kaslı kollarını gözler önüne seren bir şekilde esneterek, "Bu gece hakkında hâlâ fikrini değiştirmedin mi?" diye sordu. Takımdaki bütün çocuklar arasında en zor anlaştığı Chris'ti. Sevgi ve yakınlık gösterebilme yeteneği olduğu belliydi, ancak ne yazık ki bunu sadece kendisine saklıyordu.

Charlotte başını salladı. "Birilerine seninle gelip gelmeyeceğini sordun mu?"

"Ah," diyerek sırtıttı. Charlotte elinde olmadan çenesinin ince olduğuna, ayrıca gözlerinin derin bir mavi olabi-

leceğine, buna karşın arada sırada bir sansarınkiler gibi bir ifadeye büründüğüne dikkat etti. Şu an olduğu gibi. “Bu sırlarımı ifşa etmek olurdu, değil mi? Diyelim ki gece için seçenekleri değerlendiriyorum. Henüz şanslı kızın kim olacağına karar vermedim.”

Charlotte soğuk bir şekilde, “Bana kusmam için bir dakika müsaade et,” diye yanıtladı.

Tom kısa bir kahkaha atarak Charlotte’a gülümsedi. Charlotte da ona gülümsedi, herhalde Tom kadar zeki biri Chris’in tam bir aptal olduğunu anlayabiliyordu.

Chris, Tom’un sırtına vurarak, “Sana ne oluyor dostum?” dedi. “Bu adamı kıskanma. Bir sürü kıza sorabilirdin – anlamıyorum. Neden birini seçebilecekken yapmadın ki?”

Charlotte tam Chris’i ortaçağdan kalma tavrı için azarlayacaktı ki Tom ondan önce davrandı. “Çünkü belki de kızları, biliyorsun... gerçek insanlar gibi görüyordur, oldukça bize benziyorlar... yani, biliyorsun... birbiriyle değiştirilebilir oyuncak bebekler gibi görmüyordumdur. Ayrıca belki, baloya birlikte gitmek istediğim kız, şey...”

Evan aniden, “Evet,” diye müdahale etti. Orada sessizce oturuyor, tırnaklarını kemiriyordu. Charlotte onun gergin bir şekilde bacaklarını hareket ettirip durduğunu da oturduğu sandalyeden hissedebiliyordu. Neden o kadar gergin olduğunu merak etti. Onu balo mu geriye du? Öyle olduğunu sanmıyordu. Evan, “Bence buradaki anahtar kelime ‘saygı,’” diye çıkıştı. “Biliyorsun, Chris, insanlar alıp, oynayıp, sonra da bir kenara atabileceğin oyuncaklar değil.”

“Benim tanıdığım kızlar öyle.” Chris, oraya en başından gelmemiş olmayı isteyen, fakat ne olursa olsun

Chris'in sözlerinin yanına kâr kalmasına da izin vermeyi düşünmeyen Charlotte'a bakıp kaşlarını kaldırdı.

Charlotte masanın üzerine doğru eğildi. "Bunun sebebi onların genç ve kendilerine güvensiz olması, ayrıca senin çok yanlış bir yerden gelen bir özgüvenin olması. Bu özgüvenin güçlü bir karakterden geldiği yanılgısına düşüyorlar. Fakat biliyor musun? Bütün o kızlar, hepsi sonunda büyüyecek. Büyüdüklerinde senin gibi çocukların onların karşısında hiçbir şansı kalmayacak, çünkü kendi kıymetlerini bilecekler ve kesinlikle kendisi dışında kimseyi önemsemeyecek kadar olgunlaşmamış birinin kafalarını karıştırmamasından çok daha fazlasını hak ettiklerini anlayacaklar. Peki, sen o sırada ne yapıyor olacaksın?"

Chris arkasındaki kırmızı deriden döşemeye yaslanarak sahte bir rahatlamaş tavrı sergiledi, fakat Charlotte onun aslında öyle hissetmediğini biliyordu. Gözleri Charlotte'a sabitlenmeden önce diğer çocukları tek tek süzdü. "Bu feminist, lezbiyen saçmalıkları da ne? Bu kadınların özgürlüğü konuşmaları da nereden çıktı? Eşcinsel falan mı oldun?"

Evan sakince, "O haklı," dedi. "Yani, bir kızı kazandığın bir ödül gibi görmemek, onun gerçek bir insan olduğunu bilmek ve hislerini önemsemek konusunda."

Herkes dönüp ona baktı.

Chris acımasızca güldü. "Ne? Sen de mi eşcinsel olacaksın?" Evan'ın şoke olmuş yüz ifadesi Chris'in tekrar gülmesine yol açtı, uzanıp Evan'ın saçlarını karıştırdı. "O muhteşem kız arkadaşın varken sanmıyorum. Her neyse, sanırım bu akşam benim kimle gideceğim kesin – bütün dönem boyunca benden hoşlandığını belli ediyordu.

Pek de güzel bir kız. Geri kalanınızı üzgün ve yalnız hayatlarınızla baş başa bırakıyorum. Kıskançlık hiç hoş bir şey değil, siz de biliyorsunuz. Sonra görüşürüz çocuklar!" Chris çantasını alıp çıktı.

"Mağarada yaşanan çağlardan bu yana insanoğlunun ne kadar ilerlediğini görmek çok iç rahatlatıcı." Tom başını iki yana salladı.

"Sanırım sopasını burada unuttu."

Evan, "Birine baloya birlikte gitmeyi teklif edip etmediğini bilen var mı?" diye sordu.

Tom, "Bu konuda bir şey söylemiyor," diye yanıtladı. "Fakat sanırım birine göz koydu."

Ben, "Ve göz koyduğu kişi de onun kollarına düşecek," diyerek iç geçirdi.

Tom, Ben'in kolunu tuttu. "Hadi, Ben, kendini toparla. Bir ara o kıza seninle gelmek isteyip istemediğini sormalısın. Bunun için bugünden daha iyi bir zaman olabilir mi? Sana diyorum, bence senden hoşlanıyor."

Ben kıpkırmızı oldu, bir yandan da başını hararetle iki yana sallıyordu. "Bunu bilemezsin. Neden benden hoşlansın ki? Bunu başaramıyorum."

Tom işin peşini bıraktı. Ben akıllıydı, ama dönemlerindeki sosyal açıdan en garip olan çocuktü. Bırak birine çıkma teklif etmeyi, onu kendi başına bir kızla konuşurken görmek bile zordu. Bugün etrafında birçok çocuk olmasına rağmen Charlotte'a zar zor bakabiliyordu. Tom, Ben'in omzuna hafifçe vurdu. "Sorun değil, adamım, boş ver. Yanımızda kızlar olmadan da harika vakit geçireceğiz."

Aniden Evan'ın telefonu çınladı. Mesajı okumak için telefonuna uzanırken yanlışlıkla dirseğiyle kahvesini de-

virdi. Bir peçeteyi bir-iki kere dökülen kahvesinin üstüne bastırdıktan sonra gitmesi gerektiğini söyledi. Charlotte duraksadı. Bugün Evan'ı bu kadar geren ne olabilirdi ki?

Ben de gideceğini söyledi.

Charlotte şimdi Tom'la baş başa kalmıştı, istediği de buydu. Saatine baktı. Hayallerindeki çocuk için hazırlanması gerekiyordu. Fakat daha önce yapması gereken birkaç şey vardı. "Tom," diye konuşmaya başladı, "diğerleri gittiğine göre, senden bir şey yapmanı isteyebilir miyim?"

"Kulağa gizemli geliyor. Ne istiyorsun?"

"Baloyla alakalı."

Tom kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Senin balodan ve ona dair her şeyden nefret ettiğini sanıyordum. Fikrini mi değiştirdin? Chris'le şansını mı deneyeceksin?"

Charlotte gülümsedi. "İki sorunun da cevabı hayır. Bu gece kesinlikle balonun yakınlarında olmayacağım. Yine de yapmam gereken birkaç şey var ve yardımın lazım."

Tom geriye yaslanarak kollarını kavuşturdu. "Çok gizemli. Peki, neye ihtiyacın var söyle bakalım."

23. BÖLÜM

Leigh

16:40

Eğer çok yorgun düşmeseydi bunların hiçbiri olmazdı.

Eğer merdivenden inip, tavandaki yıldızın tam asılması gereken yer olan kancanın altına çekseydi, şu an yerde sırtüstü yatmış, altın ipinden sallanan o yıldıza bakıyor olmazdı.

Charlotte'un yıldızı. Ne kadar da ironik.

Gerçekten de o son halkaya, Zoe'nin yıldızını astığı yerden ulaşabileceğine inanmıştı (çok şükür, Zoe fotoğrafını son anda e-posta ile göndermişti). Kendini eğer eğilirse çok da esnemek zorunda kalmadan halkaya erişebileceğine inandırmıştı, bu çok da çılgınca bir fikir gibi görünmemiştir. İpi bağlamayı bitirip de eğildiğinde, mavi saten sandaletlerinin tabanlarının metal merdivenin basamağı üzerinde kaydığını fark etmişti ve sonra yavaş-

Owen'ı aramayı denedi. "Çalıyor! Lütfen çalmaya devam et, *lütfe*n devam et!" diye yalvardı.

Telefon bu isteğine boyun eğdi. "Merhaba, ben Owen – şu anda telefona bakamıyorum. Bir mesaj bırakırsanız size dönerim."

Neredeydi ki? Owen her zaman telefona cevap verirdi. İçinde yine bir huzursuzluk hissetti. Hâlâ ona kızgın olabilir miydi? Çok ileri gidip Owen'ı kırılma noktasına mı getirmişti? Telefon bir mesaj bırakamadan yine kesildi. Telefonu tekrar açtı, bu sefer bir mesaj göndermeyi deneyecekti. "İMDAT!" yazıp "Gönder"e bastı. Mesaj daha yollanamadan telefon yine kapandı, ne kadar denerse denesin tekrar açmayı beceremedi.

Kimse yardıma gelmeyecekti. Bir plana ihtiyacı vardı.

Bir doktora görünmek zorundaydı.

Babası Acil Servis'te çalışıyordu ve hastanenin yerini biliyordu – sadece yirmi dakikalık bir yürüme mesafesindeydi. Topallayarak da olsa oraya gidip hızlıca görünebilir miydi? Böylece baloya yetişebilirdi. Diğer herkes ikram servisi ve eğlence için neyin nasıl yapılacağını biliyordu. Dekorasyon tamamen hazırды – Charlotte'un yıldızı bile. Hastanede iğneleri ve dikiş ekipmanları vardı, değil mi? Oradayken elbisesini düzeltebilirdi.

Ayağa kalkmak için kolundan destek aldı. Bunun sonucunda başı döndü ve sarhoş gibi hissetti. Tekrar yere uzanıp uyumak istedi ama hareket etmesi gerektiğini biliyordu. Ayağa kalkmayı başardığında duvara dayanarak ayaklarını kontrol etti. Biri çok iyi durumda değildi, fakat bileği gibi mahvolmamıştı; diğer ayağıysa normal

gibiydi. Kötü durumdaki kolunu diğer eliyle tutarak çıkışa giden yol boyunca duvarı takip etti ve oraya varınca kapıyı açtı. Tepesinde kara bulutlar vardı ve yağmur yağıyordu. Saçları! Elbisesi! Yağmurdan tamamen mahvolacaklardı. Fakat başka şansı yoktu. İlerledi ve burnuna düşen ilk soğuk yağmur damlasıyla ürperdi.

Baloya dönecekti.

Neden o son yıldızı asmıştı ki sanki? Yağmur saçını ve elbisesini ıslatırken, yürümeyi sürdürdü ve bunu düşündü.

Bu düşüncelerini acıdan uzaklaştıracaktı.

Cevabını zaten biliyordu. Yıldızı asmıştı, çünkü ne olursa olsun Charlotte'un orada olmasını istiyordu. Sadece tavandan sarkan parıltılı bir yıldızın içindeki bir fotoğraf şeklinde bile olsa. Charlotte olmadan orası pek de eğlenceli olmazdı. Bir önceki gece kendisine çok kötü davranmasına rağmen makyajını yapmak için yanında olan Charlotte. Charlotte'un gecesinin nasıl olacağını merak etti. Salondayken Charlotte bu konuda çok hevesli görünüyordu – ama Leigh dinlemek için birkaç dakikasını bile ayırmamıştı.

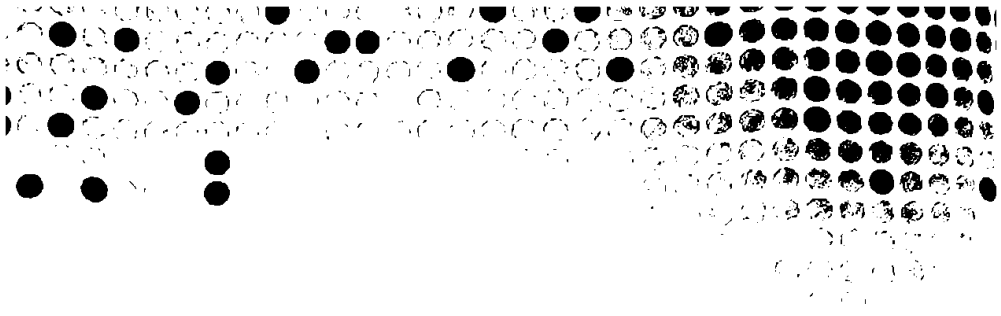
Ve Owen... onu nasıl da görmek istemişti, ama şimdi o da burada değildi. Charlotte gibi, o da Leigh'in birazcık da olsa kendisiyle ilgilenmesi için çok uğraşmıştı. Şimdi ikisine de ihtiyacı vardı ve ikisi de orada değildi. Hak ettiğini bulmuştu. İhmal edildiklerini Leigh'e hissettirmek için ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı. Bir an yürümeyi kesti. Neredeydi?

Baloda kendisi olmazsa ne olacağını düşünürken kendini yakaladı.

Üvey babası Dee hakkında ne demişti? O da sürekli Leigh'i uyarmıştı. Bunu anlamayacak kadar kördü, planlarının ve listelerinin içinde kaybolmuştu. Tüm planlarında ve listelerinde en önemli şeyi atladığını fark etti: Değer verdiği insanlar. Şimdi kim ona değer veriyordu?

Kimse.

Ve bu tamamen kendi suçuydu.

24. BÖLÜM

Kristyn

18:00

Zilin çalmasını bekleyerek yatağında oturdu.

Günün erken saatlerini kafasında yeniden canlandırdı. Ev oldukça sessizdi ve o yatağında yatmış düşünüyordu, akıllı bir gece önce restoranda gördüğü olayla meşguldü.

Balo onun için bitmişti. Yataktan bile çıkmayacaktı.

Fakat biri kapısını tıklatmıştı, daha sonra kapının açıldığını duymuştu.

Jessie, “Kristyn?” diye fısıldamıştı.

“Kristyn, beni dinle – biliyorum, elbiseni mahvetmemi telafi edecek hiçbir şey yapamayacağımı söyleyeceksin, fakat en azından şunu yapabilirim; salondaki herkes yardımcı olmak istiyor. Eğer erken gidersek salon resmi olarak açılmadan saçını yapabilirim, makyajcı Shanique sana bir seans ayarlayabileceğini söylüyor, manikürcü Li

de öyle. Gerçekten, onlar en iyileri, Kristyn; muhteşem görünmeni sağlayacağız; bir film yıldızı gibi. Bu ‘Hollywood Geceleri’ temalı bir balo. Seninle birlikte olmak istemeyecek tek bir çocuk bile olmayacak. Sana normalde yüzlerce pound tutacak bir şey sunuyoruz. Hiçbir kız yanından bile geçemeyecek.”

Kristyn yatak örtülerinin altında kımıldandı. Kardeşinin önerisini düşünüyordu. Belki bu onun için önemli bir şans olacaktı, değil mi? Belki Evan, Grace’in nasıl da ikiyüzlü olduğunu fark ettiğinde ve belki de gece baloda onu görünce *nihayet* onun kendisi için doğru kız olduğunu anlayacaktı.

Kafasını örtülerin altından çıkararak Jessie’ye baktı. “Elbise ve ayakkabılar ne olacak?”

“Annem, salondaki işimiz bitince seni belki alışverişe çıkarabileceğini söylüyor.”

Jessie, Kristyn’in yüzünden gerildiğini anladı.

“Gerçekten, Kristyn, o kadar çarpıcı görüneceksin ki kimse elbisene dikkat etmeyecek. Söz veriyorum, bir prenses gibi görüneceksin.”

Kristyn doğrulup oturdu.

Ya da bir Balo Kraliçesi gibi.

Evan Balo Kralı olacaktı. Bunu herkes biliyordu.

Grace’ten ne yapmasını isteyeceğini o anda buldu. Çok basitti. Önceki gece o restoranda olması kaderdi. Yazgı Kristyn’e bu şansı vermişti – ve neden kader bir kez de onu gözetmesindi ki?

Gergin görünen Jessie’ye, “Tamam,” dedi ve Jessie’nin gergin ifadesi anında geniş bir gülümsemeye dönüştü. “Bana hazırlanmam için yirmi dakika ver.”

Jessie hızla yanına gelip kendisine sarılınca şaşırıldı. Daha önce Jessie'nin kendisine sarıldığını hatırlamıyordu. Kesinlikle küçük birer kız oldukları günlerden bu yana böyle bir şey olmamıştı. Çok da kötü bir his değildi.

Salona varınca Grace'e talimatları gönderdi. Bu sefer kim olduğunu gizlememişti. Grace'in kimseye söyleyeceği yoktu, değil mi?

Evan'a da bir mesaj attı:

Seni ilgilendirebilecek bir şey biliyorum. Gel de konuşalım.

Daha kibar olabilmeyi isterdi, fakat onu söyleyeceklerine hazırlamak istiyordu.

Evan, 18:00'de evine geleceğini söyleyerek yanıt verdi. Ve şimdi saat 18:05'ti.

Kapı zili çalınca yerinden sıçradı.

Kapıyı açarken Jessie hâlâ işte olduğu ve annesi oturma odasında televizyon izlediği için memnundu.

Evan ona baktı, belli ki şaşırmıştı. "Vay canına, Kristyn," dedi. "Harika görünüyorsun."

Sevinçten havalara uçtu. Evan evinin kapısında duruyor ve ona muhteşem görüldüğünü söylüyordu. "Teşekkürler, Evan." Ona kocaman gülümsedi. Fakat Evan salonda hayalini kurduğu gibi görünmüyordu. Normalde parlak mavi olan gözlerine gölgeler düşmüştü ve normalde dost canlısı görünen yüzünde sert bir ifade vardı.

"İçeri girmek ister misin?"

Elbisesinin kırmızı saten eteğini bir kenara topladı.

Evan kararlılıkla, "Hayır, teşekkürler," dedi. "Sadece

atlığın mesajda ne demek istediğini öğrenmeye geldim.”

Evan'ın sesini tanıyamadı. Kaba ve soğuktu. Mümkün olduğunca sakın konuşmaya çalıştı, fakat sesinin titrediğini fark etti. “Bir şey öğrendim, Evan, ve arkadaşın olarak...”

Evan'ın korktuğunu ve gerginliğinin arttığını gördü. “Arkadaşın olarak, bunu bilmen gerektiğini düşünüyorum.”

Evan kapı kirişine elini dayadı. “Peki, ‘bu’ nedir, Kristyn?”

Bunların hiçbirini planladığı gibi gitmiyordu. Hızlıca söylemesi lazımdı, böylece Evan anlayacaktı. “Grace seni aldatıyor.” Telefonunu çıkardı ve çektiği fotoğrafı gösterdi. “Bak – dün onu başka bir adamla gördüm.”

Önce, Evan'ın rahatladığını gördü. Sonraysa gözleri telefonun ekranından ayrıldı ve Kristyn'e rahatsız bir şekilde baktı. “Peki, bundan sana ne?”

Şok olmuştu. Kesinlikle planı bu değildi. “Çünkü senin... senin hislerini önemsiyorum – ve eğer ben olsaydım, birinin beni kandırıp kandırmadığını bilmek isterdim.”

“Öyle mi?”

“Evet! Evet, öyle. Seni aptal yerine koyuyor ve seni baloda bundan bihaber bir şekilde görme düşüncesine katlanamadım. Ona da bunu söyledim.”

Evan sakince, “Fakat ben Grace ve Jason arasındaki ilişkiyi biliyorum,” dedi.

Kristyn yanlış anladığını düşündü. “Ne?”

“Biliyorum. Grace ve Jason arasındaki ilişkiyi biliyorum.”

“Biliyorsun!” Şok içinde geriledi. “Ne zamandır biliyor-

sun? Eminim sana bugün söylemiştir çünkü yakalandığını biliyordu.”

Evan ona doğru eğildi. “Sadece biliyorum, hepsi bu.”

Kristyn, Harikalar Diyarı’nda üstüne bütün kartların döküldüğü bir rüyadan uyanan Alice gibi hissediyordu. “Ben... ben anlamıyorum...”

Evan hâlâ ona anlamlandıramadığı bir ifadeyle bakıyordu. “Hayır, anlamıyorsun. Ne yaptığına dair en ufak bir fikrin bile yok, değil mi?”

Dili dolaşarak, “Sadece yardım etmek istedim...” dedi.

“Şey, eğer bana yardım ettiğini sanıyorsan, yardım etmediğini bil. Hatta bunun tam tersini yapıyorsun. Tam tersini.”

Kristyn durup bir aptal gibi başını salladı. Anlamıyordu. Evan’ın neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yoktu. Eğer sakinleşip konuşmasına izin verirse, doğru şeyi yaptığını anlamasını sağlayabilirdi. Ona değer verdiğini ve onu hak eden biriyle birlikte olmasını istediğini anlatılabildi.

Kendini toparladı. “Anlamıyorum, Evan. Jason ve Grace’i zaten biliyor muydun? O zaman neden hâlâ onunla birliktesin?”

Evan ona baktı, sonra iç çekti. “Tamam. İşte başlıyoruz. Beni içeri alacak mısın?”

Evan’ı içeri alırken kalbi hızla çarpıyordu. Belki çok geç değildi. Belki ona gerçekten değer veren ve onu incitmeyecek insanlar olduğunu anlamasını sağlayabilirdi.

Belki baloya dair kurduğu hayaller hâlâ kurtarılabildi.

25. BÖLÜM

Alex

18:05

“Yine mi?” Alex iç geçirdi.

“Yine.”

Grace’in yatak odasındaki büyük aynada kendine baktı. Grace arkasında kaşlarını çatıyordu.

“Sanırım bir kez daha yaparsak başaracağız, Alex. Hadi, yapalım şunu.”

Alex ayağa kalktı ve Grace’in odasındaki lekesiz bir beyazlıktaki banyodaki küvete doğru hareketlendi. “Çok şanslısın,” dedi. “Erkek kardeşinin pis çorapları, kokan tişörtleri ve kapağı açık diş macunlarıyla alanını paylaşmak zorunda olmaman ne kadar güzel... tuvaletten bahsetmiyorum bile!”

Grace irkildi.

Alex, “Biliyorum,” diye devam etti. “İğrenç ama ger-

çek. Fakat benim de hayatım öyle.” Grace’e dikkatlice baktı. “Özür dilerim – şikâyet etmemeliyim; sabahın ilk ışıklarıyla birlikte koşmak ve matematik çalışmak için uyanmadım sonuçta.”

Kuaför saçına bir bakıp da çok zaman alacağı için Alex’i geri çevirdiğinde Grace hemen yardım etmeyi önermişti. Yine de geldiğinden beri Grace’in dikkati çok dağınıktı ve Alex, Balo Kraliçesi olmanın yarattığı baskının mı onu gerdiğini merak ediyordu. Şey, tek gergin olan o değildi. Her ne kadar Chris çıkma teklifiyle baloya onunla birlikte gitmek istediğini göstermiş olsa da ona bakınca fikrini değiştirebilirdi. Chris’in fikrini değiştirebileceğinin düşüncesi bile bir anda iyice endişelenmesine yol açtı – kafasının duştaki musluğun altında olmasına ve Grace’in yüzünü göremeyişine seviyordu.

Grace’in neden bu kadar gergin olduğunu anlamıyordu. Harika görünüyordu. Sarı saçları şık bir şekilde toplanmıştı ve mükemmel yüzünün hiç makyaja ihtiyacı yoktu. Krem ve altın rengi elbisesiyle tıpkı *Vogue* dergisinin kapak kızları gibiydi. Dürüst olmak gerekirse, hâlâ tişörtlerinden birini giymiş gibiydi, Alex’in saçını yıkamak için tam da öyle yapmıştı. Tam da Grace’lik bir davranıştı; kuaför salonundan yeni çıkmasına rağmen elbisesini çıkarmayı ve makyajını mahvetme olasılığını umursamadan Alex’e yardım ediyordu.

Saçı havluyla sarılı halde kapıdan çıktığında, “Oxford’dan vazgeçecek olursan yine de bir azize ya da model olabilirsin,” dedi. “Harika görünüyorsun. Evan bu gece balodaki en mutlu adam olacak.”

Grace bir şey demeyip gergince gülümseyerek onu şaşırttı. Sanki Grace balodan bahsetmek istemiyordu. Aslında bu iyiydi, çünkü kendisi de bu konuda konuşmak istemiyordu. Tüm bu Chris olayı kendinden şüphe duymasına yol açmıştı. Çok kendinden emin, çok havalıydı. Onda ne görüyordu ki? Onun gibi bir çocuğun ilgisini üzerinde tutabilmek için ne yapmalıydı?

Grace, Alex'in saçını beşinci kez yıkamayı bitirdi, temiz bir havluya sardı (bu da Grace'in banyosuyla ilgili başka bir detaydı – beyaz ahşap raflar üzerinde sayısızca temiz beyaz havlu vardı) ve aynanın önünde, Alex'in arkasındaki beyaz bir sandalyeye oturdu.

Alex içtenlikle, "Sana bunun için ne kadar teşekkür etsem azdır," dedi. "Hayatımı kurtardın."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Arkadaşlar böyle günler için var. Merak etme." Grace bir bukle saç kontrol etti. "Başardık! Yağdan tamamen kurtulduk, artık hazırsın. Bana köpükle büyük bigudileri uzatsana." Alex istediklerini uzatınca Grace bir bukle saç alıp bigudiye sardı ve düzgün bir şekilde yerleştirdi.

Alex cesaretini toplayıp, "Aklında bir şey mi var, Grace?" diye sordu.

Grace kendini zorlayarak güldü. "Hayır. Sanırım bu gece yüzünden gerginim. Annem vites yükseltti, Balo Kralı ve Kraliçesi'ne taç takılırken orada olmakla tehdit etti. O anı kaçırmamak için..."

"Fakat ebeveynler davetli değil."

"Bunu *ona* anlatmayı dene. Eski Balo Kraliçesi elbisesini giymekten bile söz etti. Ona eğer Balo Kraliçesi ben olmazsam ne olacağını sordum, fakat dinlemedi."

Alex bunun verdiği dehşeti gerçekten anlıyordu – fakat arkadaşını tanıyordu ve onun bir şey sakladığının farkındaydı.

Balo ikisi için de sırlarla dolu gibiydi.

Grace, “Bil bakalım Evan bana ne söyledi?” dedi.

Alex kendi kendine, *Peki, Bayan Gizemli, beni konudan uzaklaştırmaya çalıştığının farkındayım*, diye düşündü. Yüksek sesle, “Ne söyledi?” diye sordu.

“Evan, Tom’un okuldan birinden gerçekten hoşlandığını düşünüyor.”

Eğer Grace, Alex’in dikkatini dağıtmak istiyorsa bunu başarmıştı. “Ne? Tom? Hayır, bu saçmalık. Onu daha bu sabah gördüm. Hiçbir şey söylemedi.”

“Öyle. Kimseye bir şey söylememiş, fakat Evan onu çok iyi tanıyor ve Tom’la konuştuklarında biriyle baloya gitmeyi umduğunu, ama onun gelmeyeceğini ima edişinden bunu anlamış.”

Alex Grace’e saçlarından başka bir bukleyi uzattı.

“Evan’ın o kişinin kim olduğuna dair de sağlam bir fikri var.”

Alex şimdi can kulağıyla dinliyordu. “Kim?”

“Charlotte Lau. Bugün kuaför salonundan çıktığımda o ikisini Kahve Evi’nde sohbet ederken gördüm, doğrusunu söylemek gerekirse çok samimi görünüyorlardı.”

“Charlotte!” Alex’in kafası karışmıştı. Tom neden ona söylememişti ki? Oysa onun arkadaşı olması gerekiyordu, değil mi? En yakın arkadaşlarından biri. Ona Chris’ten bahsederken bile karşılığında Charlotte’a olan hislerini anlatmamıştı. Aniden öfkелendi. Peki Tom, ona Chris’in nihayet kendisiyle ilgilendiğinden

bahsedince ne yapmıştı? Tamamen kötümser olmuş ve başına gelen en güzel şeyi mahvetmeye çalışmıştı. Belki Tom ile çok yakın arkadaş oldukları konusunda kendini kandırıyordu.

Grace, "Buna ne diyorsun?" diye devam etti. "Bence hoş bir çift olurlar."

"Fakat o baloya karşı. Oraya gelmeyecek bile!"

"Biliyorum. Evan bu yüzden Tom'un bu gece konusunda biraz sıkı olduğunu söylüyor. Fakat sırf baloda olmadı diye, bu ikisinin birlikte olmayacağını göstermez."

"Sanırım." Doğrusu, Alex, Charlotte ve Tom'un hoş bir çift olacağını düşünmüyordu. Charlotte kesinlikle Tom için yeterince zeki ve eğlenceliydi. Bu, artık Tom'un her şeyini onunla paylaşacağı anlamına mı geliyordu? Grace'in söylediklerine bakılırsa, aralarında böyle bir ilişki başlamış bile olabilirdi.

"Birlikte iyi olurlar, değil mi?"

"Hımm..." Alex hâlâ duyduğu şaşkınlığı ve rahatsızlığı atlatmaya çalışıyordu. Tom ona hiçbir şey söylememişti, oysa birbirlerine her şeyi anlattıklarını düşünüyordu. Belki de artık her şeyini anlattığı başka biri vardı. Bu canını acıttı.

"Sen iyi misin, Alex?" Grace şimdi makyaj malzemelerini çıkarıyordu.

Alex başını salladı.

"Peki. Şimdi gözlerini kapa."

Grace'in sözüne uydu.

Yarım saat sonra, Grace'in gardırobundaki boy aynasının önünde baloya hazır bir şekilde duruyordu.

"Muhteşem görünüyorsun, Alex."

Aynadaki yansımasına baktı. Saçları pembe bir kurdeleyle ve gümüş rengi tokalarla toplanmıştı, parlayan yumuşak dalgalar halinde arkasından dökülüyordu. Makyajı mükemmeldi, pembe ruj ve allık elbisesiyle uyumluydu, gri far ve eyeliner gözlerinin yeşilini ortaya çıkarıyordu. Kulaklarından şık inci küpeler sarkıyordu ve tırnakları mükemmel bir şekilde pembeye boyanmıştı, her bir tırnağının ortasında bir kristal vardı. Bu da elbisesiyle uyumluydu. Yanında krem ve altın rengi elbisesi, sarı saçları, makyajı ve tırnaklarıyla kusursuz görünen Grace'in elini tuttu. "Teşekkürler Grace. Bir mucize yarattın."

"O zaman bana söz ver, bu gece sana sürekli kendini üzmemeni söylemek zorunda kalmayayım."

"Bu gece değil. Şahane hissediyorum."

"İyi. Şimdi, Sinderella, baloya gitmen gerekiyor."

Kapı zili çaldı.

Grace yerinden sıçradı. "Bu limuziniyle gelen Evan olmalı. Ben bakarım." Odadan dışarı fırladı.

Alex derin bir nefes aldı. Bu gece onun gecesi olacaktı – ve hiçbir şey bunu mahvedemezdi. Bu onun Chris'le olmak için şansıydı, başka hiçbir şey önemli değildi. Bu hayatının geri kalanının başlangıcı olacaktı. Çok uzun süredir – beş koca yıldır hayalini kurduğu gerçek hayatın, biriyle çıktığı güven içindeki hayatın başlangıcı.

Aynaya bakarken kızardı. Bu gece hayatındaki ilk öpücüğünü almayı umuyordu.

Kapı yeniden çaldı. Aşağıdan Chris'in sesinin geldiğini duyabiliyordu.

Artık her şey farklı olacaktı. Daha fazla kendini üzme-

yccekti. Ne de olsa bu geceden sonra Chris'in kız arkadaşı olacaktı. Her şey sevdiği filmlerdeki gibi gelişecekti.

Evan merdivenlerden yukarıya, "Limuzin on dakika içinde kalkıyor!" diye bağırdı. "Balo zamanı!"

Alex merdivenlere döndü ve son bir kez aynaya baktı. Hazırdı.

KAKTİUS TEAM

26. BÖLÜM

Kristyn

18:10

Kapıyı kaparken Kristyn'in kalbi heyecanla atıyordu. Evan gerçekten de onun evindeydi.

Şimdi o fotoğrafı Evan'ı üzmemek için çekmediğini söyleyebilirdi. Ona anlatabilirdi.

Evan koridorda etrafına bakarak, kaba bir şekilde, "Nerede konuşmak istersin?" diye sordu.

Heyecanlandı. Odasında olmazdı, orası çok kişiseldi. Televizyon sesinin geldiği oturma odasının kapısını kapar ve mutfağınkini açarken, "Burada," diye yanıtladı.

Evan mutfak masasına oturdu. Kristyn bunun gerçekten olduğuna inanamıyordu. Çok yakışıklı görünüyordu, koyu sarı saçlarının uçları yüzmesi sebebiyle hâlâ ıslaktı ve dar beyaz tişörtü geniş omuzlarını sergiliyordu. Sakinleşmeye çalıştı – fakat Evan siyah Levi's pantolonuyla

masasında oturuyordu. Yanına oturmayı düşündü – belki çok yakınına, sonra fikrini değiştirip karşısındaki sandalyeye oturdu.

Annesi, “Kristyn, kim var orada?” diye seslendi.

“Sadece bir arkadaşım, anne – çok uzun sürmeyecek.”

“Kim?”

“Sadece bir *arkadaşım*, anne.” Kendi kendine, *Lütfen, lütfen içeri girme*, diye düşündü. *Bizi yalnız bırak.*

Evan, “Bak, Kristyn...” diye lafa girdi.

“Hayır, önce beni dinle, Evan.” Eline geçen bu tek şansı da mahvetmeyecekti. “O fotoğrafı çektim çünkü... çünkü çok iyi biri olduğunu düşünüyorum. Hakkında hep böyle düşündüm. Grace’in seni aldattığını gördüğümde çok öfkelen dim, çünkü... bunu nasıl yapabilir?” Evan’ın kendisine dikkatle baktığını görüyordu, ancak yüzündeki ifadenin ne olduğunu çözemiyordu. “Seni takdir eden bir kızla beraber olmayı hak ediyorsun. Arkandan işler çeviren biriyle olmayı değil. Seni asla, ama asla aldatmayacak bir kızla birlikte olmayı...”

“Yani, senin gibi mi?” Evan bir bulmacayı çözmeye başlamış biri gibi bakıyordu.

Kristyn kıpkırmızı olup gözlerini kaçırdı. “Hayır, demek istediğim bu değildi.”

“O zaman bu nereden çıktı? Grace ile beni ayırmak mı istiyorsun?”

“Hayır – sadece kimsenin kendisini aldatan biriyle birlikte olmaması gerektiğini düşündüm. Fakat sen şimdi bu durumdan haberin olduğunu söylüyorsun. Bunu bile rek Grace’le birlikte olmaya devam etmek istemezsin herhalde, değil mi? Sana çok kötü davrandı. O ikiyüzlü biri.”

Evan başını ellerinin arasına aldı. “Hayır, değil. Anlamıyorsun – o benim için dünyadaki en iyi, en sadık insan.”

“Haklısın, anlamıyorum...”

Evan inleyip derin bir nefes aldı, sonra doğrudan Kristyn’e baktı. “Grace altı aydır Jason’la çıkıyor. Sadece benimle çıkıyor gibi yapıyor – asla gerçekten benim kız arkadaşım olmadı.”

Kristyn ağzını açtı, sonra tekrar kapadı.

“Herkesten bir şey sakladığı bir gerçek, fakat en başından bizim ilişkimiz yalandı. Asıl ilişkisi her zaman Jason’laydı. Ben Grace’in erkek arkadaşı değilim, hiçbir zaman da olmadım.”

Kristyn birden umutlandı.

Evan bunu hissedip başını iki yana salladı. “Anlamıyorsun. Ben *hiçbir* kızın sevgilisi olmayacağım. Asla.”

“Anlamıyorum...” Kristyn ısrar etti. “Neden?..”

“Sence neden? Bir çocuk neden bir kız arkadaşı varmış gibi davranır? Ayrıca bir çocuğun hiçbir kızla çıkmayacağını bilmesinin anlamı ne olabilir? Hadi, Kristyn, sen zeki bir kızsın. Eminim bunu açık açık söylemem gerekmiyordur.”

“Merhaba, canım – bizi tanıştırmayacak mısınız?” Annesi gülümseyerek kapıda belirmişti. “Baloya birlikte mi gideceksiniz? Kristyn harika görünmüyor mu?”

“Hayır! Anne, lütfen, bize biraz müsaade eder misin?”

Evan sandalyesini geri itti. “Aslında ben de tam gi-di-yordum. Balo için giyinmem lazım – limuzin yakında beni almaya gelir. Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan O’Malley.”

Kristyn sersemlemiş bir halde ayağa kalkmayı ve

Evan'ı kapıya kadar geçirmeyi başardı.

Evan kapıda dönüp Kristyn'e baktı. "Evet, ben eşcinselim. Grace bana yardımcı oluyor, sırrımı saklıyordu. Bunu herkese açıklayacaktım, ama cesaret edemedim. Kimsenin bilmesini istemiyorum – henüz değil. Biraz daha zamana ihtiyacım var." Sesi titredi. "Grace'e bana biraz daha zaman tanıması için yalvardım; Jason ona sınırlendi fakat Grace yanımda kaldı. Bugün Jason'a rastladım ve bana ilişkilerinin bittiğini söyledi. Çok öfkeliydi. Çok kötü hissediyorum, ama Grace'i arayamayacak kadar korkağım." Durdu ve kendini topladı. "Görüyorsun, Grace hakkında tamamen yanlış düşünüyorsun, Kristyn. Bu hikâyede içimizdeki en iyi kişi o. Doğru şeyi yapmaya çalışıyordu ve hepimiz yüzünden o zarar gördü. Bütün bu karmaşanın sebebi *benim*." Boş bir ifadeyle Kristyn'e baktıktan sonra gitti.

Koridorda bir başına durdu. Yanında Kral olacak Evan ile birlikte Balo Kraliçesi olmaya dair tüm hayalleri cam gibi tuzla buz olmuştu. Koridordaki aynada kendine baktı. Olanları duyduğunda Fallon'un ödünç verdiği Dior elbisesine baktı. Bir prenses olacağını düşünmüştü, bu elbiseyi giyerken Evan'la dans edeceğini ve herkesin hayranlıkla kendilerine bakacağını hayal etmişti. Onun kız arkadaşı olacağını, yeni arkadaşlar edineceğini, her şeyin nihayet iyi gideceğini. Bunun yerine her şeyi mahvetmişti.

Ne düşünüyordu ki? Kıskançlığıyla her şeyi bozmuştu. Korkunç biri gibi davranmıştı. Daha önce hiç bu şekilde hareket etmemişti. Şimdi Grace ve Evan onu görünce sadece bunu düşünecekti. Garsonluktan da vazgeçmesi

gerekecekti – oysa o işten oldukça hoşlanmıştı. Bu kendi hatasıydı: Çok kötü bir şey yapmıştı – fakat kimsenin hayatını mahvetmek istememişti. Sanki son zamanlarda her şey çok ters gittiği için gerçeklik kavramını yitirmişti.

Bunun bir bahane olmadığını biliyordu. Her şeyi düzeltmek için bir şey yapmalıydı.

Saatine baktı. Çok geç değildi. Grace'e mesaj attı: "Özür dilerim, söylediğim her şeyi unut. Balo Kraliçesi olmanın tadını çıkar."

Hemen cevap geldi: "Çok geç. Yaptım bile."

Odasına gitti ve yatağına oturdu.

Telefonu yine çınladı. Hemen telefona uzandı – belki de çok geç değildi. Fakat yeni gelen mesaj Lindsay'dendi: "Özür dilerim, baloya seninle gideceğimi söylemiştim ama Lexie'nin arabasına sığmayı başardım. Orada görüşürüz."

Annesi odasının kapısında belirdi. Kristyn'i giysileri içinde ilk gördüğünde annesi çok gururlanmıştı. Eğer şimdi gitmekten vazgeçerse onun çok üzüleceğini biliyordu. Özellikle de herkesin onu hazırlamak için gösterdiği onca çabadan sonra.

"Hazır mısın? Lindsay gelmek üzere mi? Taksi birazdan burada olacak."

Gözyaşlarına hâkim olmaya çalışıyordu. Bütün o pahalı makyaj – ne kadar da gereksiz! Başını iki yana salladı. "Başkasıyla gidiyor, anne."

Gümüş rengi gece çantasını aldı.

"Sadece ben varım."

ÜÇÜNCÜ KISIM

Balo Gecesi – 19:51

27. BÖLÜM

Alex

19:51

Chris, Alex'e geniş gülümsemesini sergiledikten sonra bardağına baktı. "Bunu doldurmam lazım – sana da bir şey getireyim mi?"

Bardağını uzattı. "Kola, lütfen."

"Şimdi, kızım..." Yüzünün birkaç santim yakınına kadar eğildi. "Bir yere kaybolma, tamam mı?"

"Kaybolmak mı?" Olduğu yere kök salmıştı. Limuzinden oraya varana kadar hep Chris'in bakışlarını yakalamıştı. Bunun daha açık bir anlamı olamazdı. Gece için Alex'i seçmişti. Muhteşem göründüğünü söylemişti. Hayalleri gerçek olacaktı. Tıpkı bir film gibi... Her şey olması gerektiği gibiydi. Chris nihayet birbirleri için yaratıldıklarını anlamıştı. Kendisine kırmızı güllerle çıkma

teklif eden bir çocuk: Böyle biri doğru kişi olmalıydı, değil mi? Chris'in içeceklerle beraber dönmesini beklerken içini bir heyecan sardı. Asıl olay yakında gerçekleşecekti. Dudakları birbirleriyle buluşacaktı. Kalabalıktan sıyrılıp yanına dönmeye çalışan Chris'i görünce çılgılık atmamak yoksa bayılmak mı istediğini bilemedi. Bunun yerine heyecanla gülümsedi.

Chris onun ruh ikiziydi.

“Ne söylediğini unuttum, o yüzden Fanta aldım – umarım sorun olmaz.”

Sorun olmayacağını belirtircesine başını salladı. Sonuçta, gülleri sevdiğini unutmamıştı ve bu daha önemliydi.

Chris bardağından büyük bir yudum aldı. “Harika bir balo.”

“Evet, evet öyle. Hollywood Geceleri çok güzel bir tema.” İçinden, *Harika*, diye geçirdi. *Diyalog Olimpiyatlarında altın madalya... Alex Robertson'a gidiyor.*

“Evet. Güzel bir parti. Güzel partileri severim. Amaç bu zaten, değil mi?”

“Şey, evet, sanırım. Fakat spordan da hoşlanıyorsun, değil mi? Yüzme takımı falan?” *Söyleyecek daha ilginç bir şey bulamadın mı?*

“Doğru. Kesinlikle. Bu dönem birçok müsabakaya katıldım.”

Alex daha önce Chris'le hiç doğru dürüst konuşmadığını fark etti. Ya hep kalabalık bir ortamdaydılar ya da Chris hep sınıfın öbür ucunda arzuladığı bir nesne gibi duruyordu. Bu andan önce hiç yalnız kalmamışlardı – yüzlerce insanın arasında dans etmek “yalnız”dan sayılırsa tabii.

Şu an öyle gibiydi.

Taylor Lautner'la konuşmanın da bu kadar zor olup olmadığını merak etti.

"Hatırladığın en iyi müsabakalar hangileri?" diye sorarken, bir yandan da kendi kendine, *Artık resmi oldu. Ben dünyadaki en sıkıcı kızım*, diye düşünüyordu.

Nasıl da yanılmıştı: Chris hızını almış anlatıyordu, dönem boyunca yarıştığı bütün müsabakaları en ince detaylarına kadar anlattı. Konsantre olmakta güçlük çekiyordu, Hayfield Park'taki burun tıkaçlarına izin vermeyen koç ve 4,5 saniyelik farklar hakkında bir yerlere geldiklerinde *hâlâ* dönemin bitmesine kadar katıldığı, anlatılmamış altı müsabaka vardı. Gözlerini odada gezdirmekten kendini alıkoyamadı ve... Charlotte'u gördü.

Charlotte?! Burada ne yapıyordu?

Girişte durmuş Tom'la konuşuyordu. Başları birbirine oldukça yakındı – belli ki özel bir şey konuşuyorlardı.

"Alex? Alex?"

Dikkatini topladı. "Evet, Chris?"

"Çok güzelsin."

Aman Tanrım! Panikledi.

Chris daha da yaklaştı.

"Yani, senden gerçekten hoşlanıyorum."

Kalbinin deli gibi çarptığını hissetti. *Gerçekten de* ondan hoşlanıyordu – eğer hoşlanmasa kırmızı güllerle o jesti yapmazdı. Belki başlangıçta hep böyle olurdu, ilk öpücükten sonra her şey daha rahat gelişirdi.

Alex kafasında seçenekleri değerlendirdi. Eğer bunu devam ettirmezse, gece buradan geldiği gibi çıkardı. Hiç öpülmemiş olurdu. Baloya onca hazırlıktan sonra bu kalıramayacağı bir seçenektir.

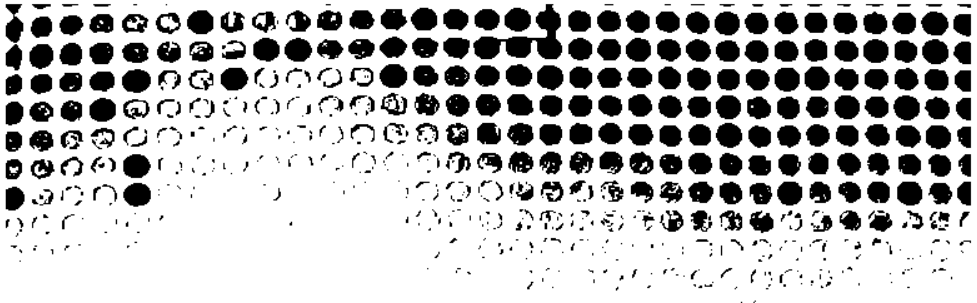
Gözleri yine Tom ve Charlotte'a kaydı.

Gözlerini kapadı. Gece umduğu gibi, bir filmmişçesine hissettirmiyordu. Belki en başından böyle bir şey umması hiç olgunca değildi. Bu herkes için geçerli olmalıydı – ilk buluşmalarda muhtemelen kurulan diyaloglar biraz garip oluyordu. Chris romantik biriydi -güllerle bunu kanıtlamıştı- ve aralarındaki sohbetlerin zamanla daha hoş bir hal alacağından emindi. Fakat gerçekten de hiç hayallerindeki gibi olmamıştı. Bu kadar çaba gerektirmesi şaşırtıcıydı. Filmlerde hiç bu kadar zor görünmüyordu, değil mi? Her şeyin heyecan verici bir şekilde kendiliğinden gelişmesi gerekiyordu.

Belli ki geceden çok fazla şey beklemişti – bu tam da kendisinden beklenecek bir şeydi. En azından bundan Grace'e bahsetmemiş olduğuna sevindi. Grace onun saçma sapan beklentilerini duysa kesin çok gülerdi. Öncesinde Chris'e hayranlığını anlata anlata bitiremezken Tom ne düşünmüş olmalıydı? Utanç içinde kızardı.

Derin bir nefes aldı. *İlk öpücüğümü ALACAĞIM. Hadi, Alex, bunu yapabilirsin.*

Chris ona doğru yaklaşmaya başladığında, birinin sahnedeki mikrofona pat pat vurduğunu duydu.

28. BÖLÜM

Leigh

19:51

Leigh, *Evet*, diye düşündü. *Kimse bana yardım etmeyecek. Dünyada yapayalnızım.* Acil servise yürümesi bir ömür sürmüştü. Yağmur yüzünden yanlış bir yere sapmıştı, bildiği yolu geri bulması bir saatini almıştı. Leigh hüznüyle, *İnsanlar telefonlarında GPS yokken nasıl yaşıyorlardı*, diye merak etti. Şimdi yolun yukarısındaki hastaneyi görebiliyordu, fakat bir adım daha atamayacak gibi hissediyordu. Bir otobüs durağında mola verdi, fakat oturaklar kırılmıştı ve kendini kaldırımında buldu. Ayağa kalkmak için kendini cesaretlendirdi. *Şimdi önümde iki seçenek var: Ya burada oturup tiksindiğim güçsüz kızlar gibi kendime acıyabilirim ya da şikâyet etmeyi bırakıp bir şey yaparım.* Acil servisin girişi beş dakikalık yürüme mesafesindeydi – fakat her adım işkence gibiydi. Çantasına

baktı. Yıldızları asmak için kullandığı ip ve altın rengi bir kurdele vardı. Kurdeleyi kıvrırarak kalın bir ipe dönüştürdü ve dişlerinin yardımıyla iki ucunu bağladı.

Kıvrılmış bantı kafasının üstünden geçirerek boynuna astı, daha sonra dikkatlice düzgün eliyle hasar görmüş bileğini yaptığı bu askıya yerleştirdi. Dizlerinin üstünde doğrularak ayağa kalktı. Yeniden dünya dönmeye başladı, sonra bu his azaldı. Serin yağmura minnettardı.

Tamam, Leigh. Yürü! Adım atmaya başladı. Adımları sayacağım, diye düşündü. Bu beni başka herhangi bir şey düşünmekten kurtarır. Acil servise varana kadar adımlarımı sayacağım.

Tam 203'üncü adımdayken uzaktan gelen bir bağırma sesi dikkatini dağıttı. *Bu çok sinir bozucu – nerede kalmıştım?* Kaçınıcı adımda olduğunu unutmuştu ve nerede kaldığına dair bir tahminde bulunmak ile yeniden başlamak arasında karar vermeye çalışıyordu ki daha yüksek sesli bir bağırma duydu. Kendi kendine, "O ses 'Üç! Üç!' diye mi bağırıyor?" diye homurdandı. "Çünkü öyleymiş gibi duyuluyor ve beni işinden alıkoyuyor. Kapa çeneni, ses! Hem de bir çocuğun sesi. Sanırım bu sesi tanıyorum." Başını iki yana salladı ve odaklanmaya çalıştı... 230'da mıydı yoksa 240'ta mı?

Ses artık daha yakınındaydı. "235, bu ses Owen'inkine benziyor, 236..." İç çekti. Şu an Owen diğer herkesle birlikte balo yolunda eğleniyor olmalıydı. "Leigh, kes şunu!" diye söylendi. *Owen ve Charlotte konusunda daha düşünceli davranıyordun şimdi bu durumda olmazdın. Yine de çok çalıştım – baloyu kaçırdığıma inanamıyorum. Gelmiş geçmiş en güzel balo olacak. Hepsini onlar için yaptım. "312, 313..."*

Gerçekten mi? Gerçekten öyle mi yaptım? Yoksa hepsini kendim için mi yaptım, öbür türlü olsa her ne kadar meşgul olsam da onlara biraz ilgi gösterirdim. Ben dünyadaki en kötü sevgili ve en kötü arkadaşım. Değer verdiğim her şeyi kaybediyorum. Ve yine kaçta kaldığımı unuttum...

"Leigh! Leigh! DURACAK MISIN!"

Acil servisin otomatik kapısı önünde açıldı fakat Leigh dışarıda durdu.

Arkasına döndü. Owen oradaydı, yüzü endişeyle gerilmişti. "Tanrım, Leigh, haline bak. Ne oldu? *Neredeydin?* Mesajını aldım, her yerde seni aradım – kimse seni görmemişti."

Leigh donuk bir şekilde de olsa gülümsemeyi başardı ve iyi durumda olan kolunu yana açtı. "İşte buradayım! Ta-tam! Balom için tamamen hazırım."

Owen yüzünü buruşturdu. "Ne oldu? Mesajını alır almaz seni aramaya çalıştım ama telefonun kapalıydı. Evine gittim, annen nerede olduğunu bilmiyordu -bu arada, o da panik içinde- sonra balonun yapılacağı yere gittim ve merdiven ile yere saçılmış pulları gördüm... Gel, koluma gir. Seni içeri sokalım."

Resepsiyonda adını verip babasını haberdar etmelerini söyledi ve annesini aradı, daha sonra bekleme odasındaki sandalyelere oturdular. Leigh giysisinden akan suların ayaklarının dibinde oluşturduğu gölcüğe baktı ve sonra darmadağın başını arkasındaki duvara yasladı. Hıçkırarak, "Benden nefret ettiğini biliyorum," dedi. "Yerinde olsam benden nefret ederim. Tam bir aptalım. Gerçek bir aptal. Fakat hep bu kadar aptal değildim, değil mi? Eski-den iyi bir insandım..."

Owen kibarca çantasını aldı, sonra ceketini çıkarıp Leigh'in omuzlarına geçirdi.

"Neden böyle bir aptal oldum?" İyi durumda olan kolunu deli gibi salladı. "Şimdi benden TIKSINIYORSUN. Bunu tamamen hak ediyorum. Bunu kesinlikle ve tamamıyla hak ediyorum. KORKUNÇ BİRİYİM!" Bekleme odasındaki birkaç kişi etrafına bakındı.

Owen'ın gülmemek için kendini tuttuğunu fark edince şaşırıldı. "Bence kafana bir darbe almış ve hafif bir sarsıntı geçiriyor olabilirsin."

Başını yokladı. "Oh, burada büyük bir şişlik var. Ah!" Ciddi bir ifadeyle yüzünü Owen'a döndü. "Biraz sarhoş gibi olabilirim – FAKAT, berbat bir kız arkadaş olduğum konusunda eminim ve seni asla, ama asla, ama asla böyle düşündüğün için suçlamam..."

Owen sırtarak, "Evet, muhtemelen bu kadar 'asla' demen yeterli," dedi.

"Beni bir daha görmek istemezsen seni hiç, ama hiç suçlamam." Gözyaşlarına boğuldu. "Çünkü sen dünyadaki en harika erkek arkadaşsın, ben *tam tersiyken* sen hep çok kibar ve sabırlı oldun. Seninle olmadığım bir hayatı hayal bile edemiyorum, ama haklısın, seni hak etmiyorum..."

Owen, "Ben öyle bir şey söylemedim," diye araya girdi. "Sadece balo seni ele geçirdi ve beni istemediğini düşündüm – şey, bana öyle hissettirdi."

Leigh, Owen'ın elini tutarak, "Biliyorum," diye fısıldadı. "Çok düşüncesiz davrandım, bunun için özür dilerim. Mükemmeliyetçi ve patronluk taslayan tavırlarımla ne olursa olsun seni hak etmiyorum. Şey, kesinlikle dersi-

mi aldım. Halime baksana. Balonun mükemmel olması için harcadığım onca çabadan ve sağda solda patronluk taslamamdan sonra balo gecesi nerede olduğuma bak.” Bekleme odasındaki saat dikkatini çekince sıçradı. “Hey! Gitmen lazım, Owen. Büyük sürprizi kaçırmamalısın.”

Owen, Leigh’in yüzünü ellerinin arasına aldı ve gözlerine baktı. “Hiçbir yere gitmiyorum. Bunun özel bir gece olmasını istediğini biliyorum; her şeyin mükemmel olmasını istediğini ve öyle olması için uğraşırken biraz kafayı yediğini de biliyorum. Sen bunca zamandır Balo Gezege-ni’ndeysin – fakat biliyor musun? Bu gelmiş geçmiş en güzel balo olacak – peki, neden, biliyor musun?”

Başını iki yana salladı.

“Çünkü bir arada olacağız – muhtemelen gece kalacağız, fakat önemli olan *bir arada* olmamız.”

Owen’ın gözlerine baktı. “Gerçekten mi? Gerçekten *bir arada* mı? Balo canavarını affedebilecek misin?”

“Balo canavarını affedeceğim. Şimdi seni öpeceğim – ama bunu çok, çok nazik bir şekilde yapacağım çünkü kolunu acıtmak istemiyorum, fakat hemen şu anda seni öpmem lazım. Bu sorun olur mu?”

Onaylayarak başını salladı, Owen’ın dudaklarını dudaklarında hissettiğinde dünyadaki en iyi balonun bile bu mutluluk ve rahatlama hissine galip gelemeyeceğini hissetti.

“Öhöm.”

Birbirlerinden ayrılarak başlarında duran doktor kıyafetleri içindeki uzun boylu kişiye baktılar.

“Bana kızımın tıbbi müdahaleye ihtiyacı olduğunu söylediler.”

29. BÖLÜM

Charlotte

19:51

Ekildiğini düşünerek çıkışa doğru yürürken gözyaşlarına hâkim olmaya çalışıyordu.

Evde, aynanın önünde hazırlanmak için onca vakit harcamıştı.

Charlotte'un parmakları beynine itaat etmeyi reddetmiş ve kırmızı rujü sürerken fazlasıyla taşırılmıştı. Bir peçete alıp belki de yüzüncü kez yüzüne makyaj temizleyici sürerken, *Belki palyaçolardan hoşlanıyordur*, diye düşünmüştü. Bu durumu bu kadar sinir bozucu yapan bugün iki makyaj daha yapmış olmasıydı, her ne kadar aralarındaki anlaşmazlık sebebiyle Leigh'in makyajını yarım bırakmış da olsa diğer kızlara makyaj yaparken elleri bir cerrah titizliğinde çalışmıştı. *Peki, neden şimdi kendime makyaj yapamıyorum?*

Ruju makyaj masasına fırlattı ve kendini yatağa bıraktı. Yavru kedi göğsüne sıçradı. Acı içinde, *Neden böyle bir mekâna gidiyorum?*, diye düşündü. *Yani, onu sadece beş dakikalığına gördüm. Onu tanımıyorum. Bu çılgınca. Böyle hissetmekten nefret ediyorum. Oraya gitmeyeceğim.*

Fakat gideceğini biliyordu. Bütün gün boyunca plakçıdaki çocuğu düşünmeden duramamıştı ve onu tekrar göreceğini düşününce içi heyecandan pır pır ediyordu. Tavana doğru, "Tanrım," diye feryat etti. "Eğer bir çocuktan hoşlanmak böyle bir şeyse, bunun için bir sağlık uyarısı falan oluşturulmalı. Ya onun için bunun hiçbir önemi yoksa ve oraya gittiğimde kendisini ciddiye alıp da gittiğim için utanacaksa?" Kediye göğsünden alıp yüzünün önüne doğru kaldırdı. "Aaaah... Ne yapacağımı bilmiyoruuuum..."

"*Lütfen?*" Onu böyle sorarken hâlâ duyabiliyordu. Sesi içten geliyordu. Gerçekten de içten gibiydi. Fakat kendisi bu konuda ne bilirdi ki?

Mırlayan kedinin yüzünü kendininkine yaklaştırdı. "Bak, kedicik, eğer gitmezsem ne olacağını asla bilemem. Eğer felaket geçerse, en azından ne olursa olsun başa çıkabilecek kadar cesur ve güçlü olduğumu biliriz. Sonuçta bu gece yapacak başka bir işim yok. Diğer herkes baloda olacak. Senin dışında kimse benim anti-balo partime ilgi göstermedi. Hepsi giyinip kuşanıp o çılgınca gösteriş ve popülerite yarışına katılmayı tercih etti."

Mırlayan kediye yere bırakıp rujunu yeniden eline aldı. "Şimdi, bu gece dışarı çıkmazsam neler olabileceğini asla bilemem. Eğer *gidersem...*" -elindeki ruja bir savaşa gireceklermişçesine baktı- "en azından hayatımın geri kala-

nını merak ederek geçirmem. Babamın bu konuda ne söyleyeceğini de biliyorum.”

Elindeki ruja sert bir bakış attı. “Peki, ruj, seninle ben bir şansımızı deneyeceğiz. Bu lunapark treni harekete geçti bir kere, varış noktasına kadar durmayacak.”

Çıkışa doğru ilerlerken, nasıl olup da kendini baloda bulduğunu ve bunun ne kadar anlamsız olduğunu düşünüyordu. Ekilmiş olmayı anlayabiliyordu – bir çocuğun söylediği bir şeye en başından bel bağlamaması gerekirdi – fakat gönüllü olarak asla gitmeyeceği bir yerde kendini bulmayı anlayamıyordu... Kötücül bir şekilde Leigh’in bununla bir ilgisi olup olmadığını merak etti.

“Charlotte!” Tam kapıyı açıp çıkmak üzereyken Zoe seslendi. “Burada olmana çok sevindim! Leigh’ten haberin yok, değil mi?”

Charlotte donakaldı. “Leigh hâlâ gelmedi mi? Bu çok garip. Hatta garipten de öte. Bugün onu Stil Evi’nde gördüm – ama bu saatler öncesindeydi.”

Zoe, “O sırada iyi miydi?” diye sordu.

Charlotte ne diyeceğini bilemedi. “Sürekli balodan bahsediyordu.”

“Yani, neden gelmediğine dair bir şey söylemedi mi?”

“Hayır! Aksine.”

Zoe duraksadı. “Onu kendi balosuna gelmekten ne alıkoyabilir tahmin bile edemiyorum.”

Charlotte’un içinde alarm zilleri çaldı. Leigh’i buraya gelmekten alıkoyan şey her neyse çok büyük bir olay olmalıydı.

Zoe dışarı bakmak için çıktı.

Kendi balosu – Charlotte Zoe'nin sözlerini düşündü. Bu baloydu. Etrafını sarmıştı. Büyük salonda etrafına bakındı; Los Angeles silueti, çikolata şelalesi, pamuk şeker standı, Hollywood kokteyl barı, hatta tam da Leigh'in istediği gibi mükemmel bir tozpembe renkte olan sefil *marshmallow'lar*. Bu kesinlikle Leigh'in balosuydu. Charlotte her bir detayını dinlemişti, ancak belli ki en önemli detay olan balonun yapılacağı yeri atlamıştı. Charlotte tepesinde yavaşça sallanan altın rengi yıldızlara bakmak için başını kaldırdı. Birden durdu. Gerçekten doğru mu görüyordu. Yıldızlardan birinde kendi fotoğrafı vardı.

Leigh neden böyle bir şey yapmıştı?

Dolaşarak kalabalığı gözleriyle taramaya başladı ve Leigh'in hâlâ hiçbir yerde görünmemesi içinde giderek büyüyen bir huzursuzluk yarattı. Diğer herkes oradaydı. Balolarında. Başladığı noktaya geri döndüğünde tekrar yukarı baktı. Fotoğrafı tanıyordu – Leigh'in doğum günü partisinde çekilmişti, o yeşil elbiseyi hatırlıyordu. Leigh sadece Charlotte'un yüzünün kalması için kendini fotoğraftan keserek çıkarmıştı, fakat Leigh'in omzundaki eli hâlâ görünüyordu ve bir şeye gülüyorlardı... acaba neye? Tam olarak hatırlayamıyordu, fakat kendilerini durduramayıp gülmekten yerlere yuvarlandıklarını hatırlıyordu. Uzun zamandır öyle gülmemişlerdi. Bunu özlüyordu.

Derin bir nefes aldı. Acaba Leigh bir şekilde gizemli çocuğu kullanarak onu buraya mı çekmişti?

Fakat ortada ne Leigh vardı, ne de gizemli çocuk.

Hayal kırıklığı, endişe ve öfke duygularıyla allak bulak olmuştu.

Neler oluyordu?

30. BÖLÜM

Grace

19:51

Kristyn, sahnede sersefil olmuş bir halde, “Ben bunu hak etmiyorum,” dedi. “Bu tacı giyen kişi ben olmamalıyım.” Bir anda gözyaşlarına boğuldu ve tacı başından sökercesine çıkardı. Sahneden koşarak uzaklaşırken herkesten şaşkınlık dolu uğultular yükseldi.

Alex, “Şey, bir Balo Kraliçesi ilk kez bu kadar kısa bir konuşma yapmış olmalı,” diye fısıldadı. Kaşlarını kaldırarak Grace’e baktı ve konuşmaya devam etti: “Orada ne oldu? Yani, *gerçekten?*”

Grace tahmin edebiliyordu, fakat bir şey söylemedi. Bayan Keane şaşırmış bir şekilde öne çıktı ve Evan’ı takdim etti. O konuşmasıyla hayal kırıklığı yaratmazdı. Grace, Bayan Keane’in ona parlak gözlerle baktığını görebiliyordu: Evan mükemmel bir Balo Kralı olacaktı.

Onunla hiçbir sürpriz olmazdı. Bayan Keane mikrofonu ona uzatarak geri çekildi.

Evan kalabalıkta Grace'le göz göze gelince gülümsedi. Grace de ona karşılık verdi. Her şeye karşın onun bu anı yaşıyor olmasına seviniyordu. Her ne kadar sırf bu yüzden Jason'la ilişkisi bitmiş de olsa, günün birinde bu acının üstesinden gelecekti – arkadaşının yanında durmuş olması sonuçta daha önemli değil miydi?

Alex, Grace'e fısıldayarak bir şeyler söylüyordu: "Seni strese sokmak istemiyorum, fakat annen ve baban burada. Balo Kraliçesi için yapılan duyuruyu izlemeye mi geldiler? Geride onları görebiliyorum – annen bayılmış da yeni yeni kendine geliyor gibi görünüyor. Ah, Tanrım, hiç de mutlu bir tavşancık gibi görünmüyor."

Grace dönüp bakmadı bile. Evan konuşmaya başlamıştı.

"Herkes merhaba."

Grace, Evan'ın sesindeki titremeyi duyabiliyordu ve mikrofonu tutan elindeki eklemlerin bembeyaz olduğu da gözüne çarpıyordu.

"Bana oy verdiğiniz için teşekkür ederim. Bu benim için çok şey ifade ediyor, ne kadar önemli olduğunu anlatamam. İşte, son bir kez burada bir aradayız. Harper Lisesi'ni geride bıraktığımıza inanamıyorum. Oysa daha dün burada okumaya başlamışız gibi geliyor. Geçtiğimiz son beş yılda, sizler benim için gerçek birer arkadaş oldunuz. Acısıyla tatlısıyla hep yanımdaydınız. Hepiniz çok eğlenceli, zeki ve dürüstsünüz. Evet, dürüst -özellikle de sen Tom- yeni sarı gömleğimin berbat olduğunu söyleyen ve şarkı söyleme yeteneğinin bir gereklilik olduğuna dik-

kat çekerek *boy-band** kurma hayallerimi tuzla buz eden Tom. Ben hâlâ bu konuda farklı düşünüyorum.” Dinleyiciler gülerken Evan konuşmasına ara verdi. “Yıllar nasıl bu kadar hızlı geçti, hiçbir fikrim yok, fakat işte şimdi hepimiz liseden ayrılıyor. Hepimiz birer yetişkin olduk ve hayatımızın geri kalanını yaşamak üzere yola çıkacağız. Umarım bundan sonra sizi bekleyen günler istediğiniz gibi olur. Her zaman burada edindiğim arkadaşlıkları hatırlayacağım; bu gece, özellikle bana çok özel bir arkadaş olmuş birine teşekkür etmek istiyorum.”

Tüm gözler Grace’e döndü.

“Evet, Grace – benim için dünyadaki olup olabilecek en iyi arkadaş oldu. Her zaman yanımdaydı. Fakat kendime sormam lazım: Ben onun için iyi bir arkadaş olabildim mi? Hayır, pek de değil.”

Dinleyicilerin kafası karışmaya başlıyor gibiydi.

Evan sahneden kalabalıktaki yüzlere baktı. “Ayrıca, sizler için de iyi bir arkadaş olamadım. Arkadaşlar birbirlerine karşı dürüst olur, oysaki ben size karşı dürüst olmadım. Sizden bir şey sakladım.”

Herkes nefesini tutmuş bekliyordu.

“Bunun için özür dilerim. Size güvenmediğim için üzgünüm. Alay edilmekten, bana öfke duyulmasından, arkadaşlarımı kaybetmekten korktuğum için üzgünüm. Fakat Grace, değer verdiğim insanlara güvenmem gerektiğini bana gösterdi. Ayrıca kendime karşı dürüst olmam gerektiğini de öğretti. Kristyn bana büyük bir iyilik yaptı. Siz bilmiyorsunuz, fakat bana gerçeğin her zaman kolay olmadığını, zor olduğunu – can yakabileceğini ve cesaret

* Şarkıcı erkeklerden oluşan müzik grubu. (ç.n.)

gerektirdiğini gösterdi.” Derin bir nefes aldı.

Salondan çıt çıkmıyordu.

Evan devam etti. “Kesinlikle bunu bütün okulun gözleri önünde yapmayı planlamıyordum. Fakat canı cehenneme – eğer Kristyn size gerçeği söyleyecek cesareti bulduysa, ben de bulabilirim. Grace, sırrımı saklamak uğruna sevdiğin insanı kaybettin” -kalabalıkta yeniden Grace’in yüzünü buldu- “bu sebeple, çok uzun bir zaman önce yapmış olmam gereken şeyi yapacağım.” Durakladı ve derin bir nefes aldı. “Ben eşcinselim. İşte, söyledim. Bu kişiliğimin bir parçası, beni... ben yapan bir şey. Umarım son beş yıldır benimle arkadaşlık edenler, bundan sonra da arkadaşım olmaya devam eder, çünkü ben gerçekten buyum. Ben böyleyim.” Sessizliğe büründü.

Salondakilerin nutku tutulmuş gibiydi. Evan spot ışığının altında birdenbire yalnız kalmış, karamsar biri gibi duruyordu.

“Evet, hepsi bu. Söyleyeceklerim bu kadar.”

Önce bir sessizlik oldu – sonra salon kalabalığının coşkulu alkışları ve nidalarıyla sarsıldı.

Bayan Keane ile Bayan Summerfield donakalmış halde birbirlerine bakıyorlardı. Daha sonra Grace, Bayan Keane’in dudaklarının oynama şeklinden, “Ne olacak yahu?” dediğini anladı, bunun üstüne o ikisi de ellerinden geldikince coşkuyla alkışlamaya ve bağırmaya başladılar.

“Oops!” Alex gülüyordu. “Şimdi bakma, Grace, fakat sanırım annen kalp krizi falan geçiriyor. Buna inanamıyorum – bunu benden nasıl saklarsın?”

Grace, Evan’a baktı.

Alex, “Sanırım bu sırrı paylaşmak sana düşmezdi...”

diye sözlerini sürdürdü, "fakat... bu gizli çocuk -ya da birdenbire hepimiz çok modern olduğumuza göre *insan* demeliyim- o kim?"

Grace gülümsedi. "Çocuk," dedi. Bunu der demez içini o tanıdık sızı kapladı. "Onun nerede olduğunu bilmiyorum."

Arkasından gelen derin bir ses, "Burada," dedi ve iki kol tarafından sarmalandı.

"Jason!" Kalbi delicesine atmaya başlayarak arkasına döndü, krem ve altın rengi elbisesinin danteli bileklerinin etrafında bir helezon oluşturarak kıvrıldı. "Jason! Jason! Jason!" Kendini onun kollarına attı.

Jason'ın omzundan tebrik eden kalabalığın arasından kendine doğru gelen Evan'ı gördü.

Jason, Grace'ten uzaklaşarak resmi bir şekilde Evan'ın elini sıktı. "İyi yaptın, dostum. Büyük bir cesaret örneğiydi. Tebrikler."

Evan başını iki yana salladı. "Bunu çok daha uzun bir zaman önce yapmalıydım. Özür dilemek ve sana teşekkür etmek istiyorum... biliyorsun, her şey için. Üzgünüm. Temiz bir sayfa açalım mı?"

Jason gülümsedi ve Evan'ı kendini doğru çekerek sarıldı. "Elbette."

Tom ile Ben yanlarına geldi, Evan onlara bakarak durdu; Grace, Evan'ın gergin olduğunu görebiliyordu.

Tom sırtarak Evan'a sarıldı. "Buraya gel, seni koca salak. O iğrenç tişörtü almandan bunu anlamalıydım."

Ben, Tom Evan'ı bırakıncaya kadar beceriksizce bekledi, daha sonra elini uzattı. "İyi yaptın, dostum." Evan elini sıkmak için uzandı. "Ah, ne olacak, gel buraya!" Ben koca cüssesiyle Evan'a sarıldı.

Grace, Evan'ın yüzünde beliren rahatlamayı izlemekten büyük bir keyif alıyordu ki İngilizce sınıfından Tony çıkageldi. Evan'a dikkatle bakıyordu.

Evan duraksadı. "Sen iyi misin, Tony?"

Tony olumlu bir şekilde başını salladı ve doğrudan Evan'ın gözlerine baktı. "Dans etmek ister misin?"

Grace Evan'ın yüzündeki kafası karışmış ifadeyi görebiliyordu – sonra bu ifade değişerek durumu anladığını belli eder bir şekle büründü. Kocaman bir gülümseme yüzünü aydınlattı. Bu teklife inanamıyormuş gibi, "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Elbette, neden olmasın ki? Sanırım bu sırlara-elveda gecesi ve neden bütün dikkatleri senin çekmen gerektiğini anlamıyorum. Senin için ne kadar uzun zamandır beklediğimi bir ben biliyorum." Tony dans pistini gösterdiği bir jest yaptı. "Sahnedeki o performansından sonra korkmaya başladığını söyleme."

Tony ve Evan tarafından dikkatleri dağıtılan Jason ile Grace, kendilerine doğru gelen tehlikeyi son anda fark etti.

Jason, "Ben iyisi mi kaybolayım," diye fısıldayarak Grace'in elini bıraktı.

Grace Jason'ın elini hemen geri yakaladı. "Sakın bir yere kaybolmaya kalkma! Artık tanışma zamanınız geldi, Jason."

"Grace! Grace!" Annesi, yanardağdan fırlamış bir ejderha gibi kalabalığı yararak yanına geldi, babası da peşindeydi.

Önünde upuzun sarı tüller belirince, Grace bariz bir şekilde kendini kontrol etmeye çalışarak, "Tanrım, gerçekten de balo elbisesini giymiş," diyerek iç çekti.

Annesi sık nefesler alarak öfke saçan gözlerini Evan'a yöneltti. Parmağıyla smokinine vura vura "Sen," diye söze başladı. "Sen bir yalancı ve tam bir yüz karasısın ve... ve... kızımı bir daha *asla* göremeyeceksin. Zavallı ailen için ne kadar da büyük bir şok, özellikle de kariyerinde o kadar yükselmiş baban için. Senin Grace'le baş başa dışarı çıkmaya izin verdiğimi düşündükçe... sana *güvendiğimi*..."

Evan sırtıtarak, "Şey, bir de olaya iyi tarafından bakın," dedi. "Grace daha emin ellerde olamazdı."

Jason, Grace ve Tony kıkırdama isteklerini bastırma-ya çalıştılar.

"Hadi, Tony, gidip dans edelim." Evan ve Tony uzaklaştı.

Annesi döndü. Jason'a buz gibi gözlerle bakarak, "Yine sen," dedi. "*Sen* de kim oluyorsun?"

Grace bir anda patladı. "Jason'la böyle konuşmaya nasıl *cüret* edersin? Nasıl? Daha önce hiç konuşmadığın birine nasıl böyle davranabilirsin? O benim erkek arkadaşım, anne, altı aydır birlikteyiz ve o..." Grace kolunda Jason'ın elinin rahatlatıcı temasını hissetti.

"Ben Jason Roberts. Defne Ağacı'nda aşçı yamağı olarak çalışıyorum. Tanıştığımıza memnun oldum." Elini uzattı.

Grace'in annesi gözleri çakmak çakmak bakıyordu. "Aşçı mı? Aşçı mı? Doug, Doug..." Grace'in babasını ileriye doğru itti. "Grace, baban da ben de hemen şimdi eve gelmeni istiyoruz. Balo Kraliçesi fiyaskosunu pazartesi günü Bayan Keane'le görüşerek hallederiz. Eğer Oxford'a gidene kadar evden çıkabileceğini sanıyorsan yeniden düşün. Ve..."

Doug..." Jason'ı işaret etti. "Bu çocuğa gitmesini söyle, lütfen, bir daha asla kızımızı göremeyeceğini de belirt. Sanki bir... bir mutfak çalışanıyla görünmek istermiş gibi."

"Hayır."

Annesi, Grace'in babası bir anda doğrulup dik bir şekilde durmaya başlayınca durumu anladı.

"Hayır, söylemeyeceğim. Bence Jason oldukça kibar bir genç adam gibi görünüyor ve Defne Ağacı'nda çalıştığına göre epey yetenekli de olmalı. Orası mükemmel bir restoran. Jason, Grace'in arkadaşlarını iyi seçtiğine hiç şüphem yok. İzin ver de elini sıkayım."

Annesi ağzını açtı, sonra tekrar kapattı – bir şey söylemesine fırsat kalmadan babası konuşmaya devam etti: "Ayrıca Evan şu an dans pistinde çılgınca eğleniyor olmasa onun da elini sıkardım. Yaptığı şey çok kolay olmasa gerek, onun ve Grace'in davranışlarının altında yatan sebepleri çok iyi anlıyorum. Fakat artık, daha fazla yalan olmasın. Hiçbirimiz için. Anlaşıldı mı?"

Grace kollarını babasının boynunda birleştirerek sıkıca sarıldı. "Kesinlikle anlaşıldı. Teşekkürler, baba," diye fısıldadı.

Annesi boğulurcasına, "Buna nasıl cüret edersin!" dedi. "Grace için en iyisinin olmasını istemiyor musun? Sana söylüyorum, Evan ve Jason balodan sonra vereceğimiz partiye davetli değiller. Grace bizi kandırdıktan sonra kimse değil. Parti iptal oldu."

Babası kararlılıkla, "Hayır, olmadı," dedi. "Orası benim de evim, parasını ben ödüyorum ve partiye kimi istersem çağırırım. Jason ve Evan gelmek isterse başımızın üstünde yerleri var. Bu Grace'in tüm arkadaşları için

geçerli. Artık kızımızın kendi hayatını yaşaması, kendi hayallerine sahip olmasının zamanı geldi. O artık küçük bir kız değil. Sanırım bugün kendi sesini buldu. Artık onun yuvadan uçmasına izin vermemiz gerekiyor.”

Annesi tiz bir sesle “Doug!” diye bağırdı. “Senin sorunun ne?”

“Ben de kendi sesimi bulmuş olabilirim, hayatım. Biraz geç oldu – fakat ne derler bilirsin. Geç olsun da güç olmasın. Şimdi dön ve kapıya doğru ilerle limon şerbetim. Kısa zamanda birçok insan parti için kapımızda olacak.”

Grace, annesi ağzını Japon balığı gibi açıp kapamaya devam ederek süklüm püklüm dönüp de kapıya doğru uzaklaşırken büyülenmiş bir şekilde izledi.

Grace kollarını Jason’a doladı. “Hislerine karşı yeterince duyarlı davranmadığım için üzgünüm...” dedi.

Jason, Grace’i daha da yakınına çekti. “Hayır. *Ben* özür dilerim. Sana yeterince güvenmedim, asla annene karşı çıkabileceğini düşünmedim. Fakat yanılmışım! Muhteşemdin. Son bir kez dans etmek ister misin?”

Grace Jason’ın kollarında kayboldu.

Jason, kulağına, “Seni öperdim, fakat...” diye fısıldadı.

“Fakat ne?”

“Sadece *resmi* Balo Kraliçelerini öpüyorum.”

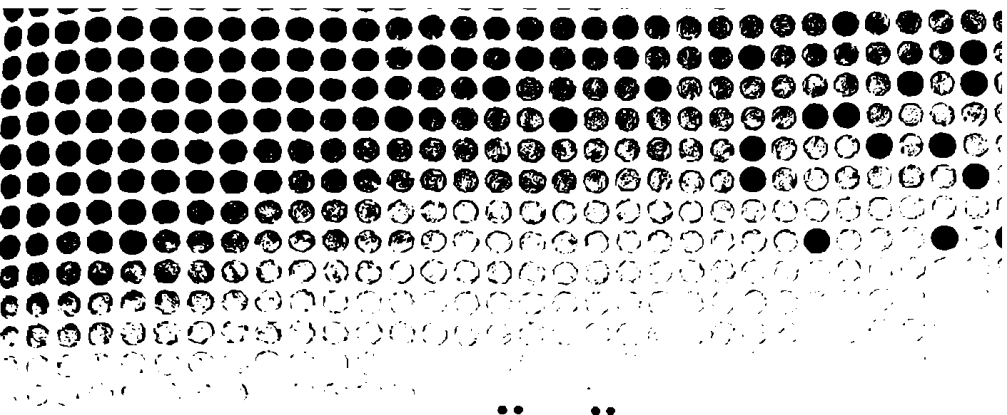
“Kapa çenen!” Grace kikirdedi.

“Peki, ne oldu?”

“Çok uzun bir hikâye.”

“Anlatsana.”

Fakat Grace henüz ağzını açamadan Jason’ın dudakları kendininkilerle birleşti ve kalbi özgür kalmış bir kuşmuşçasına sevinçle attı.

31. BÖLÜM

Kristyn

19:51

Kristyn kaçarak uzaklaştı. Kendini dışarıdaki otoparkta buldu. Her şeyin sonu gelmiş gibi hissediyordu.

Otoparkın yanındaki duvara oturup utanç içinde bir öne bir arkaya doğru sallanmaya başladı.

Bunun son olduğunu biliyordu. Okuldan herhangi birini bir daha görebileceğine dair umutlarının sonuydu.

Sahnedan kaçarak inerken, Lindsay'nin Lexie'ye fısıldadıktan sonra nasıl güldüğünü görmüştü.

Şu an saygı duyduğu herkes – Evan, Grace, Jason. Hepsi ondan nefret ediyor olmalıydı. Şimdiye dek diğer herkese ne yaptığını anlattıklarından emindi. Onları suçlayamıyordu. Berbat ve acımasızca davranmıştı.

Zamanı geri almak için her şeyini verirdi. Lindsay gibi birinin bile masasındaki kırıntıya muhtaç, daima ilgiye

aç bir fare olduğu günlere dönmeye dahi razıydı. Bir fare. Lindsay kesinlikle ondan böyle bahsediyor olmalıydı.

Şimdi kuaför salonundaki o işi kabul etmesi gerekcekti. Üst düzey bir koleje gitmesinin imkânı yoktu. Okuldan kimsenin yüzüne bir daha bakamazdı, her gün onları görmeye katlanamazdı, hepsi ne yaptığını bilerek ona bakardı – bu gerçek bir işkence olurdu. Stil Evi gerçekten istediği bir şey değildi – fakat geriye neresi kalmıştı ki? En azından annesiyle babası koleje gitmek ve modacı olmak hakkında konuşmayı bıraktığı için sevinirdi. Jessie zaten hep ona bunun aptalca bir fikir olduğunu söylüyordu. Kristyn iç geçirdi. İşte bu oydu – aptal. Hayal kurmayı bırakıp ne olduğunu kabullenmenin vakti gelmişti: sıradan, yeteneksiz, aptal, acımasız...

Bir ses usulca, "Hey, Kristyn," dedi.

Başını kaldırarak yukarı baktı? "Jessie? Burada ne yapıyorsun?"

"Seni bulmaya geldim. Burada olabileceğini söylediler. Sana söylemem gereken bir şey var. Önemli bir mesele. Stil Evi hakkında."

Kristyn gülümsemeye çalıştı. Kendi kendine, *Bencilce davranmayı bırak ve minnettar ol*, dedi. "Çıraklık işi hâlâ müsaitse elbette kabul ederim. Teşekkürler, Jessie."

Ablası iç çekip elini tuttu. "Bak, Kristyn, o işi istemediğini biliyorum."

Kristyn güçsüzce, "İstiyorum. Gerçekten istiyorum," diye itiraz etti.

"Hayır, istemiyorsun, seni yalancı. Hiç istemedin. Anemi, babamı ve seni orada çalışman için sürekli zorladım çünkü... çünkü..."

“Çünkü ne?”

“Çünkü, bariz bir şekilde orada çalışmak istemiyor olmanın, oranın senin için yeterince iyi olmadığını düşündüğün anlamına geldiğini sandım. Sanki benim yaptığım iş yeterince iyi değilmiş gibi – biliyorsun, sonuçta bir kuaförde çalışıyorum.”

“Fakat sen yaptığın işi seviyorsun – şehirdeki en iyi stilist sensin!”

“Biliyorum. Bunu tüm kalbimle seviyorum – çünkü yaptığım işten hoşlanıyorum. Bu işte iyiyim de. Sanırım her zaman büyük, başarılı ve en sevilen evlat olmak istedim – fakat her zaman senin benden daha zeki olduğunu biliyordum. Ayrıca, moda konusunda gerçekten yeteneklisin. Salonda Fallon’un stilistinin yanında çeneni kapalı tutamadığın zaman bunu anladım. O seni dinledi. Ve her önerini uyguladı.”

Kristyn nasıl rafları karıştırdıklarını, giysileri çıkardıklarını, aksesuarlarla eşleştirdiklerini hatırladı – gerçekten de çok eğlenceliydi. Daha sonra Fallon ona nasıl teşekkür edebileceğini sormuştu, Li de müdahil olarak elbisesinin başına geleni anlatmıştı, sonra da... Başını eğip üstündeki güzel elbiseye baktı. Şey, ne de olsa artık bir önemi yoktu, değil mi?

“O an bambaşka bir Kristyn gördüm. Kendine güveniyordun. Kendi sevdiğin şeyi yapıyordun. O zaman koleje gitmen gerektiğini anladım. Eve gidip bizimkilerle konuştum, uzun sürse de beni dinlediler ve durumu kabul ettiler.” Jessie gözleri ışıldayarak ona baktı. “Buna ne dersin, ha? Koleje gidecek, modacı olacak ve ablanı çok geride bırakacaksın. Ünlü olduğun zaman benim stilimle ilgilen-

meye devam edeceğine söz verir misin?"

Kristyn başını iki yana salladı.

"Ne? Başını niye öyle sallıyorsun? Sevinçten havalara uçacağını düşünmüştüm!"

"Yapamam. *İstemiyorum*. Koleje gidemem."

Jessie'nin gözleri duyduklarına inanamayarak açıldı. "Benimle alay mı ediyorsun? Sürekli bunun hakkında konuşuyordun."

"Fikrimi değiştirdim."

Jessie derin bir nefes aldı. "Peki. Koleje gidip modacı olmak *istemediğini* söylüyorsun. Gerçekten yetenekli olduğunu ve koleji bitirdiğinde seni işe alacağını söyleyen Fallon Fernandez gibi biriyle çalışmak da istemiyorsun. Benim kuaför salonumda çırak olarak çalışmak *istiyorsun*, yani ilk gündeme geldiği anda nefret ettiğini açıkça belli ettiğin o işte."

Kristyn bir aptal gibi başını sallayarak bunu onayladı.

Jessie'ye gına gelmişti. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Şu an açık bir pozisyon yok, dolayısıyla salonda çalışmaya dair yeni hayalin beklemek zorunda." Kız kardeşini dikkatle inceledi. "Sana ne oluyor bilmiyorum. Bunu daha sonra konuşabiliriz. Belki arkadaşların aklını başına getirir," dedikten sonra, elleri ceplerinde uzaklaştı.

Kristyn ağlamak üzereydi. Koleje dair kurduğu hayal uzanınca tutabileceği kadar yakınındaydı... fakat bunu yapamıyordu. Şu an olmazdı. Bu mümkün değildi. Hızlıca yanına gelen Grace ve Jason'ı görünce panikle irkildi – başını eğdi ve bir kertenkele olmayı diledi.

Grace duvarda yanına otururken, "Merhaba, Kristyn," dedi.

Kristyn'in gözyaşlarını engellemeye çalışırken içi acıyordu. "Çok üzgünüm, Grace. Başka ne söyleyebilirim bilmiyorum. Çok kötü davrandım. Benden nefret edilmesini tamamıyla hak ediyorum. Gerçekten de ediyorum. Ben... çok kıskançtım. Ve bu bir bahane değil. Sen bunu hak etmemiştin."

Grace sakince, "Hayır, hak etmemiştim," dedi. "Fakat sana bir teşekkür borçluyum."

Kristyn, yanlış duyduğunu düşünerek, "Ne?" diye yanıtladı.

"Sana bir teşekkür borçluyum. Sahnede bir şey söylemek zorunda değildin, buna karşın yine de söyledin. Herkes de bunun sana neye mal olduğunu gördü. Çünkü dürüsttün ve sonunda doğru şeyi yaptın, bu sayede Evan da sahnede eşcinsel olduğunu itiraf edebildi."

Kristyn şoke olmuş bir şekilde Grace'e baktı.

Grace, "Evet," diyerek başını onaylarcasına salladı. "İtiraf etti. Bunu bütün okulun gözleri önünde yaptı. Eğer sen önyak olmasaydın bunu yapamazdı. Böylece bana bir iyilik yaptın. Beni büyük bir yükten kurtarmış oldun!" Grace güldü. "Sayende nihayet tüm dünya Jason'la aramdaki ilişkiyi öğrenebilecek."

Kristyn gülümsemeyi başardı. "Senin için gerçekten mutlu oldum. Seni daha önce aramaya çalıştım, Jason, gelip Grace'le barışmanı istiyordum, fakat..."

"Telefona bakınca gördüm, ama zaten buraya doğru yola koyulmuştum bile. Yine de teşekkürler..."

Grace ayağa kalktı. "Bak, üzgün olduğunu biliyorum. Herhangi biri ne kadar kötü hissettiğini görebilir. Bizimle birlikte içeri gel. Kimse tam anlamıyla ne olduğunu bil-

miyor – Evan hariç, ki o da sana borçlu sayılır. Sil baştan başlayabilir miyiz?”

Kristyn bunun bir rüya olduğunu düşündü. Tüm kalbiyle, “Evet,” dedi. “Lütfen.”

“Gel o zaman – herkesin bahsettiği büyük sürprizi çıkarmak istemiyorum.”

Ana salondaki sıcak ve gürültülü ortama geri girdiklerinde, yüzü öfkeden çarpılmış olan Lindsay çıkageldi. Kristyn’i kolundan tutup sertçe kenara çekti.

Grace, “Hey!” diyerek itiraz etti.

Lindsay Kristyn’le burun burunaydı. “Jed’e ne demeye bugün sınavda kopya çektiğimi söyledin?”

Kristyn’in kafası karışmıştı. “Neden bahsettiğini...”

“Bilmiyormuşsun gibi davranma. Söyleyen senden başkası olamaz. Jed’in canı çıkana kadar çalıştığı ortaya çıktı ve belli ki ‘hile yapan kızlardan hoşlanmıyormuş.’ Seni arkadaşım sanıyordum, seni inek, senin için yaptığım onca şeyden sonra beni doğrudan pisliğin içine attın...”

Grace aralarına girdi. Sakince, “İzin verirsen,” dedi. “İki hatan var, Lindsay: Bunların ilki, Kristyn’in artık senin arkadaşın *olmaması*, ikincisiyse senin onu kullanmaktan başka bir şey yapmamış olman...”

Lindsay, “Oh, öyle mi?” diye patladı. “O zaman şuna cevap ver, başka kim o kâğıdın bende olduğunu biliyordu. Tabii ki Lexie hariç, o benim *gerçek* dostum. Ondan başka kim?”

“O benim.” Grace gülümsedi. “Belki telefonda konuşurken yaptıklarını o kadar yüksek sesle anlatmamalıydın. Çok, şey... düdük gibi bir sesin var.”

Grace ve Jason, kollarına girip Kristyn’i kararlılıkla

dans pistine doğru sürükledi.

“Bu arada, o elbisenin içinde muhteşem görünüyorsun. Dior mu?”

Kristyn onaylayarak başını salladı. “Bugün şanslı günümdeydim.”

Grace kaşlarını kaldırdı. “Belli oluyor! Bu harika. Bir giysiyi nasıl kullanacağını biliyorsun. Bir ara birlikte alışverişe çıkmalıyız. Kendime uygun bir şeyler bulmakta hep zorlanıyorum. Belki bana yardımcı olabilirsin, ne dersin?”

“Elbette.” Kristyn artık rüya gördüğüne oldukça emindi. Grace, Jason, Tom, Charlotte, Alex, Ben, Zoe, Evan ve Tony’le, okulda gerçekten hoşlandığı herkesle beraber dans ediyordu. Ve hiçbiri ondan nefret etmiyordu.

Tarih sınıfındaki bir çocuk ona giderek yaklaşıp dans ediyordu. Umutla, “Grace’in balo sonrası partisine geliyor musun?” diye sordu.

Grace, Kristyn’e göz kırparak, “Elbette geliyor!” diye bağırdı.

Alex, “Harper Lisesi’ndeki son gecemiz!” diye bağırdı. “Ver elini kolej!”

Kristyn gülümsedi. Bu dans bittiğinde ablasına bir mesaj atması gerekecekti.

DÖRDÜNCÜ KISIM

Gecenin Sonu

32. BÖLÜM

Leigh

20:30

“Koltuk değneği mi? Bunu yapmak zorunda mıyım, baba?”

“Evet – ayak bileğini burkmuş, el bileğini de zedelemişsin.” Leigh’in elbisesine uyması için mavisini seçtiği koltuk değneğinin demirine pat pat vurdu. “Sadece sonuna yetiştirebilecek de olsan, baloya gitmene izin verdiğim için bile şanslısın. Gerçi bütün heyecan şimdiye bitmiş olmalı...”

Leigh, Owen’ın omzuna dayanarak iç çekti. “Balo hakkında hiçbir şey şu an çok da önemli görünmüyor. Ben siz de idare edebilirler. Her şeyin iyi gideceğine eminim.” Durdu ve bir kahkaha attı. “İyi! Şu ağzımdan çıkana da bakın!”

Babası Owen’a baktı. “O zaman, bir taksi çağırayım mı?”

Owen gülümsedi. "Gerek yok, Doktor Kowalski – ben bir şey ayarladım."

Odaların önünden geçerek çıkışa doğru topallarken yansımasına baktı. Bir hemşireden biraz iplik almıştı; bu sayede elbisesi o kadar da yırtık pırtık görünmüyordu, en azından en büyük yırtığı dikebilmişti. Tamamen kurumuş ve makyajını yeniden yapmıştı. Charlotte'un yaptığı kadar iyi olmasa da artık bu o kadar önemli değildi. Her türlü iş görürdü! Böyle düşününce yine güldü. Gerçekten böyle mi düşünmüştü? Ve saç, kuaför salonunda yapılan o pahalı saç stili, yağmurla birlikte yok olmuştu. Tuvaletlerdeki el kurutucunun altında başını eğip saçlarını ters çevirmiş ve taramıştı.

Owen'a, "Bu gece olmam gereken muhteşem yaratık olmadığım için özür dilerim," diyerek iç geçirdi.

"Şaka mı yapıyorsun? Harika görünüyorsun. Saçının böyle açık olmasını seviyorum; uzun, parlak ve doğal görünüyor. Bir prenses gibi görünüyorsun." Otomatik kapılar yağmur tarafından temizlenmiş bir manzaraya açıldı. Bina günbatımının erken vakitlerinin getirdiği pembe ve altın rengi ışıklarla aydınlanıyordu. Leigh bulunduğu yerde büyülenmiş bir halde kalakaldı.

"Ve prenseslere ne olur bilirsin..." Owen gülümsedi. Acil servisin dışında, uzun yeleleri salınan, koşum takımlarından gümüş ziller sarkan iki gri at tarafından çekilen bir fayton duruyordu. Faytonun mavi üniforma giymiş sürücüsü aşağı inip faytonun kapısını açtı.

Owen sırtarak, "Balo zamanı geldi, Leigh," dedi ve elinden tutarak faytona binmesine yardımcı oldu.

Leigh coşkuyla çığlık attı. Dünyadaki en şanslı kız

oydu. Sadece baloya gittiği için değil, daha önceki kötü davranışlarına rağmen hâlâ ona değer veren birine sahip olduğu için.

Baloya vardıklarında en hoşuna giden şey, mükemmel bir Hollywood Geceleri ambiyansı olması ya da herkesin onu kutlayarak gelmiş geçmiş en iyi balonun bu olduğunu söylemesi değil, arkadaşları tarafından hoşça karşılanmaktı. İnsanlar içten bir endişeyle ya da iyi olduğunu öğrendiklerinde neşeyle onu karşıladı. Önemli olan da buydu. İnsanlara ve arkadaşlarına değer vermek.

“Unuttum,” dedi.

Owen, “Neyi unuttun?” diye sordu.

“Bütün o listeler, çizelgeler. Onlara en önemli şeyi koymayı unuttum.”

“Neyi?”

“Arkadaşlarımı. Ailemi. Seni.”

Owen elini sıkıca tutup Leigh'i öptü.

Her şey iyi olacaktı.

“Leigh! Leigh! Aman Tanrım! Sana ne oldu? İyi misin? Endişeden deliye döndüm!” Normalde sakin olan Charlotte, panikten neredeyse histerik bir hal almıştı.

“Panikleme – ben iyiyim. Merdivenden düştüm. *Sen* nasıl oldu da geldin? Fikrini değiştirmeni ne sağladı? Seni gördüğüme çok, ama çok mutluyum. Her ne kadar senin yıldızını asarken düşmüş olsam da.”

“Ah, olamaz. Bu çok fena. Fakat niye? Neden en başından benim için bir yıldız yaptın ki?”

“Çünkü burada olmanı istedim, sadece bir fotoğrafta olsan bile.”

“Hepsi bu mu?”

Leigh’in kafası karışmıştı. “Evet. Neden ki?”

“Sen, şey, beni buraya getirmek için bir şey *yapmadın*, değil mi?”

“Bir şey yapmak mı? Hayır. Sen neden bahsediyorsun?”

Charlotte biraz gevşemiş gibiydi. “Hiçbir şeyden.” Sonra yine Leigh’e doğru eğildi. “*Emin* misin?”

“Seni buraya getirmek için yaptığım tek şey çok içten bir şekilde bunu istemektir. Bu dileğim de gerçek oldu. Özür dilerim, Charlotte – tam bir aptal gibi davrandım ve kötü bir arkadaş oldum. Baloyla hiç alakan olmadığını biliyordum, buna saygı duymam gerekirdi.” Suratını astı. “Beni affedebilecek misin?”

Charlotte Leigh’e sarılarak fısıldadı: “Baloyla sandığından daha içli dışlı olmuş olabilirim...”

Leigh şaşkınca baktı. “Sen neden bahsediyorsun?”

Charlotte, Ben’i işaret etti. Ben! Uzun koyu renkli kıvrıcık saçları şık bir şekilde kesilmişti, üstüne oturan gömleği, papyonu ve smokiniyle onu tanımak zordu.

“Vay! Ona ne oldu? Bambaşka biri olmuş.”

Tom yanlarında belirdi. “Benim sayemde. Fakat en büyük sürpriz bu değil. Saat kaç? Neredeyse zamanı gelmiş olmalı.”

Leigh gözleriyle kalabalığı taradı. “Neyin zamanı?” Sonra Charlotte’un kolunu yakaladı. “Tanrım – şu Zoe mi? Neden Lindsay ile Lexie arkasında durmuş kıkırdıyor?”

“İzlemeye devam et Leigh. Sadece izlemeye devam et.”

Zoe eski filmlerdeki yıldızlara benziyordu. Saçları kısalmıştı, hafifçe dalgalıydı, çok parlak ve hoş duruyordu.

Dudaklarındaki koyu kırmızı ruj yumuşak solgun teniyle çok uyumluydu, Charlotte'un alametifarikası olan kedi gözü şeklinde sürülmüş eyeliner sayesinde yeşil gözleri iyice belirginleşmişti. Zoe eski moda gece elbisesine oldukça uyan payetli çantasını açtı, bir kart çıkardı ve gence onu açıp okudu. Arkasındaki Lindsay gülmekten yerlere yatıyordu.

Zoe saatine baktı, başını dikleştirdi, Alex ve Chris'in dans ettiği dans pistine doğru emin adımlarla yürümeye başladı.

Lindsay, Lexie'yi dürterek, "Gerçekten de yapacak!" dedi. Fakat Zoe, Chris'in yanından onun farkına bile varmadan geçip Ben'e doğru gidince yüzü düştü. Ben orada durmuş ağzı açık bir şekilde Zoe'ye bakıyordu.

Ben bayılacak gibiydi, fakat Zoe ona her ne söylediyse etkisi sihir gibi oldu ve büyülenmiş bir ifadeyle Zoe'nin elinden tutup onu dans pistine götürdü.

Leigh, "Kartta ne yazıyordu?" diye sordu.

"*Orijinalinde*, 'Bu kartla, sana çıkma teklif ediyorum. Balodaki son dansı seninle, ama sadece seninle etmek istiyorum. Ne yaparsam yapayım, yanımda kim olursa olsun, lütfen yanıma gel ve benimle dans etmek istediğini söyle. Chris,' yazıyordu."

"Chris mi? Anlamadım."

"Lindsay ile Lexie de anlamadı. Chris'ten Zoe'ye sahte bir çıkma teklifi gönderdiler. Fakat ben ne planladıklarını duydum, Zoe'nin evine gidip merdivene kötü görünüm-lü çiçeklerin yanı sıra bıraktıkları kartı aldım ve, şey... kartları değiştirdim – aynı mesaj, farklı çocuk."

Leigh, "Chris'e gittiğini düşünsene," diyerek donakaldı.

Tom karamsarca, "Biliyorum. Muhtemelen öldü. Sanırım amaç buydu, değil mi? Kabul edelim, Chris, Bay Duyarlı sayılmaz, değil mi?" dedi.

Zoe ve Ben, uzun bir süre daha devam edecek bir soh-bete dalmış gibi görünüyordu. Leigh Charlotte'a sarıldı. "Kocaman bir kalbin var, değil mi? Fakat hâlâ nasıl olup da buraya gelmeye karar verdiğini bilmiyorum. Biliyorum, biliyorum, bana anlatmaya çalıştın, ama ben dinlemedim. Çılgınca olduğunu ve hiçbir şeyin plana uygun gitmediğini biliyorum, fakat senin ve Owen'ın ve tüm arkadaşlarımanın burada olması – önemli olan da bu, öyle değil mi?"

Charlotte ona yine sarıldı. "Tabii ki Leigh. Öyle. Açıkçası, herkesi burada görmek tam bir işkence değilmiş."

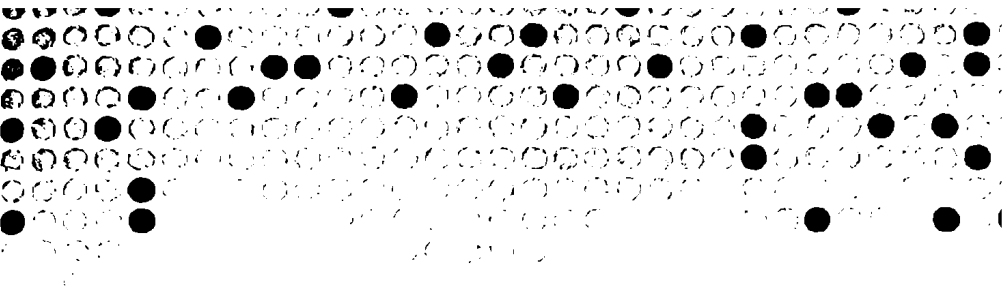
"Söylemiştim."

"Fakat şimdi gidiyorum."

"Ama hâlâ yarım saat var."

"Üzgünüm, fakat gerçekten hiç modumda değilim."

Leigh iç çekti. "Ama büyük sürprizi kaçıracaksın."

33. BÖLÜM

Charlotte

20:45

Çıkışa doğru giderken, her şey olması gerektiği gibi gittiği için Leigh adına sevinmişti. Fakat Charlotte için gece bitmişti, arkadaşları yüzünden orada istediğinden çok daha uzun bir süre kalmıştı. Dürüst olmak gerekirse, kafasını dağıtmayı başarmışlardı, yine de hâlâ umuyordu ki... ama artık ummuyordu da.

Gizemli çocuğu tamamen yanlış anlamış ve büyük bir hata yapmıştı, aynı şekilde şarkılar yazabileceğini de düşünmüştü. Ne kadar da komik! Artık çocuğun ona çok da ilgi göstermediğini biliyordu. Aralarındaki bağlantıyı hissettiğine nasıl da emindi. Tam bir aptal gibi davranmıştı. Şarkı yazarlığına gelince... belli ki o konuda da çok iyi değildi, sadece öyle olduğu hayaline kapılmıştı. Balo sonrasındaki partiye gitmeyi reddettiği için kendini kötü

hissetti, ama zaten en başından gitmeye niyeti yoktu. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

“BAYANLAR VE BAYLAR!” Müzik kesildi ve mikrofondan bir ses yükseldi. Sahnede bir davul seti ve birkaç mikrofon görüldü.

Charlotte dönerek Leigh’in yardım alarak sahneye çıkışını ve hoparlörden gelen sesin sahibinin yanında duruşunu izledi. Sesin sahibini anında tanıdı: Amerika’daki en büyük plak firması Starlight’ın başındaki dev Rob Harrison. O burada ne yapıyordu?

“Öncelikle, bu gecenin sürpriz olayına hoş geldiğinizi söylemek istiyorum.” Bir zarf çıkardı. “Starlight şarkıcı-şarkı yazarı yarışmasının İngiltere ayağının sonucunu bugün burada açıklayacağız ve ABD’nin en yeni ve büyük gruplarından biri kazanan şarkıyı bu gece burada çalacak. Birkaç dakika önce MTV’de canlı yayına başladık.”

Üçgen alkıştan yıkılıyordu, ama Charlotte’un kalbine bir ağırlık çökmüştü. Baloya gelmesi için kandırılmakla ve gerçekten hoşlandığı tek çocuk tarafından ekilmekle kalmamıştı, üstüne bir de katıldığı ve kazanmak için her şeyini verebileceği yarışmanın kazananını açıklayacaklardı.

“Öncelikle size grubu tanıtmama izin verin, ilk şarkıları yarışmanın kazanan şarkısı olacak: Kocaman bir alkış istiyorum... Human Animals!”

Charlotte, gizemli çocuğu dükkândan çekerek uzaklaştıran koyu renkli saçlara sahip diğer çocuğu anında tanıdı. Onun arkasından sahneye gelip eline mikrofonu alan gizemli çocuğu gördüğündeyse aynı anda hem heyecanlandı hem de panikledi.

Çocuk şarkı söylemeye başladı:

*“Hareketlerin hep aklımda,
Sesini duyuyorum,
Gülüştünü tanıyorum.”*

Güçbela nefes alıyordu. Bu *onun* şarkısı mıydı? Gizemli çocuk da Jackson Rivers’tı – Human Animals’ın solisti. Burada neler oluyordu?

Mikrofonu çevirirken, *onun* sözlerini söylerken çocuğun kalabalıkta birini bulmaya çalıştığını fark etti. Kendisi olamazdı, değil mi? Başka bir tarafa baktı. Aynı hatayı tekrarlamayacaktı.

Neden bu konu hakkında daha önceden bir şey bilmiyordu?

Telefonunun titrediğini hissetti. *Tanrım, şimdi olmasın. Kim olabilir ki?*

Annesiydi, sesi heyecandan tizleşmişti. “Kazandın! Kazandın! Bana hiç söylememiştin! Nasıl bana söylemezsin? Kedinin battaniyesinin altında zarfı buldum. Üstündeki tarihe bakılırsa, birkaç gündür orada duruyormuş. Tanrım! Şu an çalan senin şarkın mı? Kim çalıyor? Hayır, söyleme. Tadını çıkar ve bana sonra anlat. Harika, *harika* bir gece geçir. Bunu hak ediyorsun. Hoşça kal...”

“Anne, dur – kapamadan önce...”

Müziğin sesi kesildi ve Jackson konuşmaya başladı. “Bu şarkı Charlotte Lau tarafından yazıldı – kim olduğu hâlâ gizemini koruyor. Eğer bunu izliyorsan, Charlotte, Starlight ile temasa geçmen gerekiyor...”

Annesi yine tiz bir ses çıkardı.

“Anne, dinle. New York’a tüm masrafları ödenmiş bir seyahat hakkında ne düşünüyorsun? Kontratla birlikte ödüller arasında o da var.”

Annesinin çılgılığı Richter ölçeğinin* üzerine çıktı.

Şey, en azından berbat bir şarkı yazarı olduğu konusunda yanılmıştı. Başka konularda da yanılmış olabileceğine dair içinde bir umut yeşerdi.

Leigh sahneden inip yanına geldi. Birçok kişi de aynısını yapıyordu.

Leigh, “Neden bir şey söylemedin?” diye bağırdı. “Seni deli. Neden söylemedin?”

Charlotte güldü. “*Bilmiyordum!* Sana yarışmaya katıldığımı söylemeye çalıştım ama hep çok meşguldün. *Sen* bunun olacağını neden söylemedin?”

“Söyleyemezdim. Plak şirketi sır gibi saklamamı istedi. Şimdi çeneni kapa, Bayan Şarkı Yazarı! Ününün tadını çıkar ve gösteriyi izle.”

Grup nihayet setini bitirdiğinde, solist sahneden bir akrobat gibi atladı. Onunla konuşmaya çalışan yüzlerce kişinin arasından ustalıklıca sıyrılarak yürüdü – ve Charlotte’un önünde durdu. “Merhaba, Bereli Kız. Geciktiğim için özür dilerim. Ses sisteminde bir sorun vardı, bu yüzden geç çıkmak zorunda kaldık. Şarkıyı beğendin mi?”

“O şarkıyı ben yazdım.”

Büyülenmiş bir şekilde Charlotte’a baktı. “Şaka yapmıyorsun, değil mi?”

“Yapmıyorum.”

Ellerinden tutup onu etrafında döndürerek, “Sen bir

* Depremlerin büyüklüklerini ölçen uluslararası ölçüm birimi. (ç.n.)

dâhi olmalısın!” dedi. “En güzel yanıysa... seni burada bulmamı geçtim, ilk randevumuzda seni ektiğime inandığını düşünmekten içim içimi yedi.”

“Randevu mu?”

Bayan Keane, DJ’e bir şarkı daha çalması için izin vermişti.

“Dans etmek ister misin?”

Dans pistine kadar kendisine eşlik etmesini ve kollarını omuzlarına dolamasına izin verdi. Daha önce hiçbir şey bu kadar doğru gelmemiştir.

“Seni yine görebilecek miyim?”

Başını kaldırıp Jackson’ın yeşil gözlerine baktı. “Sen Kaliforniya’da yaşıyorsun.”

“Ah, fakat bil bakalım kayıtlarımızı nerede yapıyoruz?” Yanağını onun yanağına dayayıp kulağına fısıldadığında kalbi neredeyse yerinden çıkacaktı. “New York.” Charlotte’un nutku tutulmuştu, Jackson yüzünü onunkinden çekti. “Hey, çok üstüne gelmek istemiyorum, sonuçta yeni tanıştık, fakat benim için, şey, herhangi bir kızla tanışmak gibi değildi. Sürekli bir sürü kızla tanışıyorum, ama daha önce bir kızla hiç seninle konuşmak istediğim gibi konuşmak istememiştim.”

“Bu doğru.” Yakınlarında bir kızla dans eden saçları koyu renkteki çocuk araya girdi. “Seninle tanıştığından beri çok zor biri haline geldi. Eğer burada olmasaydın grubu falan dağıtacaktı.”

Charlotte, “Seni New York’ta görmek isterim, Jackson River,” diye mırıldandı.

“Hey, adımı biliyorsun demek Bereli Kız – ya da Charlotte Lau mu demeliyim?”

“Elbette adını biliyorum. Hakkındaki her şeyi biliyorum. Sadece nasıl göründüğünü bilmiyordum.”

Jackson, etrafındaki giderek sayıları azalan insanlara baktı. “Balo sevmiyor musun? Buradaki muhteşem olmuş gibi. Herkes çok mutlu görünüyor. Son zamanlarda gördüğüm en iyi balo,” dedikten sonra Charlotte’u nazıkçe öptü ve daha yakınına çekti.

Uzun gibi gelen bir sürenin sonunda Jackson’dan uzaklaşıp etrafına bakındı. Dört bir yanı arkadaşlarıyla çevrilmişti – hepsi de onları gördüğü en mutlu hallerindeydi. “Belki balo o kadar da kötü değildir,” diyerek gülümsedikten sonra Jackson’ın dudaklarını yine kendi dudakları üzerinde hissetti.

34. BÖLÜM

Alex

20:59

DJ romantik bir parça çalıyordu. Chris elini tuttu. “Bana söz verdiğin dans ne oldu?” Göz kırptı.

Bardağını bırakarak Chris’in kendisini kollarına almasına izin verdi.

“Güzel elbise.”

“Teşekkürler.” Chris’in ayaklarına basmamaya odaklanmıştı. Chris’in yüzüne bakarak, “Grup inanılmazdı,” dedi. “Yani, *gerçekten*, değil mi – sen de öyle düşünmüyor musun?”

“Evet. Yani, kim Human Animals’ı sevmez ki? Balo gecesi burada olmaları çok iyiydi.”

“Charlotte’un yarışmayı kazanması da – inanılmazdı, değil mi?”

“Evet, fakat...”

“Evan da – yaptığı çok cesurcaydı.” Alex çenesini kapa-
ması gerektiğini biliyordu ama ağzı bunu umursamıyor
gibiydi.

Chris omuz silkti. “Garip. Muhtemelen bunca zaman-
dır benden hoşlanıyordu. Umarım bana karşı bir hamlede
bulunmaz...” Alex’e baktı. “Hazır hamlelerden bahsetmiş-
ken...” Giderek yaklaştı.

Alex artık ilk öpücüğünün sürpriz bir Starlight du-
yurusu tarafından sekteye uğratılmayacağını biliyordu.
Gözlerini kapadı ve ağzını en uygun olduğunu düşündü-
ğü pozisyona getirmeye çalıştı – fakat bunun yerine, ağ-
zından “Sadece güller için teşekkür etmek istemiştin,”
sözleri çıktı. *Kahretsin, benim sorunum ne?*

Chris geri çekildi. “Ne?”

“Güller. Biliyorsun. Hani resim dersinde onları sevdi-
ğimi söylemiştim.”

“Ha?”

Alex geriye doğru bir adım attı. “Şey, evet, bana gön-
derdiğin o çıkma teklifi... kırmızı güllerle ‘BALO?’ yazı-
yordu.”

Chris başını geri atarak güldü. “Ciddi misin? Bu ne
kadar da ezikçe! Bunu yapanın Evan olmadığına emin
misin? Onun türünden birinin yapacağı bir şeye benzi-
yor.”

Alex ne dediğini anlar anlamaz Chris’in kollarından
kendini kurtardı. “Ne demek istiyorsun? ‘Birine neyin ho-
şuna gideceğini düşünecek kadar değer vermekten’ mi?
Tanrım – Tom haklıymış: Sen tam bir öküzsün.”

“Hey!” Chris kolunu tuttu. “Senin de bunu istediğini
sanmıştım. Eğer istediğin buysa sana bir sürü nergis alı-

rım – şimdi, hadi ama...” Kolunu yakalamaya çalıştı.

Fakat Alex daha hızlıydı. “Gül, seni salak!” dedi.

Aniden kendisini sarmalayan iki sıcak kol hissetti ve kulağında bir ses duydu. “Kırmızı güller, değil mi? Onlar en sevdiklerin.”

Tom’un koyu kahverengi gözlerine baktı. “Sen!” dedi.

Chris, “Hey!” diye bağırdı. “Ne yapıyorsun? O benimle beraber.”

Tom, “Artık değil,” diyerek Alex’i daha da yakınına çekti.

Chris dayılanacak gibi oldu – fakat Tom ondan daha uzundu ve çok daha formdaydı, bunu fark edince geri çekildi.

Alex de arkasından, “Ayrıca, ben kola istemiştim,” diye bağırdı.

Tom, “Kola mı?” diye sordu. Alex başını göğsüne dayamıştı.

Gülümseyerek, “Önemli değil,” dedi. Sonra cesaretini toplayıp sordu: “Neden böyle bir şey yaptın ki?”

“Sence neden, Sherlock?”

Kafasını Tom’un omzuna gömdü. “Söylemek istemiyorum. Her şeyi yanlış anladım. Ben Aptallar Şehri’ndeki en aptal kızım. Yine yanlış anlamaktan korkuyorum.”

“Yanlış anlamazsın.”

“Peki. Ne zamandır bunu fark edemeyecek kadar aptalca davranıyordum?”

Tom kafasını kaşıdı. “Ah, çok uzun süredir değil, sadece EZELDEN BERİ. Asla bu noktaya gelemeyeceğimizi düşünmeye başlamıştım. Güllerin işe yarayacağından emindim.”

"Fakat beni Paddington tulumuyla burnumdan yağ damlarken görmek seni soğutmadı mı?"

"Ama o çok *tatlı* bir burun," diyerek onu burnunun ucundan öptü.

Alex rüya gördüğünü düşündü – hayatındaki en muhteşem rüyaydı. "Ben... ben senin Charlotte'tan hoşlandığını sanmıştım." Jackson'ın kollarında kaybolmuş Charlotte'a baktı.

"Ne? Hayır, öyle değil. Ona Ben ve Zoe konusunda yardımcı olmamı istedi. Belli ki bu iyi bir plandı, ikisi de nihayet ruh eşlerini bulmuş gibi görünüyor."

"Neden bana çiçekleri gönderenin sen olduğunu en başından *söylemedin* ki?"

"Ne? Öyle yaparak utancımı daha da mı artırıyordum? Benden gelmiş olabileceklerinin aklının ucundan bile geçmemesi bir yana, üstüne üstlük bir de başka birinden geldiklerinden emindin. Hem de gerçekten tiksindiğim birinden."

Sırıtarak, "O tam bir aptal, değil mi?" dedi.

Tom başını onaylarcasına salladı. "Aynen."

"Ben daha da aptalım. Çok korkunçtu, Tom, söyleyecek hiçbir şey bulamıyordum ve o... çok garipti." İç geçirdi ve Tom'un kollarının kendisini daha sıkı sardığını hissetti. "Kendimi o bana her yaklaştığında beni öpmesini engellemek için bir şeyler söylerken buldum. Sürekli Charlotte ile seni düşündüm." Kıpırmızı oldu. "Tanrım! Bunu söylediğime inanamıyorum."

Tom nazikçe saçlarını okşarken, "Neden?" diye sordu. "Ne yapacağımı sanıyorsun?"

Alex iyice kızardı, kalbi öyle hızlı atıyordu ki Tom'un

elbisesinin üzerinden bile kalp atışını hissedebildiğinden emindi. “Şey... bilmiyorum...”

“Hoşlandığımı kişi hep sendin, Alex.”

“Çok komik... senin hep orada olacağını sanmıştım ve sonra seni başka biriyle gözümde canlandırınca bu fikrimi gözden geçirmek zorunda kaldım. Aptal yanımda Chris'i bırakmasına izin veremedim – ve seni kaybettiğimi sandım. Şimdi her şey o kadar doğru geliyor ki daha önceden ne düşünüyor olabileceğimi merak ediyorum. Bize baksana. Bu gelmiş geçmiş en iyi balo.”

“Alex.”

“Evet?”

“Şimdi konuşmayı keseceksin ve seni öpeceğim. Tamam mı?”

Alex sustu ve gözlerini kapadı. “Tamam.”

Hiçbir şey olmadı.

“Yeniden konuşmaya başlamayacağına söz verir misin?”

Gözlerini kapalı tuttu.

“Söz.”

“Gerçekten söz ver.”

“Gerçekten söz veriyorum.”

“Çünkü tam sana yaklaşıırken hep yaptığın gibi biddi biddi konuşmaya başlamamı istemiyorum.”

Tom parmağını kıkırdamasını bastırmak için Alex'in dudaklarına bastırdı. Alex, etrafındaki odanın yok olduğunu, geriye sadece Tom'la ikisinin kaldığını hissetti. Daha sonra dudaklarını dudaklarının üzerinde hissetti ve bu hiç hayallerindeki gibi değildi – çok, çok daha güzeldi.

Gerçekten de gelmiş geçmiş en iyi balo buydu.

Muhteşem Balo Testleri,
Önerileri ve Aktiviteleri İçin
Okumaya Devam Edin!

BALO PLANLAMA LİSTESİ

Büyük günden önce bu listedeki tüm maddeleri sağlayarak yanlarına birer tik atın, böylece büyük gece için tamamen hazır olabilirsiniz.

- Ulaşım
- Elbise
- Ayakkabı
- Çanta
- Aksesuar
- Randevu (tercihe bağlı)
- Saç
- Tırnaklar
- Makyaj
- Bilet

ACİL DURUM GEREÇLERİ

Bunları unutma! Çantanda acil durum gereçleri için yer aç, neye ne zaman ihtiyacın olacağını bilemezsin.

- Diş ipi
- Nefes tazeleyici şeker
- Yara bandı
- Tel toka
- Peçete
- Dudak parlaticısı
- Ped

BEŞ ÖNEMLİ HAZIRLANMA ÖNERİSİ

1. Hazırlanmaya başlamadan önce doğru dürüst bir kahvaltı yap. Makyajınla uğraşırken ya da saçını yaptırmak için kuaföre koşarken bir şeyler yiyecek zamanı bulamayabilirsin, oysa bütün gece dans edebilmek için enerjik olman çok önemli!
2. Eğer profesyonel yardım alacaksan, manikür randevunu balodan bir gün öncesine, kuaför randevunuysa balo gününün sabahına almalısın. Eğer saçlarında ya da tırnaklarında hoşuna gitmeyecek bir şey yaparlarsa söylemekten çekinmemelisin.
3. Eğer giyinme kuşanma işini evde yapacaksan bunu arkadaşlarınla birlikte yap – öylesi hem daha eğlenceli hem de asla doğru dürüst süremediğin eyeliner konusunda sana yardımcı olabilirler. YouTube o tür şeylerin nasıl yapılacağını öğrenmen için iyi bir kaynak, fakat çok karmaşık bir şeyi seçip de eğlenemeyecek kadar stres altına girmemelisin.
4. Makyajını mahvetmeden elbiseni giyebileceğinden emin ol – eğer bunu başaramıyorsan, makyajını elbiseyi giydikten sonra yap. Eğer önce elbiseni giyersen, lekelenmesini önlemek için pelerin ya da havlu gibi bir şeyle üzerini örtebilirsin.
5. Topuklu ayakkabılarını son ana dek giyme. Başta rahat görünseler de en güzel topuklular bile gece sonunda acı vermeye başlar. Acı verici bu-ayakkabılardan kurtulmam-lazım anını mümkün olduğunca ertelemek için ayakkabıları elinden geldiğince geç giy.

TIRNAKLAR İÇİN ÖNERİLER

Tırnaklarınla kendin mi ilgileneceksin? Bir kuaför salonunda yapılmışçasına mükemmel tırnaklar için önerilerimizi izle.

İlk Aşama: Hazırlık

Ellerini yıka. Daha sonra tercih ettiğin şekle göre (oval, köşeli ya da ikisinin ortasında) tırnaklarını kesip törpüle. Tırnaklarının üstündeki derinin yumuşaması için bir yağ ya da losyon sür, daha sonra bir manikür çubuğu yardımıyla derileri (nazıkçe!) içeri doğru it. El peeling'i kullanarak elini, bileklerini ve ön kolunu ölü derilerden temizle, sonra oje için temiz bir yüzey yaratmak adına ellerini bir daha yıka. Tırnaklarının altını da temizlediğinden emin ol. Tırnaklarında eskiden kalma bir oje lekesi varsa boyamaya başlamadan önce bir aseton yardımıyla onlardan kurtul. Boyama aşaması için ihtiyacın olacak her şeyi kolay uzanabilmek için yakınına al ve dengeli, sabit bir yüzey belirle.

İkinci Aşama: Boyama

Bir tabana ihtiyacın olmayacağını düşünebilirsin, ama taban tırnaklarının daha iyi korunmasını sağlar ve ojelerinin daha uzun dayanmasını, daha düzgün görünmesini sağlar. Aynı zamanda tırnaklarının kurummasını da önler. Oje tabanını tırnaklarına uyguladıktan sonra tam iki dakika bekle, daha sonra ilk kat ojeyi sür. Tırnağının ortasına, üzerindeki derinin hemen üstüne bir damla ojeyi sürerek başla. Bu damlayı önce fırçayla derinin olduğu

yere doğru, sonra da tırnağının ucuna doğru düzgün bir çizgi halinde yay. Yine tırnağının köküne dön, bu sefer sağ tarafına ojesi yay. Daha sonra aynı işlemi tırnağının sol tarafı için de yapacaksın. Fırçayı tırnağının dibine ve yanlarına tamamen ulaştırdığından emin ol. Gözüne yetersiz görünürse endişelenme. Zaten bir kat daha oje süreceksin. İki dakika bekledikten sonra, ikinci kat ojeyi de sür. Gözüne hâlâ yetersiz görünürse, iki dakika bekle-dikten sonra üçüncü katı da uygulayabilirsin. Son olarak, üst tabakayı uygula. Eğer ojelerinin çatlamasını ve yıpranmasını istemiyorsan bu aşamayı atlamamalıydın. Hem bu sayede tırnakların daha parlak görünecek. Sim ya da başka bir tırnak aksesuarı kullanacaksan, üst tabakayı sürmeden önce onu uygula. Üst tabaka onları sabitleyecek ve soyulmalarını engelleyecektir.

Üçüncü Aşama: Bekleme

Küçük bir fırça ya da kürdanı asetona batırıp tırnaklarının kenarlarına sürerek yapmış olduğun olası hataları temizle. Tırnaklarının kuruması için on dakika bekle, sonra dikkatlice kuruyup kurumadıklarını kontrol et. En zor kısmı bu, fakat hiçbir şey mükemmel bir şekilde hazırlanmış tırnaklarını ellerini çok erken kullandığın için mahvetmekten daha kötü değil! Birkaç dakika kuruduktan sonra ellerini buzlu suya sokman ojelerinin kurumasını hızlandırabilir, fakat buz dolu bir kap kullanacaksanız bunu oje sürmeye başlamadan önce hazırladığından emin ol. Beklerken bir film ya da televizyon programı izle. Tırnaklarının tamamen kurduğundan emin olunca, ev yapımı manikürünün tadını çıkarmaya başlayabilirsin!

SAÇ REHBERİ

Elbiseni aldın – fakat şimdi de ona uyacak mükemmel saç stilini seçmen gerekiyor! Baloda giyeceğin elbiseye göre boyun hattını daha iyi gösterecek bir stil seçmene yardımcı olması için aşağıdaki rehberi okuyabilirsin.

Askısız?

Askısız elbiseler çeşitli farklı şekillerde olabiliyor -M yaka, V yaka, düz yaka- ve bu çok yönlü bir model olduğu için, saçlarına pek çok farklı stil verebilirsin. Tepeden toplayacağın bir modelle elbisenin yakasını sergileyebilirsin ya da hiç tokayla uğraşma derdin olmadan saçlarını açık bırakacağın bir model seçebilirsin. Askısız bir elbiseyle saçın için önünde sayısız seçenek olacaktır, yapman gereken tek şey tarzına uygun bir model seçmek!

Tek omuzlu?

Tek omuzlu bir elbise giyecekse, saçını elbisenin omzunun olduğu yanın tam tersi tarafta tutmayı dene. Hafif dalgalar halinde ya da balıksırtı bir örgü şeklinde bir yana doğru ayırdığın saçın elbiseni dengeleyecektir – ve çekilecek tüm grup fotoğraflarında ilginin senin olduğun tarafa kaymasını sağlayacaktır.

İnce askılı?

Saçını geride toplayarak elbisenin askılarına gereken önemi gösterebilirsin. Önden birkaç tutam saçını serbest bırakacağın dağınık bir topuz yüzünü ön plana çıkaracak ve ince askılarının zarif doğasını daha iyi sergileyecektir.

Kalın askılı?

Elbisenin kalın askılarını dengelemek için saçının yarısını toplayacağın bir model dene. Saçlarının yüzünün yanında kalan kısımlarını toplamak kullanacağın tokaları görünür kılar, fakat saçının geri kalanını açık bırakmak tokaların seni boğmasını engeller.

Omuzları kapalı?

Eğer omuzları kapalı bir elbise seçtiysen, bu muhtemelen elbisede seni çeken en önemli şeyin elbisenin kolları olduğunu gösteriyor, demek ki omuzlarının örtülmesini isteyeceksin. Bu saçlarını alçaktan toplaman için mükemmel bir fırsat – böylece elbisenin kollarını daha iyi sergileyebilirsin. Alçaktan toplanmış kıvrıkcık saçlar ya da alçak bir topuz elbisenin yakasıyla güzel ve klasik duracaktır.

Başka bir elbise?

Eğer elbisenin yakasına burada değinmediyse, bu onun eşsiz olduğu anlamına geliyor – elbisenle uyumlu olması için saçınla eğlenceli ve alışılmadık bir şey dene! Elbisenin değişik ve karmaşık askıları varsa kıvrıkcık hale getirdiğin saçlarını tepeden toplayabilirsin, eğer elbisen omzundan düşüyorsa saçlarını açık bırakıp sadece birkaç tutamını örebilirsin, elbisen yüksek yakalıysa ya da boyundan bir askısı varsa kocaman bir topuz yapmayı deneyebilirsin. Ne seçersen seç, eğlenceli olduğundan ve karakterini yansıttığından emin ol, tıpkı elbisende olduğu gibi!

Kısa saç?

İnsanlar genelde kısa saçla yapılabilecek fazla bir şey

olmadığını düşünüyor, ama bu konuda çok yanılıyorlar! Kısa bir saçla elbisenin yakası hakkında endişelenmen gerekmiyor, bunun yerine elbisenin kendisini daha iyi gösterecek bir şeyler deneyebilirsin. Basit ve düz bir elbise mi giyiyorsun? Saçlarını düzleştirip keskin bir şekil ver. Elbisen çok mu ayrıntılı? O zaman saçını kıvrırcık yap ya da dağınık bir model seç, böylece elbisenin ayrıntılarını da daha iyi vurgularsın. Kısa saç aynı zamanda taze çiçekler ya da klips tokalar gibi eğlenceli birçok aksesuar kullanmak için de bir fırsat – dikkat çekici ve kışkırtıcı görünürler!

BALODA YAPILACAKLAR

1. İltifat et ve sana yapılan itirafları da kabul et. Harika görünüyorsun.
2. Annenle babanın seninle birlikte o son berbat fotoğrafı çekmesine izin ver. Bu onlar için de büyük bir gece.
3. Mükemmel bir randevun olsa dahi arkadaşlarıyla takıl. Arkadaşlıklar kalıcıdır.
4. Son dansta gerçekten dans et. Ayakların seni öldürüyor da olsa, sabah bunu yaptığına pişman olmayacaksın.
5. Dik dur. Sağlam bir duruş herkesi kendine daha güvenli gösterir.
6. Fotoğraf çek. Bu geceyi sonsuza kadar hatırlamak için fotoğrafların yardımına ihtiyacın olacak.
7. Hazırlanmak için yeterince vakit ayır. İşlerin aceleye gelmesinden daha kötü bir şey olamaz.
8. Çıkmadan önce bir şeyler ye. Fotoğrafların çekilmesi çok vakit alıyor ve acıkmak istemezsin.

9. Organizatörlere teşekkür et. Bu gece için aylardır hazırlanıyor ve ya eğlenmezseniz diye endişeleniyorlardı.
10. Rahatla. Ne olursa olsun eğlen. Ters giden şeyler, ilerleyen yıllarda güzel birer hikâyeye dönüşebilir.

BALODA YAPILMAYACAKLAR

1. Fotoğraflar çekilene kadar topuklu ayakkabılarını çıkarma – fakat onları bütün gece giymek zorundaymışsın gibi de hissetme.
2. Elbisen üstündeyken domates soslu bir şey yemeye kalkma. Bize güven!
3. Ertesi gün için büyük planlar yapma. Yorgun olacaksın ve bütün gün evde yatasın gelecek.
4. Seni dansa kaldırmak isteyen kim olursa olsun acımasız davranma. Muhtemelen aylardır bunun için cesaret topluyorlardı.
5. Hoşlandığın kişiye seninle dans edip etmeyeceğini sormaktan çekinme. Bu beklediğin an olabilir.
6. Kimsenin elbisesi hakkında acımasızca yorumlarda bulunma. Cidden, bu hiç hoş bir davranış değil.
7. Baloya üç saatten kısa bir süre varsa manikür yaptırma. Yoksa bozulur.
8. Bir randevun olmamasını kafana takma. Arkadaşlarla gitmek de bir o kadar, belki daha bile fazla eğlencelidir!
9. Ünlü biri gibi görünmediğin için endişelenme – ünlüler bile gerçek hayatta mükemmel görünmüyor.
10. Kimsenin neşeni bozmasına izin verme. Bu senin gelen. Tadını çıkar.

BALO SONRASI PARTİ FİKİRLERİ

Balonun sona ermesi, gecenin de sona erdiği anlamına gelmiyor! Bu eğlenceli fikirler geceyi tamamlamak ve sonsuza kadar seninle kalacak güzel anılar biriktirmek için mükemmel olabilir.

Kumsalda Şenlik Ateşi

Bir şenlik ateşinin etrafında oturup *marshmallow* eritmekten daha romantik bir şey olamaz. Battaniye ve abur cuburlar getirip ateşin etrafında oturarak arkadaşlarıyla sohbet edebilir ve dalgaları dinleyebilirsin.

Film Gecesi

Bütün akşam topuklu ayakkabılarla şık bir elbisenin içinde durduktan sonra, pijamalarla evde yayılıp dedikodu yapmak ve patlamış mısır yemekten daha iyisi yoktur. Tüm kız arkadaşlarını davet et ve güneş doğana kadar eğlenmenin tadını çıkar.

Brunch Partisi

Geceyarısı kahvaltılık şeyler yemek insana daha lezzetli geliyor. O kadar dans ettikten sonra da acıkman zaten kaçınılmaz! Birçok malzeme sunacağın bir waffle partisi planla ve herkesin dilediği gibi bir waffle yapmasını sağla.

MUHTEŞEM BALO TESTİ

Muhteşem Balo kızlarından hangisisin? Aşağıdaki testi çözerek Alex, Leigh, Charlotte, Grace ya da Kristyn misin öğren.

1. Balo gecesi yaklaşıyor, bu konuda ne hissediyorsun?

- a) Uzun zamandır bunu bekliyordun! Balo komitesinde sin ve geceyi herkes için mükemmel bir hale getirmeye sabırsızlanıyorsun
- b) Ah, gidip gitmemek konusunda kararsızsın
- c) Baloyu iple çekiyorsun, fakat iyi görünmek ve birlikte gidecek birini bulmak konusunda endişelisin
- d) Elbiseler, oğlanlar, arkadaşlar, eğlence! Heyecanlısın, fakat aynı zamanda biraz gerginsin de
- e) Eğlenceli olacağını düşünüyorsun, ama şu an bu hayatındaki en önemli şey değil

2. Hayalindeki randevuda neler var?

- a) Başlangıç, ana yemek ve tatlıdan oluşan romantik bir akşam yemeği ve bir gösteri izlemek
- b) Çok seçenek var – belki bir konser izlemek ya da bir tür maceraya atılmak – tabii ki sıkıcı ve sıradan olmadığı sürece
- c) Ne yapacağınızı çıktığın kişinin seçmesini tercih edersin – bir sürpriz romantik olurdu
- d) Kesinlikle bir piknik, daha sonra bir gölde kürek çekmek ve şehirdeki yeni restoranda yenen bir akşam yemeğiyle bunu sonlandırmak

- e) Basit bir şey – neler konuştuğunuz nerede olduğunuzdan daha önemli

3. Arkadaş grubundaki rolün ne?

- a) Organizatörsün, yapılacak şeyleri sen gerçekleştiriyorsun
- b) Sessiz lidere, her zaman öyle olmak istemeyen bile
- c) Dinleyicisin, daima ihtiyacı olanın yanındasın
- d) Dağınık-ama-sevecen olansın
- e) Arkadaşlarının kim olmana ihtiyacı varsa olsun

4. Genelde cuma akşamları ne yaparsın?

- a) Derslerinle ilgili ekstra bir şeyler ya da gönüllü olduğun bir iş
- b) Değişir, fakat muhtemelen okulundaki insanların yarısının gittiği bir partide olmazsın
- c) Birçok arkadaşının da olduğu bir ev partisinde olursun, ama bazen gizli gizli evde pijamalarıyla oturup sıcak çikolata içmek istersin, fakat genelde arkadaş ortamında olup biteni kaçırmamak için öyle yapmazsın
- d) En yakın arkadaşında kalır, patlamış mısır yiyip film izlersin
- e) Erkek arkadaşın ya da en yakın dostunla yemek yer ya da sinemada olursun

5. Okulu bitirdiğinde ne yapmak istiyorsun?

- a) Şehirde bir şeyler – heyecanlı ve dolu dolu günler geçirmek istiyorsun. Muhtemelen büyük bir moda firmasında tanıtımcılık yapmak ya da büyük bir reklam firmasında çalışmak

- b) Ne yaparsan yap, başkaları öyle istediği için değil, senin istediğin şey gerçekten o olduğu için yaparsın
- c) Avukat, doktor ya da diğer yüksek mevki getiren mesleklerden birini – bunu başarmak için gerekenlerin sende olmasını umuyorsun...
- d) Belki yaratıcı bir şeyler yapmak ya da hayvanlar veya çocuklarla çalışmak – yeter ki bir şekilde dünya için faydalı bir şey yapabilesin
- e) Ebeveynlerin doktor olmanı istiyor, fakat sen bundan pek de emin değilsin. Keşfetmek istediğin çok şey var. Doğru şeyi seçme konusunda endişelisin

6. Stresli bir durumla karşılaşıncı nasıl tepki veriyorsun?

- a) Kendine duygusallaşmamayı öğütölüyorsun! Bir plana ihtiyacın var. Bir liste yapıyor ve ona uygun ilerliyorsun
- b) Sorunu görmezden geliyorsun – elbette eninde sonunda geçecek
- c) Stres altında iyi çalışabiliyorsun – her şey kontrolün altında
- d) Stresten nefret ediyorsun ve bazen bunun altında boğulabiliyorsun
- e) Tam tersini hissetsen de cesur davranıyorsun

7. Baloya giderken ulaşım için hangisini tercih edersin?

- a) Bir helikopter harika olurdu – özel ve muhteşem
- b) Şey, eğer gidecek olursan bir motosiklet ya da arazi aracı gibi farklı bir şeyi tercih edersin

- c) Nasıl gideceğin çok da önemli olmaz – diğer herkes ne yapıyorsa aynısını yaparsın
- d) Eski moda bir araba – vakti zamanında onunla gezmiş mutlu çiftleri düşünmek seni mutlu ediyor
- e) Tüm arkadaşlarının da içinde olacağı, bir şoför tarafından sürülen bir limuzin

8. Anahtar, para, telefon gibi klasik şeylerin dışında şu an çantanda ne var?

- a) İhtiyaç duyabileceğin her şey! Fakat her zaman yanında olan tek şey yıllardır sahip olduğun uğurlu nesnen
- b) Abur cubur, rimel ve *Sırça Fanus*'un* bir kopyası
- c) Not defteri, ruj, telefon ve çikolata – bu dörtlü her sorunun üstesinden gelir
- d) Bir günlük, akıtan bir kalem ve birçok anı (fişler, bilet koçanları, fotoğraflar...)
- e) Büyükannenin madalyonu – onu yanında taşımayı seviyorsun, ama seni gerçekten yansıtan bir şey değil

* Bir Sylvia Plath romanı. (ç.n.)

9. Sana en çekici gelen kelime hangisi?

- a) Başarı
- b) Orijinallik
- c) Umut
- d) Romantizm
- e) Hakikat

10. Hoşlandığın çocuk bir arkadaşına baloya birlikte gitmeyi teklif etti ve arkadaşın da kabul etti. Nasıl hissedersin?

- a) İncinirsin fakat bunu kendine saklarsın – enerjini başka birini bulmaya harcarsın
- b) Arkadaşın tarafından ihanete uğradığını hisseder, ama bunun iyi bir şey olduğunu düşünürsün – belli ki o çocuk senin için doğru kişi değildi
- c) Öfkelenirsin – hem çocuk hem de arkadaşın tarafından reddedilmiş gibi hissedersin
- d) Yıkılırsın – aylardır birlikte olsanız balonun nasıl geçeceğine dair hayaller kuruyordun
- e) Biraz üzülürsün fakat bunu saklarsın – en önemli şey arkadaşının mutluluğu

11. En büyük korkun ne?

- a) Sınavlarından geçememek
- b) Diğer herkes gibi olmak
- c) Dışlanmak
- d) Yalnız kalmak
- e) İstedğin hayatı yaşayamamak

A'lar çoğunluktaysa – Leigh gibisin!

Sınıfının birincisisin ve yaptığın her şeyi tutkuyla yapıyorsun – çok da fazla şey yapıyorsun ve bunun karşılığını alıyorsun! Arkadaşların her zaman eğlenceli bir planla çıkıp geleceğin konusunda sana güveniyor, bir problem olduğundaysa bunu çözecek kişi sen oluyorsun. Arada sırada diğer herkesin bazı şeyleri senin kadar önemsememesi sinirini bozuyor, fakat aslında dürüst olman gerekirse başka türlü olmasını da istemezsin. Kendin dahil her şeyin ve herkesin mükemmel olması için uğraşmaya kendini çok kaptırabiliyorsun. Doğrusu, kendine bu konuda daha da sert davranıyorsun, ama dışadönük yapın sebebiyle çoğu insan bunu anlamıyor. Sen bir mükemmeliyetçisin, çünkü her şeyde mükemmel olma potansiyelini görebiliyorsun. Her şeyin olabileceğini bildiğin en iyi halinde olmasını istiyorsun! Zaman zaman kendini o kadar da zorlamamayı dene ve muhteşem arkadaşlıklarınla başarılarının tadını çıkar.

B'ler çoğunluktaysa – Charlotte gibisin!

Yaratıcı, kendini bilen ve bir birey olmaktan hoşlanan birisin – sadece diğer herkes yaptığı için aynısını yapmak istemiyorsun. Her zaman “havalı” olarak kabul edilmesen de kendin olmaktan çekinmemen insanlarda hayranlık uyandırıyor. Çeşitliliği ve macerayı seviyorsun, her zaman kimsenin henüz tanımadığı grupları ya da trendleri takip ediyorsun. Bazen farklı olmaya çalışırken çok kendini kaptırıp diğer insanlarla anlaşmakta güçlük çekebiliyorsun. Sık sık insanların seni anlamadığını düşünüyorsun, bu da kendini gerçekten anlayabildiğin için

sana zor geliyor. Bazen bu sebeple yalnız hissedebiliyorsun, fakat kendini başkalarına biraz açarsan ve hayatın sunduğu sayısız deneyimden faydalanırsan insanların düşündüğünden daha anlayışlı olduğunu görebilirsin. İnsanlara kendini tamamen açtığında, derin ve uzun sürecek arkadaşlıklar kurabilecek biri olduğunu göreceksin.

C'ler çoğunlukta - Kristyn gibisin!

Spontane ve eğlencelisin, her şeyin merkezinde olmaktan hoşlanıyorsun. Doğrusu, her şeyin içinde olmamak sana zor geliyor ve dışlandığını düşününce geriliyorsun. Çünkü dışlanmanın nasıl bir his olduğunu iyi biliyorsun, sen her zaman mazlumun yanında olan birisin. İnsanlar seni güçlü, sadık ve tutkulu biri gibi görüyor – bu özelliklerden sende bol miktarda var, özellikle insanların ne düşündüğü konusunda endişelenmeyi bırakıp gerçek kişiliğini dışarı yansıttığında bu anlaşılıyor. Kendini neye adayacağını bulman biraz vaktini alabilir, çünkü değerlendirebileceğin çok sayıda seçenek var; fakat bir kere bulduğunda inançla isteklerinin peşinden gidersin. Bazen yanıldığını kabul etmek senin için zor olabilir, fakat bir hata yaptığını anladığında bunu düzeltmek için elinden gelen her şeyi yaparsın. Geçmişte kalbin kırıldığı için insanlara güvenmekte güçlük çekiyorsun, fakat kendine ve diğerlerine biraz daha güvenmelisin – sen birinin sahip olabileceği en iyi arkadaş ya da sevgilisin.

D'ler çoğunlukta - Alex gibisin!

Şefkatli ve iyimser biri olmanın yanı sıra gerçek bir romantiksin. Hayatta en büyük önceliğin aşkı yakalamak.

Aradığın sevgi sadece romantik anlamda da değil, aynı zamanda mükemmel arkadaşlıkların var ve ailenle de yakın bir ilişki kurmuşsun – hatta, onlar olmadan hiçbir şeyin üstesinden gelemezdin. Sürekli diğerleri için endişeleniyorsun, bu seni iyi bir sırdaş yapıyor ve insanlar için ihtiyaçları olduğunda ağlayacak bir omuz sunuyorsun. Bu bazen kendi hislerini görmezden gelmen anlamına geliyor, çünkü her zaman kendinden önce başkalarını düşünüyorsun. İtiraf etmesi güç de olsa, bazen derinlerde diğerleri ne zaman yardıma ihtiyacın olduğunu anlayınca darılıyorsun. Etrafın insanlarla çevrili olsa da zaman zaman yalnız hissediyorsun. Fakat kendin için doğru kişiyi bulduğunda ve hayatın romantizmle renklendiğinde tıpkı hayallerindeki gibi olacak, çünkü öyle olmasını sağlayacaksın. Gerçekten bütün sevgini ve ilgini hak edecek kişiyi beklemen gerekiyor.

E’ler çoğunluktaysa – Grace gibisin!

Geçinmesi kolay, tarz sahibi ve karizmatiksin, bu da seni doğal olarak popüler biri yapıyor. Okul, arkadaşlar, başarı... hepsi senin için çok kolay. Balın arıları çektiği gibi sen de insanları çekiyorsun; bu da senin için büyük bir şans, çünkü etrafında insanlar olmasından hoşlanıyorsun – yalnız olmaktansa nefret ediyorsun. Diğerleriyle kurabildiğin derin bağları seviyorsun, fakat bazen çevrendekilerin senden mükemmel olmanı beklediğini hissediyorsun ve bu yorucu olabiliyor – sadece hayatını olduğun gibi yaşamak, spot ışıkları altında gibi hissetmeden rahat bir şekilde davranabilmek istiyorsun. Kim olduğunu biliyorsun, ama her zaman bunu gösterecek cesare-

ti bulamıyorsun. Her ne kadar özenle çizdiğin imajdan kurtulmak istesen de risk almak ve gerçekten olduğun kişi olmak zor geliyor. Eğer insanlar gerçek seni tanırsa hayatından çıkıp giderler diye korkuyorsun. Fakat cesur olmalısın – gerçek sen, senin en iyi halin ve insanlar gerçekten onu tanımak istiyor.

Her şıktan biraz mı var?

Sorun değil! Bunun sebebi senin sadece “sen” olman! Hâlâ kim olduğunu ve ne olmak istediğini keşfediyorsun ve senin için gerçekten neyin önemli olduğunu bulmak için önünde uzun bir zaman var. Ayrıca, herkes her gün değişiyor. Bir gün Grace olup, ertesi gün de Leigh olabilirsin. Kendini tam olarak anlamamak bazen zor olabilir, özellikle de etrafındaki insanlar kim olduklarından tamamen eminse. Bil ki muhtemelen onlar da o kadar emin değil, büyük olasılıkla senin gibi onlar da kararsız. Derin bir nefes al, ne olup olmadığın konusunda endişelenmekten vazgeç ve seni gerçekten harekete geçiren şeyleri bulmak için çıkacağın yolculuğun tadını çıkar. Seni heyecanlandıran ya da merakını uyandıran şeyleri dene, hatta seni korkutan şeyler yapmayı bile deneyebilirsin. En korkunç anlar, sana bir şeyler öğreten mükemmel deneyimler olabilir. Bir kalıba sığmamak konusunda endişelenme, sen sensin – önemli olan da bu.